

ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОС

от

Чарлз Спържън

превод от английски: Димитър Працинков
2019

Информация за Чарлз Спържън

Чарлз Спържън (1834-1892) е английски баптистки проповедник, който и сега продължава да оказва силно влияние сред християните от различните деноминации и поколения, сред които е наричан „Князът на проповедниците.“ Бил е видна личност в Реформираната баптистка църква и се е противопоставял на някои либерални тенденции в църквата по неговото време. Много продуктивен автор – написал е над 6000 проповеди и голям брой книги – автобиографии, коментари, молитвеници, християнски книги, списания, поезия, химни и много други.

В продължение на 38 години е бил пастор в New Park Street Chapel, в Лондон. През 1867 основал благотворителна фондация, а след това и Spurgeon's College за обучаване на свещеници. Много от проповедите му са били стенографирани на живо, докато проповядвал и са преведени на много езици. Притежавал е изключително ораторско майсторство, огромни тълпи от хора са се събирали да го слушат, поради което специално за него построили нова сграда на църквата му с няколко хиляди седящи места.

Съдържание

Глава 1. Той идва с облаците.....	3
Глава 2. Наградата на праведните.....	11
Глава 3. Възнесението и Второто Идване – практическо разглеждане.....	20
Глава 4. Идващият съд на тайните на хората.....	29
Глава 5. Двете появявания и възпитанието на милостта.....	38
Глава 6. Подготовка за идването на Господа.....	46
Глава 7. Да бдим за идването на Христос.....	55
Списък на преведените от мен книги или подбрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат.....	62

Глава 1

Той идва с облаците

„Виж, Той идва с облаците и всеки ще Го види, също и онези, които Го прободоха. И всички племена по земята ще заридаят заради Него. Да, Амин.“ (Откр.1:7 – мой превод)

Когато прочетем цялата глава Откр.1, ние виждаме как възлюбеният Йоан поздравява седемте църкви в (Мала) Азия с думите: „благодат и мир да бъде на вас“ (ст.4). **Благословените хора раздават щедро благословии.** Когато Божията благословия почива върху нас, ние изливаме нашите благословии върху другите хора.

От тази благословия милостивото сърце на Йоан се извисява в обожание на великият Цар на царете. Както е казано в химна: „святият ни отвежда до най-святият.“ **Тези, които са добри в благославянето на хората, бързо ще благославят Бога.**

Чудесно е славословието, което ни е дал Йоан: „и от Исус Христос, верния свидетел, Който е първият възкръснал от мъртвите и Князът на земните царе. На Него, Който ни обича и ни учи от нашите грехове чрез Своята кръв и Който ни направи Свое царство, свещеници пред Бога и Своя Отец, на Него да бъде слава и власт за вечни времена. Амин“ (Откр.1:5-6). Аз харесвам „Ревизирианият превод на Библията“ заради поетичният начин, по който е преведен този стих, въпреки че не го предпочитам поради други причини. В него се казва: „от Онзи, който ни обикна и ни освободи от греховете ни чрез своята кръв“ (ст.5). Наистина, нашият Спасител ни е освободил от греха, **но споменаването на Неговата кръв предполага измиване, а не освобождаване.** Ние можем да запазим поетичният начин, но въпреки това да запомним смисълът на очистването, ако четем този откъс така: „от Онзи, който ни обикна и ни обля.“ **Обикна ни и ни обля – запомнете тези две думи.** Позволете им да лежат на езика ви, за да подслаждат вашия стремеж за молитва и възхвала. „От Онзи, който ни обикна и ни обля с кръвта Си...на Него да бъде слава и власт за вечни времена.“

След това Йоан говори за достойнството, което Господ е възложил върху нас, правейки ни царе и свещеници и това се дължи на царството и властта на Самият Господ. **Йоан възхвалил великият Цар, когото нарекъл „началникът на земните царе.“** (ст.5). **И Той наистина е бил такъв, и е, и ще бъде** (Откр.4:8). Когато Йоан се докоснал до царското достойнство, което е природата на нашият небесен Господ и до тази власт, която е дошла при Него чрез победата на Кръста и чрез дарът на Отца, като награда за всички Негови мъки, Йоан казал, че Христос „ни е направил царе.“ Нашият Господ разпространява царското Си достойнство сред Своите спасени хора.

Ние Го възхваляваме, защото Самият Той е Цар и освен това, защото Той е създател на царе и е фонтан на почит и величие. Той не само има достатъчно царско достойнство за Себе Си, **но и дава част от Своето достойнство на Своите хора.** Той прави царе от този обикновен материал, който намери в нас, жалките грешници. **Няма ли да Го обожаваме заради това? Няма ли да поставим короните си в краката Му? Той ни е дал нашите короните; няма ли да ги върнем на Него?**

„На Него да бъде слава и власт за вечни времена. Амин.“ Цар чрез божествената природа! Цар чрез синовното право! Създател на царете, който издига нагоре просякът от буницето и го поставя сред принцовете! Цар на царете чрез единодушната любов на всички ваши короновани хора! „Юда, твоите братя те възхваляват“ (Бит.49:8)! Царувай вечно! За тебе да бъде „Осанна“ за добре дошъл и „Алилуя“ на хвалението. Господар на небето и земята, нека всички неща, които съществуват или някога ще съществуват, да отдават на Теб цялата слава във висините.

Възлюбени, не се ли разпалват сърцата ви, когато мислите за възхвалите на Емануил? Аз с радост ще изпълня вселената с възхвала за Него. „О, нека да запеят хиляди гласове“ славата на Господ Исус! **Ако Духът, който е диктувал думите на Йоан, е завладял нашите духове, ние ще установим, че преклонението пред Господа е нашата най-висша наслада.**

Никога не сме по-близо до небесата, отколкото, когато сме погълнати от поклонението пред Исус, нашият Господ и Бог. О, да можех сега да го боготворя така, както ще правя това, когато, освободена от това обременяващо тяло, душата ми ще Го вижда в пълнотата на Неговата слава!

От Откр.1 изглежда, че преклонението на Йоан се е увеличило поради очакването на Второто Идване на Господа, защото той вика: „Виж, Той идва с облаците.“ Преклонението на Йоан събужда

неговото очакване, което през цялото време е лежало в душата му, като съставна част на стихийната горещина на благоговеещата любов, която той излива в своето славословие „*Виж, Той идва,*“ и това възклицание е било резултат от неговата почит.

Освен това си мисля, че неговата почит е била усиливана и неговото обожание е ставало още по-жарко, поради убедеността му в скоростта на идването на неговия Господ. С думите си „*Виж, Той идва*“ Йоан иска да потвърди, че Той даже сега идва към нас. Така, както работниците са стимулирани да бъдат по-усърдни, когато чуват шума от стъпките на своя господар, така и светиите несъмнено са съживявани в тяхната ярност, когато осъзнават, че Този, на когото се покланят, приближава. Той е отишъл за известно време при Отца и поради това ни е оставил сами в този свят, но Той е казал: „*Аз пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си*“ (Йоан 14:3). Ние сме уверени, че Той ще спази обещанието Си. **Сладко е припомнянето на това любовно обещание.**

Тази увереност изливала своя аромат в сърцето на Йоан, докато той се покланял пред Бога. Това станало неизбежно, както е и най-правилно и подходящо, че неговото славословие в своя край го въвело при самият Господ и го накарало да извика: „*Виж, Той идва.*“ След като се поклонял сред хората с чисти сърца, той видял Господа. След като благоговял пред Царя, той Го видял да седи в съдийския трон и да се появява в облаците на небето.

Когато влезем в небесните неща, ние не знаем докъде можем да стигнем, нито колко високо можем да се изкачим. Йоан, който започнал с благословия към църквите, сега вижда своя Господ. Дано Светият Дух да ни помага да мислим почитателно за чудното идване на нашият благословен Господ, **когато Той ще се появи за наслада на Своите хора и за изумление на невярващите!**

Има три неща, които бих искал да извлека от текста. На някои от вас те могат да се сторят банални. Наистина, те са известни за нашата божествена вяра, но при все това, няма нищо по-важно от тях. Първото нещо е, че нашият Господ Исус идва: „*Виж, Той идва с облаците.*“ Второто нещо е, че идването на Христос ще бъде видяно от всички: „*Ще го види всяко око и онези, които Го прободоха.*“ И накрая, това идване ще причини огромна скръб: „*всички земни племена ще заридаят за Него.*“

ГОСПОД ИСУС ХРИСТОС ИДВА ОТНОВО

Дано Светият Дух да ни помага, когато си спомняме, че нашият Господ Исус Христос идва! Преценено е, че това обявление заслужава да му обърнем внимание. Както биха казали на латински, тук е поставено междуметието „Ессе“ - Виж“: „*Виж, Той идва.*“ В старите книги печатарите поставяли в полето на страницата до важната фраза една човешки показалец, който означавал същото: „Виж!“ Това е знакът „N.V.,” който ни призовава да обърнем особено внимание на това, което четем. Тук има нещо, пред което трябва да спрем и да го видим. Сега ние чуваме глас, който вика: „Ела и виж!“ Светият Дух никога не използва предостатъчно силни думи или досадни изрази на възклицание: когато вика: „*Виж*“; това е направено, защото има причина да му посветим нашето задълбочено и продължително внимание.

Защо се отдалечавате, когато Той ви кани да спрете и да помислите, да спрете за дълго и да наблюдавате? Вие, които сте гледали суетата, елате и вижте фактът, че Исус идва. Вие, които сте виждали това и сте поглеждали към онова - и си мислите, че нищо не си заслужава труда или времето - забравете тези отлитаци гледки и зрелища - в този случай вие вижте една сцена, която няма друга, подобна на себе си. Тя не показва кралица, която празнува свой юбилей, **а Царят на царете в Неговата слава:** „*Този същият Исус*“ (Деян.1:11), който се възнесъл на небето от Елеонският хълм, е показан как идва отново на земята по същият начин, по който се възнесъл на небето. **Елате и вижте тази велика гледка.** Ако някога на този свят е имало нещо, което си заслужава да го наблюдаваме, това е този гледка. Ето! Вижте дали някога е имало слава, подобна на Неговата слава!

Чуйте могъщият вик: „*Ето, младоженецът иде!*“ (Мат. 25:6). За вас това има практическа последица. „*Излезте да го посрещнете!*“ (Мат. 25:6). **Този глас е за вас,** о, човешки синове. Не обръщайте гръб, защото Самият Господ Бог изисква да му обърнете внимание. Той ви заповяда да „Гледате!“ **Ще си затворите ли очите, когато вашият Спасител вика: „Гледай“?** Когато показалецът на пътя посочва посоката, по която трябва да вървите, няма ли очите ви да се обърнат в посоката, в която ви насочва? „*Виж, Той идва.*“ О, възлюбени, умолявам ви.

Ясно разбиране

Ако четем внимателно думите на нашия текст, това „Виж“ ни показва **първо, че това идване трябва да бъде ясно разбирано.** Мисля, че разбирам Йоан. Той е бил под влиянието на Духа, но внезапно изглежда, че е бил призван да концентрира още по-силно вниманието си. Умът му бил посъбуден от обикновено, въпреки че той винаги е бил човек с ясно виждане, което вижда надалече. (Ние го сравняваме с орел заради височината на неговия полет и заради остротата на виждането му.)

Да, внезапно, даже той изглежда сепнат от по-удивителна гледка. Той извикал: „Виж! Виж!“ Той видял своя Господ. **Йоан не е казал: „Той ще дойде някога,“ а е казал: „Аз мога да Го видя; Той идва сега.“** Очевидно, той е разбрал Второто Идване. Той е толкова убеден във Второто Идване на Господа, че за него това се превърнало в свършен факт, в нещо, за което трябва да бъде говорено и даже да бъде записано. „*Виж, Той идва!*“

Дали вие и аз сме някога сме разбирали така завършено идването на Христос? Може би ние вярваме, че Той ще дойде. Аз се надявам, че всички вярваме в това. **Ако вярваме, че Господ Исус е дошъл първият път, ние също вярваме, че Той ще дойде и втория път. Но дали за нас тези две истини са еднакво утвърдени?** Може би ние ясно разбираме първото появяване на Исус от Витлеем до Голгота и сме проследили пътят на Господа от Голгота до Елеонският хълм, откъдето Той се е възнесъл, и разбираме онзи благославящ вик: „*Ето Божият Агнец, който отнесе грехът на света!*“ (Йоан 1:29). Да, „*Словото стана плът и живя между нас; и видяхме славата Му, славата като на Единородния от Отца, пълно с милост и истина.*“ (Йоан 1:14). Но дали със същата твърда увереност разбрахме и мисълта, че Той „*ще се яви втори път, без грях за спасението*“ (Евр.9:28)? **Дали сега, когато се събираме в щастливо братство, ние си казваме един на друг, „Да, нашият Господ идва“?**

Неговото идване трябва да бъде за нас не само предсказание, в което с увереност вярваме, но и сцена, която е обрисувана в душите ни **и е очаквана в сърцата ни**. Въображението ми често е настроено да вижда тази удивителна сцена; но още по-добре е, че вярата ми е разбрала това. Чувал съм шумът от колелетата на колесницата, който оповестява приближаването на Господа и съм полагал усилия да подреда дома си за Неговото посрещане. Усещал съм сянката на огромния облак, който ще Го придружава, когато Той диша задушавачото изпарение на моят светски свят. Даже сега чувам в моя дух звукът на последната тръба, чийто страшен звук сепва душата ми, че предстои сериозно действие и внася сила в живота ми. **Моля се на Бога да живея още по-пълно под влиянието на това величествено събитие!**

Братя и сестри, каня ви към такова разбиране. След възкресението на Господа, един от последователите на Исус казал на приятелите си: „*Господ наистина е възкръснал*“ (Лука 24:34). **Искам вие да се чувствате точно така сигурни, че Господ наистина идва.** Искам, когато срещаме нашите другари-християни, ние да си казваме един на друг: „*Виж, Той идва!*“ Ние сме сигурни, че Той ще дойде и че Той пътува към нас, а изгодата от по-ясно разбиране ще бъде неизмерима.

Пламенно оповестяване

Това идване трябва да бъде оповестявано пламенно, защото Йоан не просто спокойно е казал „*Той идва,*“ а е извикал мощно: „*Виж, Той идва!*“ Така както вестителят на царя предхожда съобщението си със звук на тръба, който привлича вниманието, така и Йоан вика: „*Виж!*“ Както градският глашатай в миналото имал навика да казва: „О, да! О, да“ или да използва някаква друга поразяваща фраза, чрез която призовавал хората да обърнат внимание на неговото обявление, така и Йоан е застанал сред нас и вика: „*Виж, Той идва!*“ Той привлича вниманието чрез енергичната дума: „*Виж!*“ Съобщението, което Йоан носи, не е било обикновено и той не иска ние да се отнасяме към думите му като към обичайно твърдение. Той е вложил сърцето си в това обявление. Той го оповестявал с висок глас, оповестявал го тържествено и церемониално и то оповестявал с власт: „*Виж, Той идва!*“

Често оповестяване

Възлюбени, нито една друга истина не трябва да бъде по-често оповестявана, нито е толкова близка с първото идване на Господа, колкото е истината за Неговото Второ идване. Вие не можете изцяло да опишете всички неща, свързани с Първото идване, ако забравите за Второто идване. По време на участието ви в Господната Трапеза няма да имате никакво съзиране на Господното тяло, **ако не разпознаете Неговото първо идване**, но няма да пиете от Неговата чаша, ако не го чувате да казва: „*докато дойда*“ (Откр.2:25). **Вие трябва да гледате както напред, така и назад във времето.**

Така трябва да постъпваме и с всички наши дейности; трябва да гледаме както към Христос на кръста, така и към Христос на трона. Трябва ясно да разбираме, **че Този, който веднъж е дошъл, идва отново**, в противен случай нашите свидетелства ще бъдат обезобразени и едностранчиви. Нашата работа ще е неубедителна, когато проповядваме и поучаваме, **ако не споменаваме едното от двете идвания.**

Гарантиращо оповестяване

Тази истина трябва уверено да бъде гарантирана. „*Виж, Той идва.*“ Това не е „*Може би Той ще дойде*“ или „*Вероятно Той може все още да се появи.*“ „*Виж, Той идва*“ трябва уверено да бъде гарантирано с абсолютна сигурност, която е разбрана от сърцето на човека, правец това оповестяване.

Всички пророци са казали, че Той ще дойде. От Енох до последният, който е говорил чрез Божието вдъхновение, те обявявали: „Ето, Господ идва с десетки хиляди свои светии“ (Юда 1:14). Вие няма да намерите нито един, който е говорил чрез властта на Бога, **който да не потвърждавал – пряко или непряко – за идването на Човешкият Син, когато множествата, родени от жена ще бъдат събрани пред Неговия съд, за да получат заслуженото за делата си.** Всички обещания са родени с това предсказание: „*Виж, Той идва.*“

Ние разполагаме и с Неговото собствено слово за това, което прави гарантирането да е двойно по-сигурно. Той ни е казал, че ще дойде отново. Той често пъти е уверявал учениците Си, че ще дойде отново. Той често пъти ги уверявал, че ако замине далече от тях, Той ще се върне отново при тях (Йоан 14:28). Той ни остави Господната Трапеза като символ на разделянето, символ, който трябва да бъде спазван докато Той дойде (1Кор. 11:26). **Винаги, когато разчупваме хляба, на нас ни е напомнян факта, че въпреки че е един от най-благословените църковни обреди, все пак Господната Трапеза е временна и ще престане да се извършва, когато нашият липсващ Господ още веднъж ще присъства заедно с нас.**

Скъпи мои, кое е това, което пречи на Христос да дойде? Когато изучавах и разсъждавах над израза: „*Виж, Той идва,*“ аз си казах: „Да, наистина Той идва; кой би Го задържал? Неговото сърце е с Неговата църква на земята. **На същото място, на което Той се сражаваше, там Той иска да празнува победата.** Неговите „наслади (са) с човешките синове“ (Пр. 8:31 – мой превод). Той и всичките Му светии очакват денят на Неговото появяване. **Самата земя, в нейната мъка и в нейното пъшкане, се напруга за Неговото идване** (Рим. 8:22), **което ще донесе и нейното освобождение.** (Коментар: Дали няма да се окаже, че сегашният ни проблем с Глобалното затопляне не е израз на това напругане на земята? Защото в отделеността си от Бога хората забравят или не признават, че Бог управлява цялата вселена, а не ние, жалките и хилави хора. Д.Пр.) За известно време творението е направено зависимо от суетата; но когато Господ дойде отново, самото творение също „ще бъде освободено от робството на тлението и ще премине в славната свобода на Божиите деца“ (Рим. 8:21 – мой превод).

Можем да се съмняваме дали Той ще дойде втори път, ако вече не е идвал първия път. Но ако Той е дошъл във Витлеем, бъдете сигурни, че неговият крак отново ще стъпи на Елеонският хълм. **Ако Той дойде, за да умре, не се съмнявайте, че Той ще дойде отново, за да царува.** Ако Той дойде, за да бъде „презрян и отхвърлен от хората“ (Ис. 53:3), защо трябва да се съмняваме, че „Той ще дойде...за да бъде прославен във всички онези, които вярват“ (2Сол. 1:10 – мой превод)? Неговото сигурно Второ Идване трябва да бъде категорично потвърждавано от нас, християните.

Внимание – възискателно оповестяване

Драги приятели, фактът, че Той ще дойде отново, трябва да бъде преподаван като нещо, което изисква нашият незабавен интерес. „*Виж, Той идва с облаци.*“ **Виж, погледни към това, размишлявай над това. Заслужава си да мислиш за това. То лично те засяга. Учи го отново и отново.** „Той идва.“ Той скоро ще бъде тук, заради това тук е използвано сегашното граматично време „Той идва.“ Това разтърсване на земята, това затъмнение на слънцето и луната, това бягане на небето и земята пред Неговото лице – всичко това са признаци, че Той приближава, поради което Йоан ги описва като завършени. „*Виж, Той идва.*“

Има едно усещане, което се рее във въздуха на заден план, че Христос вече е тръгнал към нас. Всичко, което Той прави в предвиждане и милост, **е подготовка за Неговото Идване.** Всички събития в човешката история, всички велики решения на Неговото грандиозно величие, чрез които Той ръководи всички неща – **всички те насочват напред към денят на Неговото появяване.** Не мислете, че Той отлага идването Си и после внезапно ще се втурне тук с голяма бързина. Той е организиран, това да се случи тогава, когато мъдростта позволи. Ние не знаем коя е причината сегашното забавяне да е задължително, но Господ знае и това е достатъчно. Вие ставате притеснени, защото почти 2000 години са минали от Неговото възнесение, а Исус все още не е дошъл; но вие не знаете какво е трябвало да се подготви и колко дълго време е било абсолютно необходимо според плановете на Господа. Изобщо не са незначителни нещата, които запълниха тази голяма пауза: изминалите векове избилстват с чудеса. Може би хиляда неща са необходими в самите небеса преди да може да се стигне до завършването на всичко. Когато нашият Господ дойде, тогава ще стане видно, че Той е дошъл толкова бързо, колкото е можал в Неговата безгранична мъдрост. Поведението му може да е само мъдро, съвършено и божествено. Той не може да бъде движен от страх или страст, поради което да действа прибързано, както често правите вие и аз. Той обитава в липсата на припrianост на вечността и в спокойствието на всемогъществото. Той не е принуден да измерва дните, месеците и годините, и да постига колкото се може повече в този период или да остави несвършена работата на живота Си. Вместо това, според властта на един безкраен живот, Той върви стабилно напред. **За Него 1000 години са само един ден** (2Пет. 3:8). Следователно, бъдете сигурни, че Господ даже сега идва.

Той прави всичко да е насочено в тази посока. Всички неща работят напред към това велико събитие. В този момент и във всеки момент, откакто е заминал, Господ Исус идва отново. „*Виж, Той идва!*“ Той е на път! Всеки час Той е все по-близо!

Ясно оповестяване

Казано ни е, че Неговото идване ще бъде придружено от странен знак: „*Виж, Той идва с облаци.*“ Няма да има нужда да питаме, дали това е Човешкият Син, който идва или дали Той наистина идва. Това няма да е тайно нещо: Неговото идване ще бъде ясно видимо като облаци на небето. В пустинята, присъствието на Йехова е било обозначаващо денем чрез видим облачен стълб, а нощем – чрез също толкова видим огнен стълб (Изх. 13:21-22). Този облачен стълб е бил сигурен знак, че Господ е бил в Своето Свято Място, пребиваващ между серафимите. Такъв е и знакът за идването на Господ Исус Христос.

Всяко око ще види облакът,
знакът на Човешкия Син.

Написано е: „*Тогава ще се яви на небето знаменето на Сина човешки, и тогава ще се разплачат всички земни племена и ще видят Човешкия Син, идващ в небесните облаци със сила и голяма слава*“ (Мат. 24:30 – мой превод). Не мога да цитирам сега всички текстове в Библията, в които е посочено, че нашият Господ ще дойде или седящ на облак (Откр. 14:14, 15, 16) или „*с облаци*“ или „*в облаци на небето,*“ но има много подобни изрази. Това не е ли написано, за да бъде показано, че Неговото идване ще бъде величествено? Той прави облаци да са Негови колесници. Той идва с множество присъстващи и те са от по-благороден вид, отколкото земните монарси могат да съберат, за да ги посрещнат при идването им у дома.

Той идва с облаци от ангели, херувими, серафими и цялото небесно войнство. С всички сили на природата, с градоносни облаци и с тъмните облаци на бурята, Господът на всичко прави своето триумфално влизане, за да съди света. Облаци са прахът от краката Му в онзи ужасен ден на битката, когато Той ще отърве Себе си от Своите противници, прогонвайки ги от земята с Неговия гръм и унищожавайки ги с поглъщащият огън на Неговата светкавица. Цялото небе ще се събере с най-голямото си великолепие при това велико появяване на Господа и тогава ще бъде видно падането на цялата ужасна величественост на природата. Исус няма да дойде като „Човек на Скърби,“ презрян и отхвърлен от хората (Ис. 53:3). Точно обратното, така както Йехова дойде на Синай сред плътни облаци и ужасна тъмнина, така ще дойде и Онзи, чието идване ще бъде окончателният съд.

Мощно оповестяване

Предназначението на облаци е да демонстрират мощта и величието на Неговото идване. „*Призвайте, че силата принадлежи на Бога; превъзходството Му е над Израел и силата му е в облаци*“ (Пс. 68:34 – мой превод). Това е царският признак, даден от пророка Даниил: „*Гледах в нощните видения и ето, един като Човешки Син идеше с небесните облаци*“ (Дан. 7:13). Не по-малка от божествена е славата на Божият Син, който някога нямаше къде да подслони главата Си (Лука 9:58). Най-възвишените неща в природата по най-подходящ начин ще послужат на изявената слава на връщащият се Цар. „*Виж, Той идва*“ не с пелените на Неговото най-ранно детство, не с умората на Неговата зряла мъжественост, нито със срамът на Неговата смърт, а с цялата славна тъкан, изработена като гоблен, с която са облицовани небесните зали. Драпериите в небесната тронна зала ще подпомагат за Неговото величествено влизане.

Ужасяващо оповестяване

Освен това, облаци означават ужасът от неговото идване за невярващите. Неговите светии ще бъдат издигнати нагоре заедно с Него в облаци, за да посрещнат Господ във въздуха (1 Сол. 4:17); но облаци ще обърнат своята чернота и ужасът на тъмнината към онези хора, които ще останат на земята. Тогава неразкаяният се ще види това страшно видение: „*Човешкият Син, идващ на небесните облаци*“ (Мат. 24:30). Облаци ще ги изпълнят със страх и този страх ще бъде напълно оправдан, защото тези облаци са пълни с отмъщение и ще се разтоварят в осъждане над главите им. Неговият Огромен Бял Трон, въпреки че е блестящ и сияещ с надежда за Неговите хора, със същият свой блясък и белота на безупречното правосъдие убива надеждите на всички онези, които са вярвали, че могат да живеят в грях и въпреки това да останат ненаказани. „*Виж, Той идва с облаци.*“

Сега съм в щастлива ситуация, защото темата която разглеждам не изисква от мен никакво усилие на въображението. Да си угаждам с тази тема би било отвратително оскверняване на толкова възвишено събитие, което би трябвало да влезе във всички сърца със своята собствена простота. Замислете се ясно за момент, докато този смисъл стане реален за вас. Исус Христос идва в несравнимо и величествено великолепие. Когато дойде, Той ще бъде поставен на престол, който е

много високо над атаките на Неговите врагове, над нивото на преследванията от страна на безбожниците и над подигравките на невярващите. **Той идва с облаците на небето и ние ще бъдем сред свидетелите на Неговото появяване. Нека живеем с тази истина.**

Всеки човек ще види Неговото появяване

Второто ми наблюдение на този текст е, че идването на нашия Господ ще бъде видяно от всички хора. „*Виж, Той идва с облаците и всеки ще Го види, също и онези, които Го прободоха.*“ Според мен, думата „всеки“ не позволява да има никакви изключения и нито един човек няма да бъде оставен извън обхвата на тази дума. „*Всеки ще Го види.*“

Със собствените ни очи

Първо, от този израз разбирам, че това появяване ще бъде буквална и реална гледка. Ако Второто Идване трябваше да бъде някаква духовна демонстрация, която ще бъде възприета от умовете на хората, тогава фразеологията щеше да бъде: „всеки ум ще я възприеме.“ То текстът не казва това. Ние четем: „*Всеки ще Го види.*“ Умът може да вижда духовното, а окото може да вижда това, което отчетливо е материално и видимо. Господ Исус Христос няма да дойде духовно, защото в този смисъл Той вече е тук; а той ще дойде реално и осезаемо, защото „*всеки ще Го види,*“ даже тези недуховни хора, които гледаха с омраза към Него и Го прободоха. Не си казвайте мечтателно: „О, във всичко това има някакъв духовен смисъл.“ Не унищожавайте учението на Святия Дух чрез идеята, че ще има духовна демонстрация на Христос като Бог, **защото буквалното появяване е съвсем сигурно.** Такава идея би променила написания текст. **Господ Исус ще дойде на земята втори път така буквално, както е дошъл и първия път.** Същият Христос, който яде парченце от медена пита и печена риба, след като беше възкресен от смъртта; същият Исус, който казал: „*Пипнете Ме и вижте, защото дух няма плът и кости, както виждате, че аз имам*“ (Лука 24:39) – „*този същият Исус...ще дойде по подобен начин*“ (Деян.1:11 – мой превод), с материално тяло, ще дойде в облаците на небето. По същият начин, както се възнесе, така Той ще слезе долу. Той ще бъде буквално видим. **Думите (в Библията) не могат честно да бъдат четени по друг начин.**

„*Всеки ще Го види.*“ Да, аз буквално очаквам да видя моят Господ Исус с тези мои очи, даже така, както Йов, който отдавна е заспал, е очаквал, вярвайки, че „*и като изтлее след кожата ми това тяло, аз пак в плътта си ще видя Бога*“ (Йов 19:26). Той е вярвал, че очите му, а не очите на някой друг, ще го видят заради него. **Ще има реално възкресение на тялото – въпреки че съвременните хора се съмняват в това – ще има такова възкресение, че ние ще видим Исус със собствените си очи.** Ние няма да установим, че сме в призрачна и мечтана земя на носещи се измислици, където можем да възприемаме, но не можем да виждаме. **Ние няма да бъдем въздушни небитиета – тайнствени, неясни и неосезаеми.** Обратното, ние буквално ще виждаме нашият славен Господ, чието появяване няма да е някакво фантомно представление или призрачен танц. Никой ден няма да е по-реален, отколкото ще бъде Съдният Ден; никоя гледка няма да е по-истинска от гледката на Човешкия Син, седящ на трона на Своята слава. **Ще приемете ли това твърдение в сърцето си, за да усетите силата в него?** Сега ние сме се отдалечили твърде много от фактите и сме се озовали твърде много в царството на митовите и идеите. „*Всеки ще Го види.*“ В това няма да има никаква заблуда.

Чрез всички видове очи

Разберете добре, че Той ще бъде видян от всички видове хора: „*Всеки ще Го види*“ - царят и селянинът, най-ученият и най-неграмотният. Онези, които са били слепи преди, ще гледат, когато Той се появи. Спомням си за един сляпо роден човек, който обичал нашия Господ толкова силно и бил щастлив да Го прославя в това състояние в което се намирал, казвайки, че очите му са запазени, за да виждат само неговия Господ. Той казал: „*Първият, когото някога ще видя, ще бъде Господ Исус Христос. Първата гледка, която ще поздравя моите новоотворени очи, ще бъде гледката на Човешкия Син в Неговата слава.*“ В това има голяма утеха за всички хора, които сега не могат да видят слънцето. Понеже „*всеки ще Го види,*“ вие също ще видите Царят в Неговата красота.

Малко е удоволствието за очите, които са пълни с мръсотия и гордост. Вие не се интересувате от тази гледка, но въпреки това бъдете принуден да я гледате, независимо от това, дали я харесвате или не. Досега сте затваряли очите си за добрите неща, но ще трябва да видите Него, когато Той дойде. Всички хора, които са живели на земята – даже не едновременно, но въпреки това със същата сигурност – ще видят Господ, който някога беше разпънатият на кръста. **Те няма да могат да се скрият, нито пък да скрият Него от очите си.** Те ще се страхуват от гледката, но тя ще дойде при тях, така както слънцето свети върху крадеца, който обича тъмнината. Те ще бъдат принудени да признаят уплашено, че виждат Човешкия Син. Така, завладяни от гледката, те няма да могат да я опровергават.

Господ ще бъде видян от онези хора, които отдавна са умрели. Каква гледка ще бъде тя за Юда, за Пилат, за Каяфа и за Ирод! Каква гледка ще бъде тя за онези хора, които, когато са живели, са

казвали, че няма никакъв Спасител, че няма никаква нужда от Спасител или че Исус е бил просто човек и че Неговата пролята кръв не е била умилоствение за греха! Онези, които са се подигравали и утешавали, че Исус отдавна е умрял, но те ще бъдат възкресени за това наследство заедно с другите: **те ще видят Онзи, когото са ругаели, че седи в облаците на небето.**

Затворниците се тревожат, когато гледат съдията. **Тръбния сигнал, оповестяващ съда, не е никаква музика за престъпниците. Но вие трябва да го чуете, о, неразкаяли се грешници!** Даже във вашите гробове вие ще трябва да чуете гласът на Божия Син и да оживеете и да излезете от гробовете, за да получите присъдата за нещата, които сте извършили в телата си, независимо от това, дали те са били добри или лоши (2Кор. 5:10). Смъртта не може да ви скрие, нито пък подземие, нито изгниването и тлението могат да ви освободят от този съд. Вие сте длъжен да видите с очите си Господ, който ще съди както вас, така и вашите другари.

Чрез очите, които Го прободоха

В текстът е подчертано, че Той ще бъде видян от „*онези, които Го прободоха.*“ В това е включена цялата компания, която Го прикова към дървото, заедно е онези, които взеха копие и Го прободоха в гърдите – всъщност, всички, които имат някакъв принос за разпъването Му на кръста. В обхвата на думата „онези“ са включени всички тези хора, но в този обхват попадат и много други хора освен тях. „*Онези, които Го прободоха*“ в никакъв случай не са малко на брой.

Кои хора Го прободоха? Защо тези, които някога твърдяха, че Го обичат, се върнаха обратно при света? Тези, които някога тичаха добре, какво им попречи (Гал. 5:7)? Сега те използват езиците си, за да говорят против Христос, когото в миналото твърдяха, че обичат. Тези, чийто непостоянен живот донесе срам върху святото име на Исус, също са Го проболи. Тези, които отказаха да приемат Неговата любов, задушиха гласът на съзнанието си и отказаха да приемат упреците Му, също Го прободоха. Уви, толкова много от вас го пробождат сега, чрез вашето презрително пренебрегване на Неговото спасение! Тези, които всяка неделя бяха ходили да слушат за Него, но си останаха „*само слушатели, лъжат себе си*“ (Як. 1:22), унищожавайки собствените си души, вместо да отстъпят пред Неговата безгранична любов, също са проболи Неговото нежно сърце.

Скъпи хора, искам ефективно да ви призовавам да не продължавате повече да стоите сред хората, които Го прободоха. Ако сега погледнете към Исус и скърбите заради вашия грях, Той ще премахне вашия грях. Тогава вие няма да се срамувате да го видите в денят на Второто Му Идване. Въпреки, че Го прободохте, вие ще бъдете в способен на пеете: „*На Този, който ни обикна и ни е измил от греховете ни в Своята Собствена кръв*“ (Откр.1:5 – мой превод). **Но запомнете, че ако упорствате в пробождането Му и се борите против Него, вие все пак ще трябва да го видите в онзи ден, за ваш ужас и отчаяние.** Той ще бъде видян от вас и от мен, колкото и лошо да е било поведението ни. **И тази гледка ще означава, че ще трябва да платим ужасна цена!**

Аз често боледувам; кой знае колко скоро ще стигна до моя край? (*Коментар: Спържън е умрял на 58 години, през 1892 г. Д.Пр.*) **Ще използвам всичко, което ми е останало от физическото ми здраве и предоставените ми възможности, за да разпространявам Евангелието.** Ние никога не знаем колко скоро ще престанем да живеем и тогава завинаги ще бъдем лишени от възможността да бъдем полезни на ближните си. **Би било жалко да бъдем взети от този свят, с даже една останала неизползвана възможност да направим нещо добро.** Поради това **аз искрено ви умолявам да бъдете готови,** понеже както вие, така и аз ще видим Господ в денят на неговото появяване. Да, аз ще стоя в тази огромна тълпа.

Аз ще бъда там. Как ще се чувствате вие тогава? Вероятно нямате навика да присъствате на място, където се извършва богослужение, но тогава и вие ще бъдете там. За вас този случай ще бъде много тържествен. Сега може да отказвате да присъствате на събранията на светиите, но няма да можете да липсвате от събранието в онзи ден. Вие ще бъдете там, един от това огромно множество. Вие ще видите Исус като Господ така реално, както бихте го видели, ако вие бяхте единственият човек пред Него. **И Той ще ви погледне с такава сигурност, както би ви погледнал, ако вие бяхте единственият човек, стоящ пред Неговия съд.** От сърце ви моля да помислите за това. Позволете на сърцето си да разсъждава за това. Мълчаливо повторете вътре в себе си думите: „*Всеки ще Го види, също и онези, които Го прободоха.*“

НЕГОВОТО ИДВАНЕ ЩЕ ДОНЕСЕ МЪКА

Третият ми коментар върху тази текст е болезнен, но трябва подробно да бъде подробно обяснен: Неговото идване ще причини огромна мъка. Какво казва за Неговото идване разглежданият текст? „*Всички племена по земята ще заридаят заради Него.*“

Обща мъка

„*Всички племена по земята.*“ Следователно, тази мъка ще бъде много всеобхватна. Може би вие

си мислехте, че когато дойде Христос, Той ще дойде при един радостен свят, който Го посреща радушно с песен и музика. Може би мислехте, че там ще има малко на брой хора, които не вярват в Бога, които ще бъдат унищожени с дъхът на устата Му, но огромното мнозинство от човечеството ще Го приеме с наслада. Но вижте колко по-различно ще бъде: „*Всички племена по земята* – всякакви видове хора, които живеят на земята, всички хора, които са се родили на земята, хора от всички народи, племена и езици. Те ще плачат, ще ридаят и ще скърцат със зъбите си при идването Му. О, колко тъжна е тази гледка! Няма нито едно хубаво нещо, което да бъде пророкувано. Какво мислите за това?

Огромна мъка

Тази мъка ще е много голяма. Те ще „*заридаят*.“ Не мога да обясня на английски пълният смисъл на тази най-изразителна дума. На английски тя звучи по начин, който е различен от оригиналният и смисълът ѝ е специфичен. Тя описва мъже, които поставят дланите на лицето си и започват на плачат със силен глас и да се тресат или жени-ориенталки, които в мъката си разкъсват дрехите си и извисяват гласовете си в най-висок и тъжен плач. „*Всички племена по земята ще заридаят*,“ - **така ридает мъж, който установява, че е няма никаква надежда да излезе от затвора и и обречен да умре.** Такава ще е безнадеждната мъка на всички племена на земята, когато видят Христос в облаците. Ако останат неразкаяни, те няма да могат да останат мълчаливи в този момент; те няма да са способни да потиснат или да скрият своето страдание. Вместо това, те ще ридаят и открито ще дадат израз на ужаса си. Какъв звук ще бъде звукът, което ще се издигне нагоре във висините, когато Исус седне на облака и в пълнотата на Своята власт ги извика, за да ги съди! Тогава те „*ще заридаят заради Него*.“ **Дали и вашият глас ще бъде чул сред това ридание?** Дали и вашето сърце ще бъде разкъсано в тази общо поразяване? Как ще избягате? Ако сте един от „*племена по земята*“ и останете неразкаян, вие ще ридаете с заедно с тях. **Ако сега не отидете при Христос, за да скриете себе си в Него и по този начин да станете член на небесното племе; ако не се покаете и не станете един от Неговите избрани хора, които са измити чрез кръвта на Този, Чийто име те ще хвалят заради това, че ги измил от греховете им, ще има ридание пред съдийският трон на Христос и вие ще ридаете.**

От този текст става напълно ясно, че когато Христос дойде, хората няма всеобщо да бъдат направени християни, защото ако беше така, те нямаше да ридаят. Тогава те ще викат: „Добре дошъл, Сине на Бога!“ Идването на Христос ще бъде така, както се казва в този химн:

Чуй онзи изблици на бурно одобрение!
Чуй онези високи триумфални акорди!
Исус заема най-високият пост.
О, колко радости ни прави тази гледка!

Тези бурни одобрения идват от Неговите хора. Но според текста, огромното множество от човечеството ще плаче и ще ридаете и тогава това огромно множество няма да сред Неговите хора. **Поради това, не отлагайте да приемете спасението в някой бъдещ ден, а повярвайте в Исус сега и намерете веднага в Него вашия Спасител.** Ако се радвате сега в Него, вие ще се радвате много повече в Него в онзи ден; **но ако ще имате причина да плачете при Неговото Идване, ще е добре веднага да заплачете.**

Фалшиви очаквания

Обърнете внимание на още една истина. Напълно сигурно е, че когато Исус дойде в онези последни дни, хората няма да очакват велики неща от Него. Вие знаете, че сега се говори за „голяма надежда.“ Тези, които предлагат тази фалшива философия, лъжат хората с неоснователната мечта за разкаяние и възстановяване след смъртта, една измислица, която не е подкрепена от нито едно нещо в Библията. Ако племената по света очакват да умрат (без да се повярвали в Исус) и да престанат да бъдат невярващи, когато Христос дойде, те биха се радвали, защото са избегнали Божия гняв и поради това няма да ридаят. Ако това е вярно, всеки невярващ не би ли казал: „Тъкмо силното вярване в Бога е трябвало да бъде измито чрез кръвта на Исус?“ Ако те мислят, че при Неговото идване ще има всеобщо възстановяване и общо освобождение на душите, които отдавна са затворени в затвор, те ще ридаят ли? Ако се е предполагало, че Исус ще дойде, за да обяви всеобщо възстановяване, те не биха ридали, а биха се радвали.

Понеже за непокаяните се Неговото идване е зловещо и пълно с мрачно отчаяние, те ще заридаят заради Него. **Ако Неговото първо идване не ви даде вечен живот, Неговото Второ идване няма да ви даде вечния живот.** **Ако вие не сте скрити в Неговите рани, когато Той дойде като ваш Спасител, няма да има никакво място за скриване за вас, когато Той дойде като ваш Съдия.** Те ще плачат и ще ридаят, защото, като са отхвърлили Господ Исус, те са обърнали гръб на последната възможна надежда.

Защо те „ще заридаят заради Него?“ Няма ли те да заридаят не защото ще Го видят в Неговата слава, а ще си спомнят, че те Го заклаха и го презираха? Те ще видят, че Той идва да ги осъди, когато си спомнят, че веднъж Той застана пред тяхната врата с милост в ръцете Си и каза: „Отвори ми,“ но те не Му позволиха да влезе. Те отказаха Неговата кръв; те отказаха Неговата праведност; те пренебрегнаха Неговото свято име; сега ще трябва да платят за това безбожие. Те Го отпратиха с презрение; сега, когато Той идва, те установяват, че повече не могат да Го подценяват. Дните на тяхната детинска игра и на глупавото отлагане са свършили; сега те тържествено ще дадат отчет за живота си. Виджте, регистрите са отворени! Тези хора са обхванати от ужас, докато си спомнят греховете си и знаят, че те са записани с безгрешна писалка. Те трябва да дадат отчет. Неизмити и неопростени, те не могат да се разплатят, без да знаят каква ще бъде присъдата: „Идете си от Мен, вие проклетни“ (Мат. 25:41). Поради това те плачат и ридаят заради Него.

О, души, природната ми любов към доброто ме мотивира да можех да ви представя приятни неща, но те не зависят от мен. **Но аз едва ли трябва да предлагам евтино Евангелие, защото толкова много хора вече правят това за вас и то за ваша сметка.** Но тъй като обичам безсмъртните ви души, аз не се осмелявам да пораждам празни надежди у вас. Тъй като ще трябва да давам отчет за това в последния велик ден, аз дължен да ви кажа истината.

Вие, грешници, търсете Неговото лице
Чиято ярост вие не можете да понесете.

Търсете милостта на Бога сега. Въпреки, че изпитвам болка, аз написах това, за да ви призова да се примирите с Бога. „Отдайте почит на Сина, за да не се разгневи и да не ви отведе пътят ви към гибел, защото Неговият гняв ще пламне скоро. Блажени са всички, които се уповават на Него!“ (Пс.2:12)

Обаче, ако не притежавате моят Господ Исус, Той идва все същият. Сега Той пътува към нас и когато дойде, вие „ще заридаете заради Него.“ О, дано да Го направите ваш приятел и тогава да Го посрещнете с радост! **Защо да избирате вечната смърт?** Той дава живот на всички онези, които вярват в него. **Повярвайте и живеете.**

Дано Бог да спаси душите ви сега и Той ще има славата. Амин.

Глава 2

Наградата на праведността

„А когато Синът човешки дойде в славата Си и всички свети ангели с Него, тогава Той ще седне на престола на славата Си и ще се съберат пред Него всички народи; и Той ще отдели едните от другите така, както пастир отлъчва овцете от козите; и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите – от лявата. Тогава Царят ще каже на онези, които са от дясната Му страна: „Елате вие, благословените от Моят Отец, наследете царството, приготвено за вас още преди сътворението на света, защото гладен бях и вие Ми дадохте да ям, жаден бях и вие Ме напоихте, чужденец бях и вие Ме приютихте, гол бях и вие Ме облякохте, болен бях и вие Ме посетихте, в затвор бях и вие Ме навестихте.““ (Мат.25:31–36 - мой превод)

Извънредно изгодно за душите ни е да се издигаме над сегашният зъл свят, стремейки се към нещо по-благородно и по-добро. „Светските грижи и измамата на богатството“ (Марк 4:19 – мой превод) са способни да задушат всичко добро вътре в нас и ние израстваме капризни и унили или горди и плътски. Добре е за нас да изрязваме тези тръни и бодливи растения, защото небесното семе, посято сред тях няма шанс да порасне и да роди плод. Не познавам по-добър сърп, с който да ги изрязвам, от мислите за идващото царство.

В долините на Швейцария много от местните жители са деформирани и осакатени, и всички те изглеждат болнави, защото атмосферата там е наситена с нездравословни изпарения и е спарена, и застояла. Вие преминавате през тях колкото се може по-бързо и се радвате, когато излезете от тях. Нагоре в планините ще намерите постоянно течение на чист и свеж въздух, идващ от девствените снегове на алпийските върхове. Ще е добре за телата на жителите в долините, ако могат често да излизат от местата, където живеят сред блатата и маларичните мъгли, и да влизат в чистата атмосфера над тях.

Към такова героично изкачване ви каня сега. Дано Божият Дух ни понесе на орловите си криле, за да можем да оставим мъглите на страха, трескавото състояние на нервната възбуда и всички болести, които се събират в долината на земята и да се издигнем до планините на бъдещата радост и до светостта, където ще бъде наша наслада да живеем вечно, в безкраен свят! Дано Бог да ни освободи сега за малко, да скъса въжетата, които ни задържат тук, долу и да ни разреши да се изкачим нагоре! Някои от нас са като орли, които са завързани с вериги за скалите; **но, за разлика от орлите, ние започваме да обичаме нашите вериги и света и ако наистина се стигне до изпитанието, ние се страхуваме да разкъсаме тези вериги.**

Ако телата ни не могат веднага да избягат от веригите на плътския живот, все пак Бог може да ни дари с милостта нашите духове да могат да избягат. Изоставяйки тялото, подобно на слуга, в подножието на хълма, да могат душите ни, подобно на Авраам, да се изкачат до върха на хълма и да се срещнат там с Всевишният.

Докато изследваме този текст, аз насочвам вниманието ви, първо, към обстоятелствата в които се извършва награждаването на праведните; второ, към делът на праведните; и трето, към самите наследници.

ОБСТОЯТЕЛСТВА НА НАШЕТО НАГРАЖДАВАНЕ

Ние четем: „Когато Синът човешки дойде в славата Си.“ Изглежда, че не трябва да очакваме да получим наградата си в някой ден в бъдещето. Подобно на наемният работник, ние сме длъжни да работим през целия ден и когато дойде вечерта, ние ще получим дневната си надница. Твърде много християни се стремят към сегашната награда за тяхната работа. Ако имат някакъв успех, те започват да считат, че по този начин те са получили своето възнаграждение.

Подобно на учениците, които се върнали и казали: „Господи, в Твоето име даже дяволите ни се подчиняват“ (Лука 10:17 – мой превод). **Те се радвали прекомерно много на сегашното преуспяване; а Исус ги призовал да не считат, че чудотворният успех е тяхната награда, защото не винаги ще бъде така.** Христос казал: „Недейте се радвайте на това, че духовете ви се покоряват; а се радвайте, понеже имената ви са написани в небесата“ (Лука 10:20 – мой превод).

Успехът в служението не е истинската награда на християнският служител. Той е капаро, аванса, а заплатите все още ни очакват. **Вие не трябва считате, че уважението, което получавате от вашите сънародници е наградата за вашите достойнства, защото често пъти ще бъдете посрещани с резервираност и ще установявате, че най-добрите ви действия са погрешно обяснявани или са погрешно разбирани.** Ако очаквате тук да получите вашата награда, мога да ви предупредя с думите на апостол Павел: „Ако само в този живот имаме надежда в Христос, то ние сме най-окаяните от всичките човеци“ (1Кор.15:19 – мой превод). Други хора получават наградите си сега. Даже фарисеят получава своята награда: „Истина ви казвам, те са получили своята награда“ (Мат. 6:2, 5, 16 – мой превод), **но ние не получаваме нищо тук.**

Съдбата на християнина е да бъде презиран и отхвърлян от хората. Даже сред своите другари-християни той не винаги ще се ползва с добро име. Ние не получаваме категорична милост или пълна обич даже от светиите. Ако очаквате да получите наградата си даже от младоженката на Христос, вие няма да я получите. Ако очаквате да получите короната си от ръката на вашите братя в служението, които знаят за вашия тежък труд и които би трябвало да съчувстват на вашите изпитания, **вие ще сгрешите.** „Когато Синът човешки дойде в славата Си“ - това е вашето време за възнаграждаване – не днес, утре или в някой друг ден на този свят. Не считайте, че каквото и да сте придобили, каквато и почит да сте спечелили – това ще бъде наградата заради служението ви на вашия Господар; тази премия е запазена за времето, „Когато Синът човешки дойде в славата Си.“

Наблюдавайте с наслада величествената личност, чрез чиято ръка е давана наградата. Написано е: „Когато (Царят) ще дойде.“ Възлюбени, ние обичаме присъстващите в царският двор; ние се наслаждаваме, че сме сред тях. Не е незначително нещо да служим на Онзи, чиято глава,

Въпреки, че някога беше коронована с трънен венец,
сега е коронована със слава.

Наслаждаваща е мисълта, че службата на нашето възнаграждаване няма да бъде оставена да бъде извършена от царедворците. Ангелите ще бъдат там, и обичаните от Царя ще бъдат там; но небето не е подготвено от тях, нито то може да бъде дадено чрез тях. Техните ръце няма да ни дадат коронацията. Ние ще се присъединим към техните песни, но техните песни няма да бъдат нашата награда.

Ние ще се покланяме заедно с тях и те – с нас. Обаче няма да е възможно те да ни дадат възнаграждението на наградата: тази звездна корона е твърде тежка за ръката на ангела да я донесе, а и благословията е твърде сладка, за да бъде произнесена даже от небесните устни. **Самият Цар трябва**

да каже: „Браво, добър и верен слуга!“ (Мат. 25:23 – мой превод).

Какво ще кажеш за това, скъпи мой? Ти беше усещал изкушението да гледаш към слугите на Бога, да получиш одобрението от служителя, да получиш милостивия поглед на родителите си, да получиш похвална дума от твоя колега. Ти цениш всички тези неща – и аз не те обвинявам за това – **но ти може да не ги получиш**. Поради това, никога не считай, че те ще бъдат твоята награда. Ти си длъжен да чакаш до времето, когато Царят дойде. Тогава не твоите братя, твоите пастори, твоите родители, нито твоите помощници, а самият Цар ще ти каже: „Ела ти, благословени.“

Как това подслажда небето! Това ще бъде личният дар на Христос. Как това прави благословията да е двойно благословена! Тя ще дойде от Неговите устни, и ще капе като смирна и ще тече като мед. Възлюбени, Христос, който стана прокълнат заради нас **е Този, който ще ни даде благословията**. Търкаляйте това като сладък зальк в устата с езика си. Образът, в който нашият Господ Исус ще се появи е показателен. Исус наистина ще бъде разкрит като „Царят.“ „Тогава Царят ще каже...“ На Него, като Цар е била отдавана службата, и следователно - от Него, като Цар трябва да дойде наградата.

Така, на самият праг на Неговото завръщане, възникват въпроси за самоизследване: „Тъй като Царят няма да награждава слуги на друг принц, дали аз съм Негов слуга? Дали за мен е радост да чакам край прага на Неговите врати и да седя като Мардохей край вратите на двореца на Асуир? Кажете, душо моя, служиш ли ти на Царят?“ Казвайки това нямам предвид царете и кралиците на земята – нека те да имат верни слуги от техните поданици – но светците са слуги на Господ Исус Христос, на Царят на царете. Вие такъв слуга ли сте? **Ако не сте Негов слуга, когато Царят дойде в славата Си, тогава за вас няма да има награда**. Бленувам в сърцето си да опозная царския офис на Христос повече, отколкото някога съм го познавал. Наслаждавал съм се да проповядвам умирацията на Христос на кръста, защото „На мене Бог ми забранява да се хваля, освен спасен в кръста на нашия Господ Исус Христос“ (Гал. 6:14 – мой превод). **Обаче за себе си аз искам да Го осъзнавам на Неговия трон, царуващ в сърцето ми, притежаващ правото да прави каквото Той иска вътре в мен**. Искам да бъда в положението, в което е бил Авраам, който, когато Бог говорил – въпреки, че му казал да принесе като жертвоприношение неговия единствен син, Исаак – никога не задал въпрос, а просто казал: „Ето ме.“ (Бит. 22:11 – мой превод).

Възлюбени, стремете се да узнавате и да чувствате контролиращата сила на Царят; защото иначе, когато Той дойде, тъй като вие не Го познавате като ваш Цар, Той няма да ви познава като Негови слуги. (Коментар: Следователно, тези хора, които не приемат Исус като свой Господ, сами обричат себе си на вечна смърт. Това буквално е самоубийство. Д.Пр.) В този текст се говори за слугата, на който Царят може да даде наградата.

А сега нека да продължим напред. „Когато Синът човешки дойде в славата Си.“ Невъзможно е да си представим в пълнота тази сцена:

Напрегнато до краен предел въображение,
умира от удивление.

Но ние знаем следното – и това е най-сладкото нещо, което можем да знаем – че, ако сме участвали с Исус в Неговият срам, ние ще участваме с Него в блясъка, който ще го обкръжава. Възлюбени, дали ти си едно с Христос Исус? Дали ти си част от Неговата плът и от Неговите кости? Вплетен ли си към Него в животворен съюз? Тогава днес ти си едно с Него в Неговия срам; ти си вдигнал на рамото си Неговият кръст и вървиш с Него „*вън от стана, като носим Неговия позор*“ (Евр.13:13 - мой превод). Несъмнено, ти ще бъдеш с Него, когато кръстът бъде заменен с короната. **Но ти прецени сам за себе си: ако не си с Него в прераждането, ти никога няма да бъдеш с Него, когато Той дойде в славата Си.**

Ако си се отворил от мрачната страна на причастието, ти няма да разбереш неговият блестящ и щастлив период, „когато Синът човешки дойде в славата Си и всички свети ангели с Него.“ Как, ангелите с Него ли са? Да, но въпреки това, **Той не издига нагоре ангелите; той издига нагоре семето на Авраам**. Светите ангели с Него ли са? Ела, душо моя, ти не можеш да бъдеш далече от Него. Ако Неговите приятели и Неговите ближни са събрани заедно, за да видят Неговата слава, какво си мислиш, че ще се случи, ако ти си оженена за Него? Дали ще стоиш надалече? Въпреки, че това ще бъде Съдният Ден, ти не можеш да бъдеш далече от сърцето, което е позволило на ангелите да имат достъп до Него, а на теб е позволило да влезеш в съюз с Него. Той не ти ли е казал: „*Ще се сгодя за Себе Си във вярност; и ти ще познаеш Господа*“ (Ос.2:20)? Неговите собствени устни не са ли казали: „Аз съм оженен за теб и Моята наслада е в теб“ (виж Ис.62:4). Ако ангелите, които са само приятели и ближни, ще бъдат с Него, тогава е много по-сигурно, че Неговата възлюбена Ефсива (Hephzibah - виж 4Ц.21:1 и Ис.62:4 – преводът от Иврит на това име означава „Моята наслада е в нея“ Д.Пр.), в

която е цялата Негова наслада, ще бъде близо до Него и ще участва в Неговото великолепие. Когато Той дойде в славата Си и когато общението с ангелите ще бъде видимо преобразувано, тогава Неговото единство с църквата ще стане очевидно.

„Тогава Той ще седне на престола на славата Си.“ Това е повторение на същата причина, поради която това трябва да е вашето и моето време да получим наградата от Христос, ако сме били намерени сред Неговите верни слуги. Когато Той сяда на трона Си, не би било подобаващо Неговите собствени любими хора да са в благодатта. **Когато Той беше в мястото на срама, те бяха с Него**; сега, когато Той е на златния трон, те също трябва да бъдат с Него. **Няма да има никакво изключение – единството с Христос щяха да са само празни приказки – ако нямаше сигурност, че когато Той седи на трона, те също ще бъдат на трона.**

Също така искам да обърнете внимание на едно особено обстоятелство относно времето на връчването на наградата. **Това ще стане след като Той отдели овцете от козите.** Ако аз съм дете на Бога, моята награда не може да дойде при мен, докато аз съм в единство с грешните хора. Даже на земята, вие ще имате най-голямата наслада на Христос, **когато сте най-отделен от този свят.** Бъдете уверени, въпреки, че разделителният път не изглежда лесен и със сигурност ще ви причини преследване и загуба на много приятели, въпреки това, този път е най-щастливото живеење в света. Вие, християни, които се приспособявате към света и можете да влезете в неговото веселие до известна степен, **вие не можете да знаете – и никога няма да узнаете, докато сте такива, каквито сте сега – вътрешните радости на тези хора, които живеят в самотна, но изпълнена с обич дружба с Исус.** Колкото по-близо стигате до света, толкова по-далече трябва да сте от Христос. Вярвам, че колкото по-радикално разводно писмо бъде връчено от вашия дух на всеки земен обект, върху който душата ви може да се настани, толкова по-близо ще бъде единението ви с вашия Господ. „Забрави своя народ и своя бащин дом; толкова силно Царят ще пожелае твоята красота: защото Той е твоят Господ. **И ти Му се поклони!**“ (Пс.45:10-11 - мой превод).

Забележително е, че чак след като Царят отдели овцете от козите, Той ще каже: „Елате вие, благословените.“ Въпреки, че праведните ще се наслаждават на блаженство като духове, лишени от тела, когато те бъдат възкресени с тяло от гроба, тяхното блаженство все още няма да е пълно, докато великият Пастир не се появи, за да ги отдели веднъж завинаги чрез огромна пропаст, която не може да бъде прекосена, от всички връзки с народите, които забравят Бога.

Възлюбени, всички тези обстоятелства, събрани заедно говорят за следното: наградата за вървенето след Христос няма да бъде връчена днес, сред душите на хората, тя не зависи от хората; не зависи от прекрасната земя, тя даже не е връчвана от Исус докато ние сме тук. **Славната корона на живота, която милостта на Господа ще даде на Неговите хора, е запазена за Второто Идване,** „когато Синът човешки дойде в славата Си и всички свети ангели с Него.“ Чакайте търпеливо, чакайте с радостно очакване, защото Той ще дойде. Благословен да е денят на Неговото появяване.

ДЕЛЪТ ОТ НАГРАДАТА

Сега трябва да се върнем при втората точка, която се отнася за самата награда. Всяка дума подтиква към размисъл. Няма да се опитвам да правя изтощително изследване, а само набързо ще ги разгледам всичките.

От дясната Му страна

Наградата на праведните е представена от вярната благословия, обявена на тях от Господа, но самото местоположение на праведните е известен предвестник за нея. Той поставя овцете откъм дясната Си страна. Небето е място на най-висшето достойнство, изповядано с власт и на божественото задоволство, демонстрирано радостно. Според отсъждането на вярата, светиите на Бога се намират винаги от дясната Му страна, но от сега нататък това ще бъде показвано още по-ясно. **Бог благоволява да е близо до хората Си и да ги поставя близо до Себе Си в защитено място.**

Понякога ни се струва, че светиите са били поставени от лявата Му страна; някои от тях със сигурност имат по-малка утеха и повече интереси към земните неща. „Виждам съм порочен човек с огромна власт, разпрострял себе си като буйно растящо дърво“ (Пс.37:35 - мой превод). „Очите им изпъкват от тъгостина“ (Пс.73:7). А през това време Неговите хора често пъти са принуждавани да пият вода от пълна чаша и тяхното месо, и техните напитки са горчиви, пълни с обида и жлъч.

Сега светът е обърнат с главата надолу, но Евангелието започна да го изправя в правилното му положение. Но когато денят на милостта свърши и дойде денят на славата, всичко ще бъде наистина поправено; тогава тези, които се скитат облечени в овчите кожи и в козите кожи, ще бъдат преобразени като Спасителят на планината Тавор (**Коментар: виж Съд.4:12, Мат.17:1-8; Марк 9:2-10 и Лука 9:28-36. Д.Пр.**). **Тогава тези, които бързаха към кладата и към пламъците, ще триумфират с огнените колесници и с огнените коне, и ще увеличават великолелието на царствената поява на Господа.**

Да, възлюбени, ти изцяло ще бъдеш обект на Божието задоволство, не тайно и неизявено общуване, а твоето високо положение и слава ще бъдат разкрити пред човешките синове. Твоите преследвачи ще скърцат със зъбите си, когато видят, че ти седиш в местата за почит от дясната Му страна, докато те, въпреки че са били много по-велики от теб на земята, за осъдени да заемат най-нископоставеното място. Както богаташът ще хапе напразно измъчвания си от огъня език, когато види, че просият на бунището Лазар, е поставен да седи от дясната страна на вечният и безсмъртен Цар! Небето е място на почит. Някой е казал: „Там ние ще бъдем като ангелите.“ но аз вярвам, че ние ще бъдем по-високопоставени от тях. Не е ли написано за Онзи, който е нашият представител във всичко, че „Бог е покорил всичко под краката Му“ (1Кор.15:27)? Даже самите серафими, които са богато благословени, са само „служебни духове, изпращани да служат на онези, които ще наследят спасение“ (Евр.1:14)?

Дума, изразяваща радушно посрещане

Сега, обръщайки се към думите при посрещането, произнесени от Съдията, ние установяваме, че първата дума е „Ела.“ Тя е символът на Евангелието. Законът казал: „Иди.“ Евангелието казва: „Ела.“ Духът казва това в поканата; младоженката казва това в молитвата; вярващите я казват, когато постоянно полагат усилия за разпространяване на Добрата Новина по света.

Тъй като Исус казва „Ела,“ ние научаваме, че самата същност на небето е общуване. „Ела!“ Вие идвате достатъчно близо, за да кажете: „Вярвам Господи; Помогни на моето неверие“ (Марк 9:24). Вие погледнахте към Него на кръста и бяхте осветлени. Имахте дружба с Него в носенето на Неговия кръст. Вие се изпълнихте с това, което беше зад страданията на Христос заради неговото тяло, църквата. Все пак, ела! Винаги идвай! Ела завинаги! Елате от гробовете си, вие възкресените. Излезте изсред безбожниците, вие, осветените. Излезте оттам, откъдето вие, които се разочаровахте във вашето унижение, елате пред Великият Бял Трон. Елате да носите Неговата корона и да седите с Него на Неговия трон! О, тази дума притежава небето, скрито в нея. За вас ще бъде вечна радост да чувате, че Спасителят ви казва „Ела.“

Заявявам ви, че душата ми понякога беше толкова пълна с радост, че аз не можех да се сдържам повече, когато моят любим Господ казваше на душата ми: „Ела.“ Той ме отведе в Неговия дом на пируването, Неговият флаг на любовта се развяваше над главата ми (виж П.П.2:4) и Той ме отведе далече от света, от неговите грижи и от неговите страхове, от неговите изпитания и от неговите радости, нависоко до „върхът на Аман, от върха на Санир и на Ермон“ (П.П. 4:8), където Той изяви Себе си пред мен.

Когато това „Ела“ прозвучи в ухото ви от устните на Господа, тогава няма да има плът, която да ви дърпа назад; няма да има мудност на духа, няма да има никаква тежест на сърцето. Тогава вие ще дойдете завинаги; няма да се изкачвате, за да слизате след това надолу, а ще се изкачвате нагоре и нагоре в един благословен и вечен Възход. Тази първа дума „Елате“ показва, че небето е състояние на общуване.

След това е изразът „Елате вие, благословените,“ който е ясна декларация, че това е състояние на щастие. Те не могат да бъдат по-щастливи отколкото са: те притежават желанието на сърцето си. Въпреки, че сърцата им са уголемени и че желанията им са увеличени от влизането им в безкрайното и от отърването им от спазматичното влияние на покварата и на времето, когато желанията им нямат никакви ограничения, те ще имат цялото щастие, което даже най-силното напрегане на душите им би могло да си представи.

Ние със сигурност знаем това – и това е всичко, което знаем – те са безпределно благословени. Тяхната благословеност не идва от някаква вторична радост, а от великият първичен Извор на всичко добро. „Елате вие, благословените от Моят Отец.“ Те пият неотлежалото вино край пресата за изстискване на гроздето, където то радостно скача от спукващите се гроздове. Те берат небесните плодове от вечно зеленото дърво на безсмъртието. Седят край фонтана и пият от водата, които извира с несравнима свежест от дълбините на Божието сърце. Те няма да се наслаждават на слънчевите лъчи, а ще бъдат като Уриел, ангелът в слънцето (Коментар: Това име не се среща в Библията. Д.Пр.). Те ще живеят в Бога и така душите им ще бъдат задоволявани с благоразположение и ще бъдат пълни, повече от пълни, с Неговото присъствие и благословия.

Наследяване на Царството

Сега, искам да видите, че според използваните думи, това е състояние, в което те ще разпознаят правото си да бъдат там – следователно, това е състояние на свършена свобода, лекота и безстрашие. Текстът казва: „наследете царството.“ Човек не се страхува да загуби това, което печели от наследството на своя родител. Ако мястото на небето можеше да се придобие чрез заслуги, ние можехме да се страхуваме дали заслугите ни заслужават да отидем там и следователно - да

подозираме, че един ден може да бъде използвана някаква юридическа поправка и ние ще бъдем отхвърлени. Но ние знаем чий синове сме ние; ние знаем чия е любовта, която прави радостни духовете ни; и когато ние „наследим царството“, ние ще влезем в него, не като чужденци или странници, **а като синове, които идват за да получат наследството, полагащо им се като синове.** Оглеждайки всички негови златни улици и проверявайки всички стени, направени от перли, ние ще чувстваме, че сме в собствения си дом и че притежаваме истинско право, не чрез заслуги, а поради милостта, да притежаваме всичко, което е там. Това ще е състояние на небесно блаженство; християнинът ще чувства, че законът и правосъдието са на неговата страна и че онези сурови характерни качества от периода на изпитанието са го довели там, както и милостта и любящата доброта.

Тук думата „наследете“ означава пълно право на собственост и наслада. В известен смисъл ние сме наследили по-рано; но сега, като наследници, които започват да харчат собствените си пари и да обработват собствената си земя, когато станат пълнолетни, така и ние ще влезем в нашето наследство. Ние все още не сме достигнали до пълнолетието и поради това на нас не ни е позволено да притежаваме изцяло. Но любими мои, почакайте малко; тези побелели коси означават, че вие приближавате зрелостта. А тези мои все още младежки коси ми показват, че аз, уви, ще трябва да чакам малко по-дълго. **Но въпреки това, аз не знам.; Господ може скоро да ми позволи да заспя с бащите ми.** Но както и да се случи, по-рано или по-късно, каквато е волята Му, един ден ние ще влезем в притежанието на земята.

Сега, ако е сладко да бъдете наследник, докато все още не сте достигнали нужната възраст, какво означава да бъдете наследник, когато стигнете до зрялото пълнолетие? Не е ли наслаждаващо да пеем химна и да виждаме земята на чистата наслада, чийто вечен извор и никога не увяхващите ѝ цветя са просто на другия бряг на тесния поток на смъртта? О, колко сладки сте вие, полета и вие, безсмъртни светии, които лежите там! Кога и ние ще бъдем с вас и ще бъдем задоволени? **Ако самата мисъл за небето очарова душата, какво ли ще означава да бъдем там, да са гмурваме надълбоко в потокът на благословеността, да се гмурваме надолу и да не можем никога да стигнем до дъното, да плуваме и никога да не можем да стигнем до бряг?** Да прием от небесното вино, както правим понякога, това прави сърцата ни да са толкова радостни, че ние не знаем как за изразим радостта си.

О, какво ли ще бъде да прием с големи глътки и да прием отново и отново, седейки вечно на масата, знаейки, че празникът никога няма да свърши, че чашите никога няма да бъдат празни и че никога няма да има лошо вино, донасяно ни по-късно, а то ще става все по-хубаво и по-хубаво в едно безкрайно движение напред, ако такова нещо е възможно!

Следващата думата „царството“ показва богатството на наследството на светиите. Това не е някакво малко имение, не е някакъв приют, не е някакво щастливо ъгълче в мрака. Чух един добър човек да казва, че той ще бъде доволен да има един ъгъл зад вратата. **Аз няма да бъда доволен. Господ казва, че ние ще наследим царство. Ние не трябва да се задоволяваме, ако наследим нещо по-малко, защото по-малко от обещаното няма да подхожда на нашият отличителен белег.** Той „ни е направил царе и свещеници в Бога“ (Откр.1:6 – мой превод) **и ние трябва или да царуваме вечно, или ще бъдем жалки хора, подобно на детронираниите царе.** Цар без царство е нещастен човек. Ако аз бях беден слуга, стая в приют би била благословия за мен, защото тя ще съответства на моето състояние и ранг. Но ако по милост аз съм направен цар, аз задължително трябва да имам царство, иначе не бих придобил позиция, която съответства на моята отличителна черта. Този, който ни прави царе, ще ни даде царство, което ще подхожда на природата, с която Той ни е дарил.

Възлюбени, все повече и повече жадувайте за това, което Божият Дух ще ви даде – царско сърце. **Не бъдете сред тези, които са доволни и съгласни с жалката природа на обикновения човешки род.** Светът може да бъде само детски наниз от стъклени мъниста за истинският царски дух; тези блестящи стъклени диадеми са само играчки в детската градина за Божиите царе. Истинските скъпоценни камъни са там, горе; богатството на истинското съкровище се намира над звездите. **Не бъдете скъперник към душата си! Придобийте царско сърце. Молете Царят на царете да ви даде такова сърце и Го молете да ви даде царски дух.** Отнасяйте се като царе към вашия Господ и към всички хора, заради прославата на Неговото име. Отнасяйте се към света не като хората, които са лоши в своя дух и действия, а като царе и принцове от раса, която е по-висша от расата на ровещите се в мръсотията, пълзейки на колена в калта на земята. Тогава, когато душата ви е царска, помнете с радост, че вашето бъдещо наследство ще бъде всичко онова, за което жадува душата ви в нейните най-царски моменти. Това ще е състояние на неопишуемо изобилие и богатство на душата.

Подготвено царство

Вглеждайки се в думата „подготвено“, ние можем да си представим, че това означава състояние

на изненадващо превъзходство. Това е подготвено царство. То е било подготвяно толкова дълго време и Този, който го е подготвял, е толкова удивително богат на ресурси, че ние не можем вероятно да си представим колко превъзходно трябва да е то. Ако мога да предложа една идея: обичайните дарове на Бога, които Той изхвърля, все едно че те не струват нищо, са безценни. Но каква ще бъде природата на тези дарове, върху които неограниченият ум на Бога е размишлявал в продължение на векове, с цел те да могат да достигнат до най-високото ниво на превъзходство?

Много преди да се чуе звънът на камбаните за Рождество Христово, една майка била толкова радостна поради мисълта, че нейното момче ще си дойде у дома след първия семестър в един далечен университет, че започнала да подготвя и да планира всякакви видове радости за него. Сигурно неговата ваканция е била щастлива, след като майка му е планирала да я направи такава. По един безкрайно по-величествен начин, великият Бог е подготвил царство за Своите хора; Той си е мислил: „Това ще им хареса, а онова ще ги благослови, а това ще ги направи върховно щастливи.“ **Той е подготвил съвършено царство.**

И ако това не е достатъчно, вие знаете какво е казал Христос Исус, когато заминавал от земята на небето: „*отивам да подготвя място за вас*“ (Йоан 14:2). Ние знаем, че безграничният Бог може да подготви място, което е подходящо за ограниченото създание, но думите се усмихват толкова сладко на нас, когато четем, че Самият Исус, който е човек и следователно знае нашите сърдечни желания, е участвал в тази подготовка; Той също е подготвял царството. Това е царство, подготвено за вас, върху което Бог е размишлявал „*още преди сътворението на света*“, за да го направи превъзходно.

Избрани наследници

Ние не трябва да спираме. Това е „*царството, приготвено за вас*.“ Обърнете внимание на това! Трябва да признаем, че не харесвам някои изрази, които чувам понякога, които внушават, че небето е подготвено за някои хора, които никога няма да отидат там, че то е подготвено за онези, които ще бъдат отведени там така, както прокълнатите биват водени към мястото за мъчение. Аз знам, че има един стих, в който се казва: „*Не позволявай на никой човек да вземе короната ти*“ (Откр.3:11 – мой превод), но това се отнася за успеха в пасторското служение, а не за вечната слава.

Едно изказване, което дразни ухото ми, идва от устните на един добър човек и в него се казва следното: „Има небе, което е подготвено за всички вас; но ако вие не сте верен, вие няма да я спечелите. Има корона, оставена на небето за вас; но ако вие не сте верен, няма да има кой да носи тази корона.“ **Аз не вярвам в това; не мога да вярвам в това. Не вярвам, че някоя корона на вечния живот, която е подготвена за „благословените от Моят Отец“, някога може да бъде дадена на някой друг или пък да остане без притежател.** Не се осмелявам да си представя, че на небето има корони, но няма кой да ги носи.

Мислите ли, че на небето, когато всички светии отидат там, вие ще намерите известен брой неизползвани корони? „А, за кого са предназначени тези корони? Къде са главите, на които те трябва да бъдат поставени?“ „Те са в ада!“ **Ако това е така, тогава, брате, аз нямам никакво желание да отивам на небето. Ако цялото семейство на Христос не е там, моята душа ще бъде измъчвана и отчаяна, поради тяхната тъжна загуба, защото аз съм в единение с всички тях.** Ако даже една душа, която вярва в Исус, не отиде там, аз ще изгубя уважението към обещанието и уважението към Господа. Той е длъжен да спазва словото Си към всяка душа, която почива в Него.

Ако вашият Бог наистина е бил подготвил място за хората Си, ако се е погрижил за тях, а после се е разочаровал, за мен Той не Бог. Аз не мога да боготворя един разочарован Бог. Аз не вярвам в такъв Бог. Такова същество не би могло изобщо да бъде Бог. Идеята за разочарованието в Неговите вечни подготвления е несъвместима с Божествеността.

Ако ви харесва, говорете тези неща за Юпитер и Венера, но вечният Йехова е опозоряван, когато името му се споменава в тази връзка. Той е подготвил място за вас. Тук има личен избор. **Той е обявил ясно за всеки един от хората Си, че там, където е Той, там ще бъдат и те - „където съм Аз, да бъдете и вие“** (Йоан 14:3).

Време за подготовката

„*Приготвено... още преди сътворението на света.*“ **Тук е вечният избор, появяващ се, преди хората да са били сътворени, подготвяне на короната преди да са били направени главите, които ще ги носят.** Следователно, преди звездното небе да е започнало да блещука, Бог е обявил една заповед за избора в обем, който ще бъде завършен, когато Христос дойде отново, за възхвалата на славата на Неговата милост, „*Който изработи всички неща след препоръката на Неговата собствена воля*“ (Еф.1:11 – мой превод). Тогава, нашият дял е този, който е бил подготвен още от вечността за нас, според изборът на Божията милост; дял, който е подходящ за най-възвишеният характер, до който ние можем някога да достигнем; дял, който се заключава в близостта до Христос, в общение с Бога и във

вечно стоене в място на достойнство и щастие.

ПРАВЕДНИТЕ НАСЛЕДНИЦИ

Накрая, ние искаме да разгледаме внимателно хората, които ще наследят царството. **Праведните наследници се разпознават по техният таен и публичен характер.** Тяхното име е „*благословени от Отца*.“ Отец ги е избрал, пожертвал е Своя син заради тях, оправдал ги е чрез Христос, запазил ги е в Христос Исус, осиновил ги е в семейството и сега ги е приел в Собствения Си дом.

Тяхната природа е описана в думата „наследник.“ Тъй като никой освен синовете не може да наследи, те са били родени отново и са получили природата на Бога. Избягвайки покварата, която е в света чрез похотта, те са станали участници в божествената природа и следователно са синове. Тяхното назначение е споменато: „*Наследете царството, приготвено за вас от преди сътворението на света*.“ Името им е „*благословените*“; природата им е природата на дете; тяхното назначение е станало чрез заповедта на Бога.

Поведението на праведните

За момент искам да видим действията на наследниците и външното им поведение. Изглежда, че те са отличавани сред хората заради благотворителните им дела и те по никакъв начин не са били свързвани с церемонии или публично демонстрирани ритуали. Не се казва, че те проповядват – някой от тях са правели това. Не се казва, че те са се молили – те са били длъжни да правят това, защото иначе нямаше да бъдат духовно живи. Действията, които обичайно са подбирани, са действия на благотворителност към бедните и окаяните.

Защо се фокусираме в делата на благотворителност? Аз мисля, че присъстващите, събрани около трона, ще знаят как да оценяват това доказателство за тяхната новородена природа. Царят може да мисли повече за техните молитви, отколкото за подаянията, които те дават на бедните, но множеството няма да мисли по този начин. Той говори така, за да спечели преценката на всички хора, които са събрани. **Даже враговете на праведните няма да възразят, когато Той казва, че са благословени тези, които са извършили тези благотворителни дела.**

Ако има някакво деяние, което печели универсалното съгласие на всички хора за добрината на праведните, това е деянието, с което те слугуват на хората: „*против такива неща няма закон*“ (Гал.5:23). Никога не съм чувал за държава, в която има закон, с който се забранява обличането на голите и храненето на гладните. **Човечеството, даже когато съвестта му е толкова загрубяла, че не може да види собствената си греховност, все пак открива добродетелността на храненето на бедните.** Несъмнено, това е една от причините, поради която тези деяния са били избрани.

Доказателства на милостта

Освен това, благотворителните дела са били избрани като доказателство на милостта, защото като деяния, те са чудесни средства за правенето на разграничение между двуличника и истинският християнин. Д-р Гил (*Коментар: 1697-1771, английски баптистки пастор, теолог и учен, калвинист. Д.Пр.*) е имал една представа – и може би е бил прав – че това не е картина на съда на всички хора, а е съдът на изповедалната църква. **Ако е така, тогава е още по-логично да стигнем до извода, че тези дела на милостта са избрани като възможност да се направи разграничаване между двуличника и искреният християнин.** Страхувам се, че сред вас има някои хора, които на висок глас твърдят, че имат вяра, но тя не може да издържи на изпитанието. **Хората, които ги наблюдават отстрани могат да кажат: „Добре, молеши се хора,“ но какво сте дали вие на Господа? Вашата религия не докосва вашите джобове.**

Това не се отнася за някои от вас, защото има много хора, за които аз ще поема риска да говоря пред Божия съд, защото знам вашата същност и че вие сте посветили себе си в служба на Господа и на Неговите бедни хора и съм си мислил, че понякога вие давате както за бедните, така и за Божието дело, свръх това, с което разполагате. Но има и други хора със съвсем друга склонност.

Сега, ще ви кажа на разбираем английски език един урок, който всеки може да разбере. Можете да говорите за вашата вяра до прегракване и даже може да накарате хората, които ви слушат, да ви повярват; може да посещавате една и съща църква в продължение на 20 години и никой да не открил във вас или даже да ви подозира в някаква непоследователност и противоречивост; но ако е във вашите възможности и вие не направите нищо, за да облекчите нуждите на бедните членове Божието тяло, вие ще бъдете анатемосан толкова сигурно, както ако бяхте пияници или развратници. Ако не се грижите за Божията църква, този текст се отнася за вас и това със сигурност ще ви потопа до най-ниското ниво на ада, както би се случило, ако сте обикновени богохулници. **Това е казано на съвсем разбираем език и това е ясният смисъл на моят текст. Аз шях да се изложа на смъртна опасност, ако бях избягал от задължението да ви кажа тези неща.**

„*Защото гладен бях и вие Ми дадохте да ям*“ - какво? Да, дадохте ми добър съвет, но не ми дадохте никакво ядене. „*Жаден бях и вие Ме напоихте*“ - какво? Дадохте ми религиозна брошура, но

не ми дадохте никаква вода. „Гол бях и вие...“ - какво ми дадохте? Вашите добри пожелания, но не ми дадохте никакви дрехи. „Чужденец бях и вие...“ - какво? Изрекохте съжаленията си към мен, но не ме поканихте да вляза у вас. „Болен бях и вие...“ - какво? Казахте, че можете да ми препоръчате лекар, при който да отида, но не ме посетихте в болницата. „В затвор бях...“ - Божият служител, преследваният човек, е изпратен в затвора заради вярата си. **А вие казахте, че аз е трябвало да бъда по-предпазлив, но не застанахте до мен, за да поемете част от обвинението и да понесете заедно с мен порицанието заради защитата на истината.** Разберете вие, скъперниците, че изпълнението на тези няколко изисквания играе ролята на силен вятър, който се използва, за да отдели житото от плявата, защото вашата основна цел в живота е получите всичко, което можете и да го стискате здраво, но този силен вятър често трябва да бъде използван. **Който иска, нека да се опитва да ви пощади чрез Божията милост – но аз няма да ви щада; точно обратното - аз ще работя упорито, за да бъда още по-смел в изобличаването на греха.**

Някой може да каже: „Добре, а какво значение има всичко това за онези хора, които са толкова бедни, че нямат какво да дадат?“ Скъпи и любими мой, забелязал ли си колко красиво текстът се грижи за теб? Текстът в Библията загатва, че има някои хора, които не могат да дадат хляб на гладния и дрехи на голия, но тогава какво става с тях? Те са хората, които са наречени „най-малките Мой братя“ (Мат. 25:30), които получават благословията на добротата. **Този откъс утешава бедните и по никакъв начин не ги осъжда.**

Сигурен някои от нас честно даваме на бедните всичко, което можем да спестим и разбира се, всички идват при такъв човек да търсят помощ. И тогава, когато ние кажем: „Наистина, повече не мога да давам,“ някой изръмжава: „Ти твърдиш ли, че си християнин?“ „Да, аз твърдя.“ Не би трябвало да казвам, че съм християнин, ако раздавам пари, които не са мои. Не би трябвало да казвам, че съм християнин, ако раздавам това, което нямам; аз би трябвало да казвам, че съм крадец, когато претендирам, че дарявам пари, когато не мога да платя дълговете си.“ **Аз наистина изпитвам огромно съжаление към хората, които се оказват във финансов банкрут; но аз не изпитвам съжаление към длъжниците; защото рядко одобрявам вземането на пари на заем; аз изпитвам добри чувства към хората, които дават пари на заем и търпят загуби, защото са повярвали на нечестни хора.**

Ако някой си мисли, че ще живее над средствата, с които разполага, с цел да придобие репутацията на благотворител – **на такъв човек ще кажа, скъпи брате, ти грешиш.** Такава постъпка сама по себе си е погрешна. **Това, което имаш за да го дариш, трябва задължително да е твое собствено.** (Коментар: За такъв човек ние имаме поговорка: „С чужда пита помен прави.“ Д.Пр.) Някой може да каже: „Но аз ще трябва да огранича начина си на живеене, ако трябва да спазвам това правило.“ **Добре, ограничи себе си!** Не мисля, че ще е малко удоволствието от това, че правите добро, докато стигнете до границата на ограничението. Разбира се, тази забележка се отнася за онези от нас, които имат средни възможности, които скоро могат да раздадат като милостиня това, с което разполагат и да стигнат до точката на ограничението, където започват да си казват: „Сега, аз трябва живея без това; сега трябва да се откажа от онова нещо, **за да мога да правя повече добро.**“ О, вие не можете да знаете! Чак когато стигнете до там, вие наистина ще си кажете: „Сега, аз не дадох на Бога просто някаква дребна монета или огризките от изгорелите свещи, които не мога да използвам, **а наистина отрязах за моят Господ една хубаво парче хляб;** не Му дадох стари корички хляб, които бяха започнали да мухлясват, а Му дадох парче от моя ежедневен хляб; и аз съм радостен, че правя това, ако мога по този начин да покажа моята обич към Исус Христос, **като се отказвам от себе си.**“

Ако правите това – ако постъпвате така, **мотивирани от любовта си към Исус,** ако храните гладните и обличате голите – аз вярвам, че тези деяния са ни дадени като примери, защото ти са много благословени признаци, които показват, кои хора са двулични и кои хора наистина вярват в Бога.

Когато четете „за“ в разглежданият текст, **вие не трябва да разбирате,** че те получават тяхната награда заради деянията, описани там, **а защото вършейки ги, тези хора доказват, че са слуги на Бога.** Следователно, те не са благословени заради тези дела, а тези дела показват, че извършителите им са спасени от милостта, което става очевидно чрез фактът, че Христос извършва такава работа в тях. **Ако Христос не извършва такива неща във вас, вие нямате дял в Него; ако вие не произвеждате дела като тези, вие не вярвате в Исус.**

Сега някой може да каже: „Тогава аз възнамерявам да давам на бедните от тук нататък, за да мога да получа тази награда.“ **О, но вие правите голяма грешка, ако направите това.**

Херцогът на Бургундия бил причакван от един беден човек, много почтен поданик, който му донесъл един много голям кореноплод, което той отгледал. Той наистина бил много беден човек и всеки кореноплод, което отглеждал в градината си бил важен за него. Но, просто като акт на верноподанически дар, той донесъл на своя принц най-големия плод, отгледан в неговата малка

градина. Принцът толкова харесал доказателството за верността на човека и за неговата привързаност, че му дал много голяма парична сума. Виждайки това, икономът на принца си помислил: „Добре, виждам, че това е изгоден бизнес; този човек получи 50 лири за своя голям кореноплод. Мисля да направя подарък на херцога.“ И така, той купил кон и си правел сметката, че може да получи 10 пъти повече пари, отколкото бил платил за коня. Подарил го на херцога с това очакване. **Херцогът, понеже бил мъдър човек, спокойно приел коня и не дал нищо на слугата си.** Това е всичко.

По същият начин ти казваш: „Добре, тук има един християнин, който беше възнаграден; той беше давал на бедните, беше помагал на църквата на Господа и той е спасен; това е изгодно, за това и аз ще направя една малка инвестиция.“ Но, вижте, **слугата на херцога не е подарил коня, мотивиран от представата за верност, доброта и обич към херцога, а поради своята огромна любов към себе си, и поради това не получил нищо в замяна.** Ако вие извършвате благотворителни дела с идеята да получите отплата заради тях на небето, **по този начин вие храните себе си и обличате себе си.** Цялото ваше достойнство не е никакво достойнство – **това е вонящ егоизъм;** той вони силно на себичност и Христос никога няма да го приеме. Вие никога няма да го чуете да казва „благодаря“ заради това. Вие обслужвате себе си и няма да получите никаква награда.

Вие първо трябва да отидете при Господ Исус Христос и да очаквате Той да ви спаси. **Завинаги трябва да изхвърлите всички идеи да направите каквото и да е, за да спасите себе си.** Но след като веднъж сте спасени, вие ще бъдете в състояние да давате на бедните и нуждаещите се без добавен към вашите мотиви егоизъм, и ще получите награда на милостта заради дарът на любовта, който сте направили.

Нужно е да вярваме в Христос, за да бъдем способни на истинското достойнство на най-висшия порядък. Нужно е да се доверите на Исус и самите вие да бъдете напълно спасен, преди да има някакво достойнство във вашето хранене на гладните и във вашето обличане на голите.

Дано Бог да ви даде милостта да отидете при моят наранен Господ и да почивате в скъпоценното жертвоприношение, което Той направи заради човешкия грях. Когато направите това, когато бъдете обикнат толкова силно от Него, дано вие демонстрирате в отговор и вашата обич; след като сте откупени с такава огромна цена, дано вие да живеете за Онзи, който ви е откупил. Сред делата, чрез които вие доказвате това, нека тези дела да блещукат като бижута, които са ви дадени от Бога - посещавайте болните, утешавайте нуждаещите се, съживявайте потиснатите, помагайте на слабите. Дано Бог приеме тези жертвоприношения, когато те идват от милостиви души. На Него да бъде вечната слава. Амин.

Глава 3

Възнесението и Второто Идване – практическо разглеждане

„И докато се взираха към небето, когато Той се възнеса, ето, двама мъже в бели дрехи застанаха до тях и казаха: „Галилеяни, защо стоите и се взирате към небето? Този същият Исус, който се възнесе от вас в небето, ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето.“ (Деян. 1:10-11 – мой превод)

Четири велики събития светят ярко в историята на нашия Спасител. Умовете на всички християни се наслаждават, когато мислят **за Неговото раждане, за Неговата смърт, за Неговото възкресение и за Неговото възнесение.** Това са четирите стъпала на тази стълба на светлината, основата на която е опряна на земята, а върхът ѝ достига до небето. **Ние не можем да си позволим да направим излишно което и да е от тези събития, нито пък е изгодно за нас да забравим или да подценим важноста на всяко едно от тях.**

Това, че Божият Син е бил роден от жена, създава в нас силната наслада на братството, което извира от сърцето на човека. Това, че Исус някога е изстрадал смъртта заради нашите грехове и по този начин ни е откупил, е спокойствието и живота на нашите духове. Яслите и кръста са Божиите печати на обичта. Това, че Исус е възкръснал от смъртта, е гаранцията за нашето оправдание, както е и свършено и наслаждаващо уверението за възкресението на всички Негови хора и за техният вечен живот в Него. Той не е ли казал: „**Понеже аз живея, и вие ще живеете**“ (Йоан 14:19)? **Възкресението на Христос е Зорницата на нашата бъдеща слава.** Също толкова наслаждаващо е да си спомняме за

Неговото Възнесение. Някоя песен не е по-сладка от тази песен: „*Ти си възлязъл нависоко; отведе в плен Твои пленници; Ти получи дарове от хората, даже изсред непокорните, че Господ Бог може да обитава там*“ (Пс.68:18 – мой превод).

Всяко едно от тези четири събития посочва към бъдещо събитие и всички те водят към това събитие: петото звено от златната верига е Второто и най-славно Идване на нашия Господ. Нищо друго не се споменава между Неговото възнесение и Неговото второ пришествие. Наистина, има много исторически събития, които са се случили между тях, но те се намират долу, в долината, между двата изумително високи планински върхове. Когато пътуваме в размишлението си от Неговото Възнесение до Неговото Второ Идване, ние правим крачка от единият до другия връх. Аз казвам, че всяко от предишните четири събития посочва към Неговото Второ Идване. Ако не беше дошъл първият път в смирение, роден под Закона, Той нямаше да може да „*се яви втори път, не да се справя с греха, а за да спаси онези, които с нетърпение Го очакват*“ (Евр.9:28 – мой превод) в удивителна слава.

Понеже веднъж Той умря, ние се радваме „*че Христос, като беше възкресен от мъртвите, вече не умира; смъртта няма вече власт над Него*“ (Рим. 6:9). Следователно, Той идва да унищожи последният враг (1Кор.15:26), който Той вече победи чрез Своята смърт (Евр.2:14). Ние се радваме, когато си мислим за нашия Изкупител като възкресен, да чувстваме, че като резултат от Неговото възкресение, тръбата на архангела със сигурност ще прозвучи за събуждане на всички Негови спящи хора, когато „*Самият Господ ще слезе от небето с повелителен вик*“ (1Сол.4:16). А що се отнася до Неговото Възнесение, Той не би могъл да слезе втори път, ако преди това не беше се възнесъл. Но след като насити небето с благоуханието на Своето присъствие и след като подготви място за Своите хора, ние можем да очакваме, че Той ще дойде отново и да ни приеме в Себе си, с цел, където е Той да можем да бъдем и ние (Йоан 14:3). Поради това аз искам вие да преминавате с радостни стъпки над тези четири събития, докато вашата вяра скача от Неговото раждане до Неговата смърт и от Неговото Възкресение до Неговото Възнесение, като очаква този короноваш факт в историята на нашия Господ: скоро Той ще дойде по същият начин, както е бил видян да се възнася на небето (Деян.1:11).

ИЗЯСНЯВАЩО ОПИСАНИЕ

Сега ще започнем от Възнесението. Ако имах достатъчно силно въображение, аз щях да поискам да нарисувам нашия Господ и единадесетте ученици, които се изкачват по склона на хълма Елеон (Планината на маслините), разговаряйки помежду си докато вървят, щастлива компания, обхваната от тържествено благоговение, смесена със силна радост от взаимната им дружба. Всеки ученик е бил доволен, виждайки, че неговият скъп Господ и Учител, който е бил разпънат на кръста, сега е сред тях, не само жив, но и обкръжен от тайнствена сигурност и слава, които нищо не можело да наруши. Врагът бил мълчалив като камък. Нито едно куче не лаело; най-жестоките Му врагове не давали никакъв знак през периода от живота на нашия Господ след възкресението Му.

Групата спокойно напредвала нагоре в посока към селцето Витания, което всички те познавали и обичали. Спасителят изглеждал привлечен натам по времето на Неговото Възнесение, така както умовете на хората се връщат при минали и любими сцени, когато им предстои да напуснат този свят. Неговите най-щастливи моменти на земята са били под покрива, където живеели Мария, Марта и брат им Лазар. Може би е било най-добре за учениците това, че Той се е разделил с тях на мястото, където Той е бил най-радушно приет, за да покаже, че Той си заминава спокоен, а не ядосан. Там те видели как Лазар бил възкресен от смъртта от Този, който сега бил вземан от тях: споменът за победното минало щял да помогне на настоящата вяра, която била подложена на изпитание. Там те чули гласът да казва: „*Разповийте го и го оставете да си отиде*“ (Йоан 11:44); там те може би щели да бъдат по-склонни да видят как техният Господ е освободен от всички ограничения на гравитацията, за да може да отиде при Неговия Отец и техен Отец. Спомените за мястото ще им помогнат те да утешат умовете си и да повдигнат духовете си до този пълнота на радостта, която трябва да присъства при прославянето на техния Господ.

Но те спряха, когато стигнаха върха на хълма. Спасителят застана на видно място в центъра на групата. След като произнесе най-назидателна проповед, Той ги благослови, като повдигна пронизаните Си ръце. Докато ги повдигаше и произнасяше думи на любов, Той се издигна от земята. За тяхно изумление, Той се издигна над всички присъстващи! За един миг Той се издигна над маслинените дървета, които със своите сребристо-зелени листа изглеждаха като огрени от Неговото меко сияние. Докато учениците гледаха, Господ се издигна високо във въздуха и бързо достигна до нивото на облаците.

Те стояха безмълвни с изумление, когато внезапно един блестящ облак, приличащ на Божия колесница, го отнесе далече. Този облак Го скри от погледа на смъртните хора. „*Въпреки че преди*

познавахме Христос по плът, от сега нататък вече не Го познаваме така“ (2Кор.5:16 – мой превод). Те бяха приковани към мястото и беше много естествено да е така. Те останаха там дълго време. Стояха с насълзени очи, обхванати от благоговение и гледащи към небето.

Но не беше според волята на Господа те да стоят пасивно дълго време; тяхното благоговение беше прекъснато. Те бяха стояли дълго там, докато удивлението им беше заменено от тъга и страх. Те останаха там достатъчно дълго време, когато се чули гласовете на два ангели: „*Защо стоите и се взирате към небето?*“

Продължителното им гледане към небето трябвало да бъде прекъснато. Поради това, при тях били изпратени два блестящи ангели, подобни на ангелите, които преди това бяха срещнали жените край гробницата. Тези пратеници на Бога се появили в човешки вид, за да не ги изплашат, облечени в бели наметала, може би за да им напомнят, че всичко е блестящо и радостно. Тези облечени в бели наметала служители останаха с учениците, проявявайки желание да се присъединят към тяхната група. Тъй като никой от единадесетте не проговорил, двамата мъже в бели дрехи започнали да говорят. Обръщайки се към тях по обичайният небесен начин, те задали въпрос, в който се съдържал и отговорът и след това продължили, за да им кажат своето съобщение. Така, както преди казали на жените: „*Защо търсите Живият между мъртвите? Няма Го тук, но възкръсна*“ (Лука 24:5-6), така те казали и сега „*Галилеяни, защо стоите и се взирате към небето? Този същият Исус, който се възнесе от вас в небето, ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето.*“ Ангелите демонстрирали познанието си, като ги нарекли „*галилеяни*“ и им напомнили, че те все още са на земята, като казали мястото, къде са се родили.

Доведени по този начин на себе си и сложили край на благоговението си, учениците веднага се подготвили за активно служение. Не било нужно да им се казва два пъти, за да тръгнат бързо към Йерусалим. Видението на ангелите по странен начин ги върнало обратно в света на реалния живот и те се подчинили на заповедта на Христос: „*Стойте в град Йерусалим*“ (Лука 24:49). Изглежда те са си казали: „Възнесението на нашият Учител не е нещо, за което трябва да плачем. Той отиде при Неговия трон и при Неговата слава, и Той каза, че е в наш интерес това, че Той трябва да замине. Сега Той ще ни изпрати обещанието на Отца; ние едва ли знам какво ще е то, но нека, подчинявайки се на Неговата воля, да отидем там, където Той ни каза да очакваме дарът на властта.“

Не ги ли виждате как слизат долу от Елеонския хълм, как правят това съботно пътуване в този жесток и порочен град, без никакъв страх, без да се плашат от кръвожадната тълпа, която заклала техният Господ, а радостно си припомняли за възхвалата на техния Господ и за очакването на чудната демонстрация на Неговата власт? Те общували по най-приятен начин помежду си. Казано накратко, те влезли в Горната стая, където с продължителна молитва и с участие в Господната трапеза, те очаквали обещанието на Отца.

Страхувам се, че нямам никакво въображение; аз само споменах случилото си, използвайки най-бедните езикови средства. Въпреки това, опитайте се да разберете разглежданата сцена, защото ще е полезно да правим това, тъй като нашият Господ „*ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето*“

Първата цел на нашето обсъждане ще бъде нежното смъмряне, извършено от ангелите с блестящите дрехи: „*Галилеяни, защо стоите и се взирате към небето?*“ След това аз ще разгледам радостното описание на нашия Господ, използвано от тези небесни пратеници: „*Този същият Исус*“ Накрая ще изследвам практическата истина, на която те са ни научили: „*Този същият Исус, който се възнесе от вас в небето, ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето.*“

НЕЖНО СМЪМРЯНЕ

И така, в началото има нежно смъмряне. Това не е било рязко порицание, произнесено от мъже, облечени в черни дрехи и използват остри думи, за да упрекнат строго слугите на Бога заради това, което е било грешка, а не провинение. Не, езикът е подсилващ, но въпреки това – нежен; **начинът, по който е зададен въпрос позволява на учениците сами да порицаят себе си, вместо да бъдат порицавани**; а и тонът е бил израз на братска обич и на любовна загриженост.

Да правим това, което е правилно

Обърнете внимание, че тези блестящи мъже са вършели това, което още от пръв поглед изглежда, че е най-правилното нещо. Мисля си, че ако сега Исус е сред нас, ние ще концентрираме погледа си в Него и никога няма да го отклоним. **Той е изключително прекрасен и би било отвратително да отместваме погледа си към който и да е друг по-незначителен обект, дотогава, докато сме в състояние да Го виждаме**. Когато Той се възнесъл на небето, приятелите Му са били длъжни да гледат в Него. Никога не е грешка да гледаме нагоре; често пъти сме насочвани да правим това. Такова е даже и святото изказване на псалмиста: „*Ще отправям молитвата си към Тебе и ще гледам*

нагоре.“ (Пс.5:3 – мой превод) и „Ще издигам очите си към хълмовете, откъдето идва помощта ми.“ (Пс. 121:1 – мой превод) **Ако е правилно да гледаме към небето, трябва да е още по-правилно да гледаме нагоре, когато Исус се издига до мястото на Своята слава.** Със сигурност щеше да е грешка, ако учениците бяха гледали към друго място.

Полагало се е на Божието Агне учениците да гледат към Него дотогава, докато очите им са можели да Го проследяват. Той е Слънцето; накъде би трябвало да бъдат обърнати очите ни, ако не към Неговата светлина? Той е Царят; накъде би трябвало да са обърнати очите на царедворците, които са в портата на царския дворец, освен към техният Цар, когато Той се изкачва към Своя трон? Истината е, че няма нищо лошо в тяхното гледане нагоре към небето.

Но те направили и нещо повече от гледането – те „се *взирали*.“ Малкото престараване при вършенето на правилното нещо може да бъде грешка. Може да е правилно да гледаме, но да е глупаво да се *взираме*. Понякога има много малка разлика между това, което е похвално, и онова, което е порицаемо. Има една златна среда, към която не е лесно да се придържаме. Често пъти вярната пътека на правилното е тясна като острието на бръснач и този, който не се отклонява както надясно, така и наляво, е мъдър човек.

„Гледай“ винаги е правилна дума. В края на краищата, нали е казано: „Гледайте в Мен и бъдете спасени“ (Ис.45:22 – мой превод). Да, гледайте втренчено и напрегнато. **Позата ви винаги трябва да бъде позата на човек, който „гледа в Исус“** (Евр.12:2 – мой превод) през целия си живот.

Има обаче *взиране*, което не е похвално, когато погледът не е поглед на почтително поклонение, а е поглед на прекалено фамилиарно любопитство; когато има смес между желанието да бъде научено това, което трябва да бъде знаено и любопитството да бъде научено онова, което е скрито заради Божиата прослава. Възлюбени, малка е ползата от гледането в празното небе. Ако Самият Христос не е видим на небето, тогава за нас е безсмислено да се вглеждаме, защото там няма нищо, което свящото око може да види. Когато Исус изчезнал от обозримото пространство над тях и облакът напълно Го скрил, защо те би трябвало да се *взират*, когато Самият Бог бил спуснал завесата? Ако неограничената мъдрост е скрила обекта, в който те искали да се вглеждат, тяхното вглеждане не се ли е превръщало само в някакво размишление върху мъдростта, която е прибрала техния Господ?

Да, изглежда, че е станало точно това. **Следователно, някои неща, които вие и аз правим, може и да изглеждат правилни, но въпреки това ние трябва да бъдем смърдени да престанем да ги правим и да се заемем с нещо по-добро.** Сами по себе си тези неща може да са правилни, но са неподходящи за конкретния случай, не са навременни, нито са целесъобразни. Те може да са правилни до определен момент, а след това стигат до границата, отвъд която не могат да продължат. **Постоянното *взиране в* небето може да е висша заповед за поклонение за вярващият човек, но ако това занимание заема твърде голяма част от работното му време, то може да се превърне в мързелива форма на глупостта.**

Правим това, което идва по естествен начин

Не мога да се въздържа и ще добавя, че това е било съвсем естествено. Не се учудвам, че всичките единадесет ученици са стояли и са се *взирали* в небето, защото и ако аз бях там, със сигурност и аз щях да направа същото. Колко ли паникьосани те трябва да са били по време на възнесението на техният Учител, докато се е намирал сред тях! Вие няма ли да бъдете удивени, ако някой измежду вас самите сега започне да се издига в небето? Нашият Господ не е станал постепенно невидим като някой призрак, нито се е разтворил във въздуха като някакво видение. Спасителят изобщо не е изчезнал така. Той се издигнал и те видели, че това е бил самият Той, който се издигал. Неговото собствено тяло, материалът, с който Той обвил Себе си, реално, определено и буквално се издигнал в небето пред очите им. Повтарям, Господ не се е разтворил или изчезнал като нощно видение, а видимо се е издигал, докато облаците се намесили и учениците повече не можели да Го виждат.

Мисля, че и аз бих стоял, *взирайки* се на същото място, където се е намирала Неговата облачна колесница. Знаем, че е безсмислено да продължаваме да постъпвам така, но сърцата ни често ни подтикват да правим това, което не можем да кажем, че е логично. **Не трябва да спорим със сърцето си.** Понякога стоите край гроб, в който е погребан човек, когато силно обичате. Вие ходите често там, за да плачете; не можете да противостоите на това. Мястото е ценно за вас. Вие не можете да докажете, че имате някаква полза от вашите посещения там. Вероятно вие даже измъчвате себе си по този начин и искате да бъдете нежно смърдени с въпроса: „Защо?“

Това може да е най-естественото нещо на света, но въпреки това, може би не е разумно да го правите. Господ ни позволява да правим това, което е невинно и естествено, но Той няма да иска от нас да продължаваме да го правим твърде дълго време, **защото тогава то може да подхрани една зла черта в нашата природа.** Поради това, Той изпраща един прекъсвач пратеник – не ангел с меч или

даже с тояга – Той изпраща човек с бели дрехи. Искам да кажа – човек, който е радостен и свят, но в същото време, чрез поведението си или с думите си, ни пита: „Защо стоите и се взирате? Кой има ползата от това? Каква е изгодата от това? Ами ако това е безполезно?“ По този начин нашето разбиране бива провокирано да се замислим и после ние, като мислещи хора, безмълвно си отговаряме: „Няма да правим повече това. Не можем вечно да стоим тук и да се взираме.“ Така ставаме, за да се върнем в „Йерусалим“-а на реалния си живот, където се надяваме да служим на нашия Учител със силата на Бога.

Забележете, че учениците са правели това, което е изглеждало, че е правилно и е било много естествено. Но обърнете внимание също, че е много лесно да извършваме очевидно правилното и абсолютно естественото нещо **прекалено дълго**. **Нека да се вглеждаме в себе си и често да се питаме сърцата си: „Защо?“**

Действаме, без да разсъждаваме

Забележете, че това, което са правели учениците, не е било логично и основаващо се на здравия разум. Докато Христос се възнасял, е било правилно те да гледат към Него с благоговение. Той би могъл даже да им каже: „Ако Ме видите, когато Аз се възнасям, двоен дял от Моя дух ще почива върху вас“ (виж 4Ц.2:9-10). Те са постъпили добре, като гледали накъде отивал Той. Но, когато Той заминал, да продължават да се взират е действие, което те не биха могли вярно да обяснят пред себе си, а и да го оправдаят пред другите хора. Опитайте се да зададете въпроса така: „Каква цел ще бъде постигната чрез вашето продължаващо взирание в небето? Той е заминал; абсолютно сигурно е, че Той е заминал. Той е възнесен и Самият Бог демонстративно скри всички следи от Него, като нареди на един облак да доплува между Него и вас. Защо все още се взирате? Той ви каза: „Аз отивам при Отца“ (Йоан 14:12).

Под влиянието на голяма обич ние можем да действаме неразумно. Добре си спомням, как гледах постъпката на една жена, чийто единствен син заминаваше да живее като емигрант в далечна колония. Стоях на гарата, наблюдавах многото ѝ сълзи и как тя често прегръщаше момчето си; но влака дойде и то влезе във вагона. След като влака тръгна да излиза от гарата, тя беше достатъчно глупава и се отскубна от ръцете на приятелите си, които искаха да я задържат. Затича по перона, после скочи долу на железопътната линия и хукна да преследва заминаващият влак. Това беше естествена реакция, но щеше да е по-добре, ако изобщо не беше направена. Каква беше ползата от нея?

Трябва да се въздържа от постъпки, от които няма никаква практическа полза, защото в този живот ние нито имаме време, нито сили, които да пилеем за безплодни действия. Щеше да е мъдро, ако учениците бяха престанали да се взират, защото никой не би имал полза от това, а и самите те нямало да бъдат благословени. **Каква е ползата от взирането, когато няма какво да се види?** Ангелите са направили добре, когато попитали: „Защо стоите и се взирате към небето?“

Отново, задайте друг въпрос: „Каква заповед са изпълнявали учениците, когато стояли и се взирали в небето? Ако имате заповед от Бога да правите определено нещо, не е нужно да се интересуване от основанието за даването на заповедта; **акт на непокорство е да поставяте под съмнение волята на Бога**. Но, когато липсва каквато и да е заповед, защо упорстваме в извършването на нещо, което очевидно не обещава да ни донесе никаква благословия? Кой им е заповядал да стоят и да се взират в небето?

Ако Христос е заминал, тогава в името на Христос нека те да стоят като статуи и постоянно да гледат нагоре. Но тъй като Той не им е заповядал това, **защо те правят това, което не им е заповядано, а оставят неизвършено онова, което Той им е заповядал?** Той ясно им възложил да отидат в Йерусалим и да чакат там, „докато се облечете със сила отгоре“ (Лука 24:49). **Следователно, това, което те направили не е било извинимо**.

Действаме непродуктивно

Тук практичната поука за нас е следната: Ние сме много склонни да подражаваме на това, което са направили учениците. Вие казвате: „О, аз никога не стоя да се взирам в небето.“ Аз не съм сигурен, че е така. Някои християни са много любопитни, но са непокорни. Те пренебрегват ясните заповеди, но те се стремят да разрешават трудните проблеми. Спомням си за един човек, който винаги се занимаваше с мускалчета, печати и Божий тръби; беше много вещ в апокалиптичните символи. Но той имаше 7 деца и нямаше нито една семейна молитва. **Ако беше изоставил мускалчетата, печатите и тромпетите, и се беше грижил за възпитанието и отглеждането на децата си, щеше да е много по-добре**.

Познавам хора, които са прекрасно запознати с книгата Даниил и са особено вещи в тълкуването на Йезекиил, но са изключително забравящи за Изх.20 (**Коментар: Там са Десетте Божи**

заповеди. Д.Пр.) и не са много наясно със смисъла на текста на Рим.8. Аз изобщо не упреквам тези хора, че изучават Даниил и Йезекиил – точно обратното. Но въпреки това ми се иска те да бъдат по-отдадени на връщането на грешните хора в домовете им, към ближните си и да са по-грижовни при оказването на помощ на бедните хора в църквата.

Признавам ценността да изучаването на смисъла относно краката на статуята, която се явила в сънят на Навуходоносор и важността на знането на царствата, които са символизиращи от 10-те пръста на краката на статуята, но не виждам правилността в позволяването на тези изучавания да стават по-важни от вършенето на обичайните ежедневни работи, свързани с практическата доброта. **Ако времето, използвано за изучаването на мъгляви теологични предположения беше изразходвано за служение в мрачната улица край дома на такъв човек, щеше да има повече полза както за този човек, така и за прославата на Бога.**

Възлюбени, не ме разбирайте погрешно. Ако можех, аз щях да ви помогна да разберете всички мистерии. Но не забравяйте, че нашата най-важна работа тук, долу е да викаме „*Ето Божието Агне!*“ (Йоан 1:29). **По всякакви начини, четете и търсете, докато научите всичко, което Господ е разкрил за предстоящите неща, но преди всичко друго се старайте вашите деца да израснат в краката на Спасителя и вие да сте работници заедно с Бога за изграждането на Неговата църква.** Плътната маса на злочестината, незнанието и греха, която ни заобикаля отвсякъде, изисква да влагаме всичките си сили. Ако вие не отговорите на този призив, въпреки че не съм облечен в бели дрехи, аз ще се осмеля да ви кажа: „**Вие, християни, защо стоите и се взирате нагоре в мистериите, когато има толкова много работа, която трябва да бъде свършена за Исус, а вие я оставяте несвършена?**“ О, вие, които сте любопитни, но сте непокорни, страхувам се, че напразно се обръщам към вас, но все пак аз направих това. Дано Святият Дух да вложи това в сърцата ви.

Други хора са размишляващи, но не са активни; те се посвещават изключително много на изучаването на Библията и на размишленията, но не са „ревности за добри дела“ (Тит 2:14). Днес размишлението се срещат толкова рядко, че аз бих искал да има хиляди пъти повече отколкото сега. **Но, в случаят за който говоря, всичко върви в един поток на мисълта: цялото време е изразходвано в четене, забавления, възторг и лицемерно-набожно безделие.**

Религията никога не трябва да се става подвластна на егоизма, но въпреки това аз се страхувам, че някои хора считат, че основната ѝ цел е личното духовно удовлетворяване. **Когато религията на човека изцяло се изразява в спасението на самият него и той се наслаждава на светите неща за себе си, такъв човек е болен.** Когато оценката му за една проповед се основава върху единственият въпрос: „Дали тя ме храни?“, **тази оценка е просташка.** Има такова нещо като придобиването на просташка религия, **в която самият вие сте на първото, на второто и на третото място – вие сте крайната цел на тази религия.** Дали Исус някога е говорил за такъв вид религия? Размишляването за Самият Христос може да е толкова завладяващо, **че да ви отведе много надалече от Него.** Отшелникът размишлява за Исус, но той не прилича на заетият, немислещ за себе си Исус, **какъвто всеки от нас може да бъде.** Размишлението, когато не е придружено от активна служба в разпространяване на Евангелието сред хората, напълно заслужава упрекът на ангела, „*Галилеяни, защо стоите и се взирате към небето?*“

Действаме нетърпеливо

И още нещо, някои хора са старателни, разтревожени и много нетърпеливо очакват някаква свръхестествена намеса. Понякога ние се озоваваме в тъжно състояние на ума, защото не виждаме, че Божието царство напредва така, както на нас ни се иска. Предполагам, че това се случва с вас, както се случва и с мен: Започвам да се измъчвам и силно да се тревожа. Усещам, че има основателна причина да съм разстроен, защото „*истината е паднала на улиците*“ (Ис.59:14 – мой превод) и че за нас е дошъл „*ден на скръб, на изобличение и на оклеветяване*“ (Ис.37:3 – мой превод).

Тогава тъгувам, защото Учителят е далече и плача: „Кога Той ще се върне отново? О, защо толкова дълго идват Неговите колесници? Защо Той закъснява толкова много?“ После, ако и вие сте като мен, нашите желания се вкисват, превръщат в нетърпение и ние започваме да се взираме нагоре в небето, **очаквайки Неговото идване с неспокойство, което не ни позволява да изпълняваме задълженията си така, както трябва.** Когато някой изпадне в това състояние, за него се отнасят думите: „*Галилеяни, защо стоите и се взирате към небето?*“

Действаме под влиянието на погрешни желания

В някои случаи това безпокойство се доближава до погрешното очакване за случването на незабавни чудеса и до едно силно желание за разглеждане на интересни места. О, какъв фанатизъм произлиза от това! В Америка преди години се появи един човек, който обяви, че на определен ден Господ ще дойде. Този човек накара огромна група хора да вярва в това налудничаво предсказание. Много хора взели коне и фураж за 2-3 дни и отишли в гората, очаквайки, че така ще имат по-добра

възможност да бъдат видяни, когато са далече от големия град. По цялата страна имало хора, които си ушили специални дрехи за възнесението, с които да се реят във въздуха в подходящ костюм. Те чакали и чакали, и аз съм сигурен, че никакъв друг текст не би бил по-подходящ за тях от този: „Американци, защо стоите и се взирате към небето?“ **Нищо не се случило, но въпреки това има хиляди хора в Англия и в Америка, които имат нужда само от фанатичен лидер, за да се втурнат в подобна глупост.**

Желанието да знам времената и сезоните е лудост, състояща се от огромен брой жалки тела, които незабавно се втурват в конкретната клопка. Всички природни явления са „знамения на времената“ (Мат.16:3), **знаци, които мога да добавя, че те не разбират.** Особено любими за тях са земетресенията. Те крещат: „Сега, Господ идва,“ все едно, че откакто Господ отиде на небето, не е имало стотици земетресения. Когато се случат пророчески земетресения в различни места, ние ще научим за това без предупрежденията на тези братя. Колко много хора са били оглупявани от „числото на звяра“ и са били готови да скачат от радост, че са намерили числото 666 в името на някоя известна личност. Но защо – името на всеки човек може да се свърже с това число, ако го обработите по странен начин, написвайки го на гръцки, латински, египетски или китайски или на езика на остров Тимбукуту. Чувствам се уморен от глупавия начин, по който хората изваждат „играчки“ от Библията и си играят с текстовете така, както си играят с карти за игра.

Когато срещнете човек, който рекламира себе си като пророк, стойте далече от него след това.

Когато чуete за знаци и чудеса, обърнете се към вашия Господ и „**чрез търпението и издръжливостта си ще притежавате душите си**“ (Лука 21:19 – мой превод). „**Праведният чрез вяра ще живее**“ (Рим.1:17). **Няма друг начин за живеене сред необуздани ентузиастаи.**

Вярвайте в Бога и не се стремете към чудеса и към знането на времената и сезоните. Не е във вашите възможности да знаете кога Господ ще възстанови царството Си. Помнете този стих: „**Не е за вас да знаете времената или сезоните**“ (Деян.1:7 – мой превод). Ако аз бъда въведен в стая, където са складирани огромен брой пакети и ми бъде казано, че там има нещо добро за мен, аз бих започнал да ги оглеждам, за да намеря пакет, на който е написано моето име. Ако видя пакет, на който с големи букви е написано „Това не е за теб,“ аз няма да го докосна. Ето, това е един пакет за познанието, на който е написано: „**Не е за вас да знаете времената или сезоните, които Отец е поставил в Своята собствена власт**“ (Деян.1:7 – мой превод). **Престанете да се занимавате с нещата, които са скрити и бъдете доволни да знаете онези неща, които са ясно открити.**

РАДОСТНО ОПИСАНИЕ

Искам да обърнете внимание на радостното описание на нашия Господ, направено от облечените в блестящите дрехи ангели. Те го описват като „**този същият Исус.**“ Аз още повече харесвам описанието, защото то е направено от тези, които са Го познавали: Той е бил „**видян от ангели**“ (1Тим.3:16). Те са Го наблюдавали през целият Му дълъг живот и те Го познават. Когато те, след като току-що Го видели възнесен при Неговия Отец и Неговия Бог, казали за Него: „**този същият Исус,**“ **тогава аз знам чрез непогрешимо свидетелство, че Той е бил същият и че Той е същият.**

Исус е жив

Исус е заминал, но Той продължава да съществува. Той ни остави, но Той не е мъртъв. Той не се се разтворил и превърнал в нищо, подобно на утринна мъгла. „**Този същият Исус**“ е отишъл на небето при трона на Своя Отец и сега Той е там толкова сигурно, колкото сигурно е стоял някога и пред съдът на Пилат. **Колкото е сигурно, че Той е висял на кръста, толкова е сигурно, че Той, този същият човек, седи на Божия трон и царува над творението.**

Искам да сравня потвърдението за самоличността на Христос на седмото небе, с Христос в най-ниските нива на страданието. **Този Христос, който някога беше оплюван, е същият Христос. Чието име сега херувимите и серафимите възпяват в денят, в който няма нощ.** **Този Христос, който някога бичуваха, е същият Христос, пред Когото сега властниците и силите се наслаждават да хвърлят короните си.**

Мислете за това и се радвайте! Не стойте и не се взирайте в небето след някакъв мит или съновидение. **Исус е жив: старайте се и вие да живеете.** Не се шлайте, все едно че нямате какво да правите или пък, че Божието царство е престанало да съществува, защото Исус е отишъл от земята в своето телесно присъствие. Но Божието царство не е свършило; Исус продължава да е жив и Той ви е възложил работа да вършите, докато Той дойде. **Поради това – идете и я вършете!**

„**Този същият Исус.**“ **Обичам думата Исус, защото тя означава Спасител.** О, вие, разтревожени грешници, името на Този, който отиде на небето в Своята слава, е пълно с покана към вас! Няма ли да дойдете при „**този същият Исус**“? Това е Този, който отвори очите на слепите и изведе затворниците от затвора. Той и сега върши същото нещо. О, дано очите ви да видят Неговата светлина! Този, който

е докосвал прокажените и е възкресявал мъртвите все още е същият Исус, който е „способен свършено да спасява тези, които идват в Бога чрез Него“ (Евр.7:25 – мой превод). О, дано вие да погледнете към Него и да живеете! Вие само трябва да отидете с вяра при Него, както направила жената с кръвотечението, когато се докоснала до дрехата му (виж Марк 5:25-34). Но вие трябва да викате към Него така, както е викал слепецът, чието зрение било възстановено (виж Лука 18:35-42), защото Той е същият Исус, притежаващ същата нежна любов към грешните хора и същата готовност да приеме и на изчисти всички, които отидат при Него с вяра.

Същият Исус ще се върне

„Този същият Исус.“ Това трябва да означава, че Този, който е на небето, е същият Христос, който е бил на земята, но също така трябва да означава, че Този, който ще дойде, ще бъде същият Исус, който е отишъл на небето. Няма никаква промяна в природата на нашият благословен Господар, нито някога ще има. Но има огромна промяна в Неговото положение:

Господ ще дойде, но няма да бъде същият
както някога Той дойде смирено
скромен човек пред враговете Си
уморен човек и пълен със скърби.

Той ще бъде „този същият Исус“ по природата Си, **но не и по положението Си**: Той ще притежава същата нежност, когато Той дойде да съди, същата сърдечна благост, когато всичката слава на небето и земята ще обкръжава челото Му. Очите ни ще Го видят в този ден и ние ще Го разпознаем, не само поради белезите от гвоздеите, но и от самото изражение на лицето Му, по характерът, който блести от това чудно лице. „Това е Исус! Това е Той. Същият Христос, който се възнесе от върхът на Елеонския хълм изсред Неговите ученици! “Идете при Него с вашите тревоги, както правехте, когато Той беше тук. **Очаквайте без страх Второто Му Идване. Търсете Го с това радостно очакване, с което вие бихте посрещнали радушно Исус във Витания**, който обичал Мария, Марта и Лазар.

Преди това приятно заглавие дойде въпросът: „Защо стоите и се взирайте към небето?“ Учениците можели да отговорят: „Стоим тук, защото не знаем къде да отидем. Нашият Учител си замина.“ Но, о, това е същият Исус и той ще дойде отново; следователно, идете в Йерусалим и започнете веднага да работите. Не се тревожете. Нищо тъжно не се е случило. **Не е нещастие, че Христос е заминал, а е напредък в Неговата работа**. Сега зложелателите ни казват: „**Вашето дело пропадна, защото християнството стана старомодно!**“ Вашият небесен Христос замина; ние не виждаме никаква следа от ръката Му, която правеше чудеса, нито чуваме шепота на този глас, на който никой човек не може да съперничи.“

Нашият отговор трябва да е, че ние не стоим, вирайки се в небето; ние не сме парализирани, защото Исус е далече. Той е жив; нашият велик Спасител е жив. Въпреки, че за нас е наслада да издигаме нагоре погледа си, защото очакваме Неговото идване, също толкова е наслаждаващо да превърнем вглеждането си в небето в гледане към света и да отидем в градът, **където да кажем, че Исус се възнесе, че хората трябва да бъдат спасени чрез вяра в Него и че който вярва в него няма да загине, но ще има вечен живот** (виж Йоан 3:16).

Ние не сме победени – съвсем не. Неговото Възнесение не е отстъпление, а е предимство. Неговото забавяне не се дължи на липса на сила и власт, а на изобилието на Неговото състрадание. Победата изобщо не съмнителна. Всички неща работят за нея: всички множества на Бога се събират за последната атака. Този същият Исус ще се качи на Своят бял кон, за да води победоносните небесни армии, за да победят.

ВЕЛИКА ПРАКТИЧНА ИСТИНА

Третата ми тема е свързана с великата практична истина, намираща се в разглежданият текст. Тази истина не е истина, която ще ни задържа да се взираме в небето, **а е истина, която ще накара всеки един от нас да отиде в собствения си дом и да се посвети на честно служение**. Каква е тази истина?

Исус е на небето

Първо, тази истина е, че Исус е отишъл на небето. Исус е отишъл! Исус е отишъл! Това звучи като звън на звънче. Исус е взет от вас на небето – това звучи като сватбен химн. Той е заминал, но Той отишъл на върха на хълма, откъдето може да прави оглед на битката – изкачил се е до трона, от който Той може да ни изпрати помощ. Резервните сили на Всевишният са стояли и очаквали идването на техния Капитан; сега, когато е отишъл в центъра на вселената, Той може да изпрати легиони от ангели или да заповяда на множества от хора да помогнат на Неговата кауза.

Аз виждам всяка причина ние да отидем в света и за започнем да работим, защото Той се е възнесъл на небето. И още нещо, Той казал: „*Даде ми се всяка власт на небето и на земята*“ (Мат.

28:18). Не е ли добра следната заповед, за да ви подтикне да работите: „идете и създавайте ученици измежду всички народи, и ги кръщавайте в името на Отца, на Сина и на Святия Дух“ (Мат. 28:19)?

Исус ще дойде отново

Второ, Исус ще дойде отново. Това е друга причина да се препашем здраво през кръста, защото е ясно, че Той не е прекратил битката, нито е избягал от бойното поле. Нашият велик Капитан все още се сражава. Той отиде в друга част на бойното поле, но Той ще се върне отново, може би след едно мигване на окото. Не казвайте, че командирът се е отказал от войната, защото е изгодно Той да се оттегли от вашата част на бойното поле. Заминавайки си, нашият Господ е направил най-доброто нещо за царството си. Било е целесъобразно в най-висша степен, че Той е трябвало да замине и всеки от нас да получи Святия Дух. Има благословено единство между Царят Христос и най-ниско поставения войник в армията Му. **Той не е оттегил сърцето Си, грижата Си и интереса Си от нас.** Той е привързал сърцето Си и душата Си с хората Си, и с тяхното свято добруване, и доказателството за това е следното: „Ето, аз идвам скоро и Моята награда е с Мен, за да я дам на всеки човек, според каквито са делата му“ (Откр.22:12 – мой превод).

Исус ще се върне по същият начин

И още нещо, в разглежданият текст ни е казано – и това е причината, поради която ние трябва да се захващаме да си вършим работата – че Той ще се върне по същият начин, както Си е заминал. Някои от коментаторите на Библията изглежда, че изобщо не разбират английския език. „Този същият Исус, който се възнесе от вас в небето, ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето.“ Тези коментатори казват, че това се отнася **за духовно връщане** на Господ на Петдесетница. Дайте на всеки човек едно зрънце здрав разум и той няма ли да разбере, **че духовно връщане не е връщане „по същия начин“**, по който Той е отишъл на небето? Има аналогия, но със сигурност няма еднаквост между двете неща. Нашият Господ е бил възнесен; учениците са можели да Го видят как се издига. Той ще дойде отново, и „ще Го види всяко око“ (Откр.1:7). **Той не е се е възнесъл духовно, а е тялото си; по същия начин, Той ще дойде с тялото Си.**

„Този същият Исус...ще дойде по същия начин.“ Всъщност, Той не се е възнесъл като поетична фигура и като духовен символ, а буквално и реално. „Този същият Исус“ буквално се е издигнал нагоре и Той буквално ще дойде отново. Той ще се спусне в облаци, така както се е издигнал в облаци и „в последния ден ще застане на земята“ (Йов 19:25) така, както Той е стоял и преди.

Той се е възнесъл без да срещне възражения; нито висши свещеници, нито книжници, нито фарисеи, нито някой от равините са се противопоставили на Неговото Възнесение. Абсурдно е да се предполага, че те биха могли. Когато Той дойде втория път, никой няма да Му се противопостави. Неговите противници ще загинат; като мазнината на поставен на кладата овен, те ще се разтопят в Неговото присъствие. Когато Той дойде, Той ще разтроши непокорните народи с тоягата си (виж Откр.2:26-27).

Възлюбени, не позволявайте да никой да ви отнема вярното тълкувание на всичко това. Исус ще дойде буквално и телесно; поради това идете и вие буквално във вашата сфера на служение. Започнете да учите незнаещите, спечелвайте непокорните, опаките и непостоянните, възпитавайте децата и навсякъде изговаряйте сладкото име на Исус. Всъщност, раздавайте себе си, **но не се хвалете с за вашето даване.** Посвещавайте ежедневния си живот на прославата на Бога. Живейте свят живот за вашия Спасител. Исус няма да дойде по някакъв тайнствен, смътен и неясен начин. Той идва буквално и реално **и Той буквално и реално ще изиска от вас да дадете отчет за делата си.** Поради това днес, буквално и несимволично, лично и непосредствено, излезте през врата и идете в света, до който можете да стигнете „и проповядвайте Евангелието на всяко създание“ (Марк 16:15 – мой превод).

Бъдете готови да Го срещнете

Това са искали да кажат двамата мъже с белите дрехи – бъдете готови да срещнете вашия идващ Господ. **Какъв е начинът да бъдем готови да срещнем Исус?** Същият Исус, който е заминал от нас, идва, поради това нека да вършим това, което Той е вършил, преди да замине. Ако това е същият Исус, който идва, вероятно ние не можем да се поставим в по-добро положение, заради което Той ще ни одобри по-добре, **отколкото ако вършим добро. Ако искате да Го посрещнете с радост, служете Му добросъвестно и ревностно.** Ако Господ Исус Христос щеше да дойде днес, аз щях да искам Той да ме намери в моето изучаване на Библията, в моята молитва или в моето проповядване. Вие не бихте ли искали Той да ви намери във вашето Неделно училище, във вашия клас или там, на ъгъла на улицата да проповядвате или да вършите онова, което имате привилегията да вършите в Неговото име? **Ще срещнете ли ваши Господ в безделие. Даже не си помисляйте за това.**

Една сутрин се отидох да видя една сестра. Когато пристигнах, тя почистваше входното

стълбище с някакъв почистващ препарат. Тя се извиняваше много и каза, че се чувства засрамена, че е заварена в такова положение. А аз ѝ отговорих: „Скъпа приятелко, ти не можеше да бъдеш в по-добро положение от това, в което си, защото ти изпълняваш задължението си да бъдеш добра домакиня. Бог да те благослови.“ Тя нямаше пари, за да плаща за слугиня и вършеше нейното задължение да поддържа къщата чиста и подредена. **Мислех си, че тя изглеждаше много по-красива с нейната кофа с вода до нея, отколкото ако беше облечена според последната мода.** Казах ѝ: „Уверявам те, че бих искал моя Господ да дойде и да ме намери в същото положение, в което аз те намерих – да върша ежедневната си работа с цялото си сърце и да изпълнявам незабавно задължението си. Дано, когато внезапно дойде Господ Исус Христос, да те намери точно такава, каквато си сега, вършейки твоето задължение!“

Искам вие да отидете при вашите кофи, без изобщо да се срамувате от тях. Слугувайте на Господа по един или по друг начин. Винаги Му служете; служете Му силно, дълбоко и до краен предел; служете Му все повече и повече. Утре идете и служете на Господа на ъгъла на улицата; в работилницата или на нивата. Идете и служете на Господа, като помагате на бедните и на нуждаещите се, на вдовиците и на сираците. Служете Му като учите децата, особено когато отделяте време да възпитавате собствените си деца. Идете и провеждайте спокойна среща; показвайте на пияницата, че има за него надежда в Христос. Идете на вечерна среща и позволете на пропадналата жена да научи, че Исус може да я възстанови.

Правете това, което Исус ви е дал сили да вършите. Тогава, християнски ученици, вие няма да стоите и да се взирате в небето, а ще чакате Господа с молитва, получили Божият Дух и съобщаващи навсякъде учението на „*вярвай и живеи*.“ Тогава, когато Христос дойде, Той ще ви каже: „*Браво, добър и верен слуга...влез в радостта на твоя господар*“ (Мат. 25:23 – мой превод). **Нека Неговата милост да ни направи способни да работим.** Амин.

Глава 4

Идващият съд на тайните на хората

„В денят, когато Бог ще съди тайните на хората чрез Исус Христос, според моето евангелие.“ (Рим.2:16 – мой превод)

Никой от нас не може да каже какво цена е платил апостол Павел, за да може да напише Рим.1. „Срамно е даже да се говори за онези неща, които са извършени тайно [от покварените хора]“ (Еф.5:12 – мой превод), но Павел е усещал, че е нужно да се премине през своя срам и да говори открито за отвратителните пороци на безнравствените хора. Той е оставил описание на греховете по неговото време, които карат да почервеняват бузите на стеснителните хора, когато го четат и карат да почервеняват ушите на хората, които слушат това описание.

Павел е знаел, че Рим.1 ще бъде четена не само по неговото време, но и през вековете след това и че това описание ще влиза в домовете на най-чистите и вярващи хора, докато този свят съществува. Но въпреки това, той го е написал преднамерено и то – воден на Светия Дух. Павел е знаел, че това трябва да бъде написано, за да се направи да бъдат възприемани като срамни гадните неща на една епоха, която почти престанала да се срамува. Чудовищата, които пируват в тъмнината, трябвало да бъдат извлечени на открито, за да бъдат унищожени от светлината.

След като е писал това със страдание, Павел помислил за своята главна утеха. Още докато мастилото по перото, с което писал не било засъхнало, той се почувствал принуден да пише за нещата, които са неговата най-голяма наслада. Той се държал за Евангелието с най-голямата си решимост. Както и Рим.2:16, той имал нуждата да спомене Евангелието. И той не говори за „Евангелието,“ а го нарича „*моето евангелие*.“ „*Бог ще съди тайните на хората чрез Исус, според моето евангелие*.“

Павел трябва да е усещал, че не би могъл да живее сред такива онеправдани хора, ако не се държи с двете си ръце за Евангелието и ако не го стиска така, все едно, че то е негово собствено. Той казал: „*моето евангелие*.“ Не че Павел е бил авторът на Евангелието, нито пък че Павел е имал изключителният монопол да получава само той благословиите на Евангелието - това означавало, че той е получил Евангелието от Самият Христос и счита себе си за толкова отговорен, че то му е

поверено, че не би могъл даже за миг да се отрече от него. Толкова изцяло той го бил възприел вътре в себе си, че не би могъл да го нарича по друг начин, освен „*моето евангелие*.“ В други места той говори за „нашето евангелие“ (2Кор.4:3; 1Сол.1:5; 2Сол.2:14), (*Коментар: В българските преводи на Библията много по-често лесно разбираемата дума „евангелие“ е заменена с нейния по-неразбираем синоним „благовестие.“ Лично аз предпочитам да използвам думата „евангелие.“ Д.Пр.*) и по този начин използва притежателното местоимение, за да покаже как вярващите оприличават себе си с истината, която проповядват.

Павел е притежавал евангелие, несъмнена форма на истината и е вярвал в него без никакво съмнение. Поради това той го нарича „*моето евангелие*.“ Ние можем да чуем гласът на истината, които изглежда, че казва: „Въпреки, че другите го отхвърлят, аз съм сигурен в евангелието и не мога да си позволя ни най-малка сянка на съмнение да помрачи моя разум. За мен то е *„добрите новини на голяма радост“* (Лука 2:10 – мой превод); аз го приветствам като „*моето евангелие*.“ **Ако съм наричан глупак, защото се държа за него, аз съм доволен да бъда наричан глупак и да намирам цялата си мъдрост в моя Господ.**“

Нека всички форми, които хората измислят,
да атакуват вярата ми с вероломно майсторство,
аз ще казвам, че те са суета и лъжи
и ще привързвам Евангелието към сърцето си.

Изразът „*моето евангелие*“ не е ли гласът на любовта? Чрез този израз Павел не е ли прегръщал Евангелието като единствената любов на сърцето си, заради която той е изстрадал загубата на всички неща и ги е считал, че за него те са само оборски тор (Фил.3:8), любов, заради която той бил готов да застане пред Нерон и за обяви съобщението от небето, даже в двореца на Цезар? **Въпреки, че за всяка негова дума е можел да плати с живота си, той бил готов да умре хиляди пъти за свящото дело.** „*Моето евангелие*“, казвал той с възторжена наслада, като притискал към пазвата си светият депозит на истината.

„*Моето евангелие*.“ Това не демонстрира ли неговата смелост? По този начин той всъщност казвал: „*Аз не се срамувам от евангелието на Христос: понеже то е Божията сила за спасението на всеки човек, който вярва*“ (Рим.1:16 – мой превод). Той казал „*моето евангелие*“ така, както войникът говори за „*моето национално знаме*“ или за „*моят цар*.“ Той решава да носи това знаме на победата и даже до смърт да служи на тази царска истина.

„*Моето евангелие*.“ В този израз има един нюанс на дискриминация. Павел е усещал, че ще има и други евангелия, които ще бъдат предлагани на хората и сбито казал следното за тях: **„Но ако даже и самите ние или ангел от небето ви проповядват друго евангелие, освен това, което ви проповядвахме, нека той [този, който проповядва друго евангелие] да бъде проклет“** (Гал.1:8 – мой превод).

Апостол Павел е имал кротък дух. Молел се от сърце за юдеите, които го преследвали и посветил живота си на обръщането на езичниците към Бога, които го малтретирани, но Павел не проявявал никаква търпимост към онези, които проповядвали фалшиво евангелие. Той демонстрирал огромна широта на ума и за да спасява душите, се превърнал във всичко заради всички хора (виж 1Кор.9:22). **Но когато видел каквато и да е промяна или примес в Евангелието на Христос, Павел трещял и святкал без никакви ограничения.** Когато се страхувал, че нещо друго може да появи сред философите или сред християните, които настоявали, че християнството трябва да възприеме юдейските учения и практики, което щяло да скрие даже един единствен лъч от славното Слънце на Праведността, **той използвал необуздан език и крещял към автора на такова затъмняващо влияние: „Нека да бъде проклет.“**

Всяко сърце, което иска да види, че хората са благословени, прошепва „Амин“ на апостолската благословия. **Няма по-голямо проклетие за хората от замъгляването и намаляването на яснотата на Евангелието на Исус Христос.** Павел казва следното за себе си и за своите истински братя и сестри: „*Ние не сме като мнозината, които изопачават Божието слово*“ (2Кор.2:17 – мой превод). Той викал към онези хора, които се отклонявали от единственото вярно Евангелие: „*О, неразумни галатяни, кой ви омая?*“ (Гал.3:1). За всички нови учения той казва, че те са: „*друго евангелие; което не е друго, но има неколцина, които ви смущават*“ (Гал.1:6-7 – мой превод).

Лично за мен, разглеждайки наново това, сред цялата мръсотия, която виждам сега в света, аз се държа здраво за чистото и благословено Божие Слово и го наричам още по-искрено „*моето евангелие*“ - мое в живота и мое в смъртта, мое против всички новодошли, мое завинаги, и нека Божията да ми помага. Категорично казвам - „*моето евангелие*.“

Нека да видим кое е това нещо, което роди този израз, „*моето Евангелие*“? Какъв е смисълът,

който Павел влага в израза „*моето евангелие*“? Със сигурност това не е нито една от кратките и нежни теми, за които сега ни се казва, че трябва да ангажират цялото ни време. Точно обратното, той говори за терора на закона (на Стария Завет) и в тази връзка говори за „*моето евангелие*.“

Нека веднага да насочим вниманието си към текста на Рим. 2:16. Той не се нуждае от разделяне, защото самият той разделя себе си. **Първо, нека да вземем предвид, че един ден Бог ще съди човечеството;** второ, в този ден Бог ще съди тайните на хората; **трето, когато Бог съди тайните на хората, този съд ще се извърши от Исус Христос,** и четвърто, **правилата за извършването на този съд ще са според Евангелието.**

Със сигурност Бог ще съди

Започваме с важната истина, че в определен ден Бог ще съди хората. Съденето се извършва ежедневно. Божият съд работи постоянно и разглежда поведението на човешките синове. Всяко зло деяние, извършено от тях се записва в регистъра на Страшния Съд, а всяко добро дело е запомняно от Бога и е складирано в склада. Този съд е отражение на нивото на съвестта на хората. Тези хора, които знаят Евангелието и онези – които не го знаят, притежават сходно количество разбиране, чрез която правят разлика между доброто и злото – и тяхната съвест през цялото време или ги осъжда, или ги оправдава.

Продължителността на заседанията на небесния съд продължават ежедневно така, както е и в нашите тукашни съдилища. Това не предотвратява, а обратното – изисква провеждането на окончателен върховен съд. Когато всеки човек преминава в друг свят, той преминава през един незабавен съд, но той е само предвестник на това, което ще се случи в края на епохата.

Има и съд и за народите. **Тъй като народите не съществуват като народи в другия свят, те трябва да бъдат съдени и наказвани в настоящия свят.**

Разсъждаващият читател на историята няма да пропусне да забележи колко строго съдът се осъдил поредицата от империи, когато те станали корумпирани. Огромни владения са изчезнали, когато били осъдени от Царят на царете. Запитайте се: „Къде е днес империята на Асирия? *(Коментар: Добавих картата на Асирия. Д.Пр.)* Къде са могъщите градове на Вавилон? Къде са славните империи на Мидите и Персите? В какво се превърна могъщата Македония? Къде са Цезарите и техните дворци?“ Тези империи са били могъщи сили, изградени чрез жестокост и са били използвани за потисничество; те поощрявали лукса и разгулния живот. Когато тези прояви станали непоносими, земята била прочистена от тяхното замърсяващо съществуване. Какви ужаси на войните, кръвопролития и унищожения се стовариха върху хората като последица от техните злодеяния!

Светът е пълен с паметници на Божията милост и справедливост. Всъщност, ако бъдат разглеждани правилно, паметниците на Неговата справедливост са доказателство за Неговата доброта: **демонстрация на Божията милост е да се поставя край на злите системи, когато, подобно на кошмар, те натежат много на плещите на човечеството.**

Всемогъщият Съдия не се е отказал от Своето суверенно управление над царствата и нашата собствена страна *(Коментар: Великобритания от 19-я век. Д.Пр.)* може да усети Неговите наказания. Ние често се присмиваме помежду си над странната карикатура във вестника, на която е нарисуван един новозеландец, седящ на счупен свод на Лондонския мост сред руините на Британската империя. Но дали тази карикатура е толкова невероятна, колкото изглежда? **Много е вероятно това да се случи, ако нашите злодеяния продължат да се натрупват.** Поради каква причина Лондон трябва да бъде подълготраен, отколкото е бил Рим? Защо би трябвало дворците на нашите царе да бъдат вечни, ако дворците на Русия се срутиха? Почти безграничната власт на Фараоните изчезна и Египет се превърна в най-незначителна държава. Защо да не може Англия да стигне до такова осъждане? Какво сме ние? Какво има в нашата гордееща се раса, че ние да запазваме само за себе си Божията благосклонност? **Ако ние сме непокорни и извършваме грях против Него, Той няма да счита, че ние сме безгрешни, а ще се справи с безпристрастна справедливост с една неблагоприятна раса.**

Въпреки, че такива осъждания се извършват всеки ден, все пак ще има един ден, в който Бог ще съди човешките синове по един много по-различен, официален, публичен и окончателен начин. От гледната точка на природата и на разума ние може да сме се досетили, че ще има такъв ден. Даже най-здравите хора са имали смътната представа за Съдния ден. Но ние не сме оставени да се досещаме за това; ние съвсем официално сме уверявани за това в Светото Писание. След като сме приели тази Книга като откровение на Бога, ние без никакво съмнение знаем, че е определен ден, в който „*Бог ще съди тайните на хората.*“

Разглеждан в този контекст, съдът означава извършването на всичко, свързано с процедурата на съдебното дирене и произнасянето на присъдата. **Бог ще съди човешката раса.** Това означава: първо, ще има заседание на върховната власт и появата на Великият Бял Трон, заобиколен от множество ангели и прославящи същества. После ще се състои събрание, в което ще участват всички хора, за да се явят пред съда и да дадат окончателен отчет за делата си. Глашатаи ще отлетят до царството на мъртвите и ще извикат спящите в пръстта, защото живите и мъртвият ще „*ще трябва да застанат пред съда на Христос*“ (2Кор.5:10 – мой превод). А Йоан казал: „*Видях и мъртвите, малки и големи, да стоят пред Бога...И морето предаде мъртвите, които бяха в него; и смъртта и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях*“ (Откр.20:12-13 – мой превод).

Онези, които са били погребани толкова отдавна, че техният прах се е смесил с пръстта и е преминал през хиляда трансформации, въпреки това ще бъдат направени да се появят лично пред съда на Христос. Колко Страшен ще е този съд! Вие и аз, и всички милиарди хора от човешката раса, ще бъдат събрани пред трона на Божият Син. Тогава, когато всички бъдат събрани, ще бъде прочетено обвинението и всеки човек ще бъде разследван относно „*нещата, правени в неговото тяло, според това, което той е правил – било добро или зло*“ (2Кор.5:10 – мой превод). Тогава ще бъдат отворени книгите и всичко, записано там ще бъде прочетено пред лицето на небето. **Всеки грешник тогава ще чуе историята на своя живот, публикувана за негов вечен срам.** Добрите няма да молят за укриване, а лошите няма да намерят никакво укритие. **Тогава ангелите и хората ще видят истината на нещата и светиите ще съдят света.**

Тогава Самият Велик Съдия ще съобщи решението: Той ще произнесе присъда за порочните и злите, и ще изпълни тяхното наказание. Няма да има никакво пристрастие. Няма да има частни съвещания, за да се осигури имунитет за благородните, няма да има никакво потуляване на нещата, с цел великите хора да избегнат презрението заради техните престъпления. Всички хора ще застанат пред един велик съд. Ще бъде предоставено доказателство за всички тях и справедлива присъда ще излезе от устата на Онзи, който не знае как да ласкае великите хора.

Това ще стане така и така трябва да бъде. Бог ще съди света, защото Той е Управителят и Суверенът на вселената. **Имало е ден за извършване на грях; трябва да има и ден за наказание.** Бил е изтърпял дълъг период на бунт; **трябва да има ден, в който справедливостта потвърждава своето върховенство.** Ние видяхме епоха, в която реформирането беше заповядано и в което милостта се яви, и в която бяха използвани разубеждаването и настойчивата молба. Най-накрая трябва да дойде денят, когато Бог „*ще съди живите и мъртвите*“ (2Тим.4:1) и ще отмери на всеки човек окончателният резултат от живота му.

Това трябва да бъде направено и заради интереса на праведните. Те са били оклеветавани, презирани и осмивани. Още по-лошо от това – те са били държани в затвора, били са бити и безброй от тях са били убивани. **Най-добрите са получавали най-лошото от живота и трябва да има справедлив съд, за да подреди правилно нещата.**

Освен това, гноясалите беззакония на всяка епоха викат към Бога, че Той трябва да се справи с тях. **Дали всеки грях да остане ненаказан? Къде е границата на моралното управление изобщо и как може да бъде гарантирана продължителността на това управление, ако няма награди и наказания, и ден за уреждане на сметките?** За демонстрирането на Неговата святост, за побеждаването на враговете Му, за награждаването на тези, които са Му служили вярно, трябва да има и ще има ден, в който Бог ще съди света.

Защо този ден не идва веднага? И кога ще дойде? Ние не можем да кажем точната дата, когато ще стане това. Никой човек, нито ангел знае кога ще дойде този ден и е безсмислено и езическо да гадаем за това, след като даже Човешкият Син не знае кога ще дойде този ден (Мат.24:36).

Достатъчно е за нас да знаем, че със сигурност ще дойде Съдният Ден; трябва да е достатъчно да вярваме, че идването му е забавяно с цел да се даде време за кратка почивка и пространство за покаяние. Защо би трябвало невярващите хора да знаят кога ще дойде този ден? Какъв ще бъде този ден за тях? **За тях този ден ще е тъмнина, а не светлина.** Това ще бъде денят на тяхното унищожение, като на напълно изсъхнало стърнище. Следователно, благословен да е Господ, че забавя Своето идване и счита, че „*дълготърпението на нашия Господ е средство за спасение*“ (2Пет.3:15) на мнозина.

Нещо повече, Господ запазва в готовност ешафода, докато изгради тъканта на Своята църква. Все още избраните не са призвани да излязат изсред виновните човешки синове. Все още всички изкупени с кръвта, не са спасени със сила и не са изведени извън покварата на века и не са въведени в светостта, в която те ще живеят с Бога. Поради което Господ чака.

Но не се самоизмамвайте. Великият ден на Неговия гняв идва и вашите дни за възстановяване

са преброени. „за Господа един ден са хиляда години и хиляда години – като един ден“ (2Пет.3:8). Възможно е вие да умрете преди появяването на Човешкият Син, но даже и в този случай, вие ще видите Неговият съд, защото ще бъдете възкресен отново толкова сигурно, колкото Той възкръсна. Когато апостол Павел говорил пред гръцките мъдrecи в Атина, той казал: „Бог...сега заповяда всички човечеци навсякъде да се покаят, защото Той е определил ден, в който ще съди справедливо света чрез този Човек, който е предопределил; за който Той е дал уверение на всички хора с това, че Го е възкресил от смъртта.“ (Деян. 17:30-31 – мой превод)

Не виждате ли, о вие, неразкаяли се хора, че възкресеният Спасител е признак за вашето унищожение? Така както Бог е възкресил Исус от смъртта, така Той ще възкреси и вашите тела, с цел в тях вие да идете при съда. Там, пред Съдията, всеки мъж и жена ще даде отчет за нещата, които е направил в тялото си, независимо дали тези дела са добри или зли. (виж Рим. 14:12; 2Кор. 5:10). **Така е разпоредил Господ и така ще бъде.**

Тайните на хората ще бъдат съдени

Сега искам да привлека вниманието ви към идеята, че „Бог ще съди тайните на хората.“ Това ще се случи на всички хора, от всеки народ, от всяка епоха, от всеки ранг и от всеки характер. Разбира се, Съдията ще съди техните видими дела, но съдът на тайните им ще предшества съдът на видимите им дела. Техните тайни дела са специално споменати, защото те ще направят съдът да бъде пощателен и изчерпателен.

Чрез изразът „тайните на хората“ Библията има предвид онези тайни престъпления, които се крият далече от очите на хората чрез техния собствен позор, който е твърде гаден, за да бъде говорено за него, което причинява потръпване на целия народ, ако те бъдат извадени на дневна светлина, както би трябвало да бъде направено. Тайните нарушения ще бъдат донесени в съда. Деянията на нощта и на затворената стая, деянията, които изискват да се поставя показалец на устните и заговорът за мълчание да бъде потвърден с клетва, отвратителни и безсрамни грехове, които никога не трябва да бъдат споменавани, за да не би човекът, който ги е извършил да бъде изключен от обществото като изгнаник и да бъде гледан с погнуса даже от другите грешници – **всички тези дела ще бъдат разкрити.**

Всичко, което всеки от вас е извършил или извършва, ако вие носите името на Христос, но въпреки това практикувате таен грях, ще бъде изложено открито пред погледа на всички. Ако вие седите сред хората на Бога, но живеете непочтено, в лъжа, когато ничие чуждо око не може да ви види, всичко това ще стане известно на всички хора. **Лицето ви винаги ще бъде покрито със срам и объркване.** Презрението ще бъде вашето наследство, за което вие ще се събудите, когато вече няма да е възможно да бъдете двуличник. „Недейте се лъга; Бог не е за подиграване; понеже каквото посее човек, това и ще пожъне.“ (Гал. 6:7) **Бог ще донесе тайните на хората в съдебната зала.**

Текстът, който разглеждаме е специално насочен към мотивите за извършването на всяко деяние. Човек може да прави това, което е правилно, воден от погрешен мотив, поради което деянието може да бъде оценено от Бога като зло, въпреки че според преценките на хората това деяние е добро. О, представете си какво ще се случи, ако всичките ви мотиви бъдат извадени на показ и те докажат, че вие сте вярващ заради някаква печалба или че сте щедър поради показно самохвалство, или сте ревностен християнин, защото обичате да бъдете хвален, или че сте внимателен пред хората, за да поддържате религиозна репутация, но вие правите всичко това единствено заради себе си и само за себе си!

Колко силна ще е тази светлина, която Бог ще насочи към живота ни, когато скритите тъгълчета на човешкото желание и мотиви бъдат демонстрирани като публични деяния! Какво ще бъде това откровение, което ще направи видими всички мисли, фантазии, похоти и желания на всеки човек! Какво разкритие ще настане, когато станат видими всички ядове, зависти, гордост и бунтове, критици в сърцето на всеки човек! Всички чувствени желания и фантазии даже на най-уравновесените хора – каква мръсотия ще се появи! Какъв ден ще бъде Съдният Ден, когато тайните на хората бъдат изложени на ярката светлина по пладне!

Бог ще разкрие и тайните, които са тайна за самите грешници, защото в нас има грях, който ние никога не сме видели и престъпление в нас, което ние никога не сме открили. **Заради собственото си удобство, ние съумяваме да затваряме очите си за нещо и внимаваме да извършваме погледа си от онези неща, които е неудобно да бъдат виждани.** Но ние ще бъдем принудени да видим всички тези злини в този ден, когато Господ „ще съди тайните на хората.“

Не се учудвам, че когато един равин четял, че в книгата е написано: „Защото Бог ще докара всяка работа на съд, с всяко скрито нещо, била то добро или зло.“ (Екл. 12:14 – мой превод), той плакал. **Това е достатъчно, за да накара и най-добрият човек да се разтрепери.** Ако не беше Ти, Исус, чиято скъпоценна кръв ни очисти от всеки грях, къде щяхме да бъдем ние? Ако не беше заради Твоята

праведност, който покрива онези, които вярват в Теб, кой сред нас би могъл да издържи на мисълта за този страхотен ден? В Теб, Исус, ние сме направени праведни и поради това не се страхуваме от този час на изпитание. **Но ако не беше Ти, сърцата ни щяха да се пръснат от страх!**

Сега, ако ме попитате защо Бог специално ще съди тайните на хората – тъй като това не се прави в човешките съдилища и не може да бъде направено, понеже тайните неща от такъв вид не попадат под компетенцията на нашите късогледни съдилища – аз отговарям, **че Бог съди тайните на хората, защото всъщност за Бог няма нищо, което да е тайно**. Ние правим разлика между тайни и публични грехове, но Той не прави тази разлика, защото за Неговите очи всички неща са голи и открити. **Всички неща са извършвани в непосредственото присъствие на Бога, който лично присъства навсякъде**. Той знае и вижда всички неща като едно и всеки таен грях е замислен да бъде таен чрез заблудената фантазия на нашето незнание. Бог вижда много повече в един таен грях, отколкото някой човек може да види в това, което е вършено пред лицето му. „*Може ли някой да се скрие в тайни места, че аз да не го видя? - казва Господ.*“ (Йер. 23:24)

Тайните на хората ще бъдат съдени, защото често пъти най-великите морални деяния са извършвани тайно. Най-ярките дела, които наслаждават Бога са делата, които са извършвани от Неговите слуги, когато те са затворили вратата и са насаме с Него, когато те нямат никакъв друг мотив, освен желанието да Му доставят удоволствие, когато те старателно избягват публичността, за да не бъдат отклонени от похвалата на хората, когато дясната ръка не знае, какво прави лявата ръка (Мат. 6:3) и когато любящото и щедро сърце измисля великодушни неща (Ис.32:8) и ги прави тайно, така че никога да не бъде открито как е било извършено това дело. **Би било жалко такива деяния да останат извън великата проверка.**

Освен това и тайните пороци са от най-зловреден вид и те да бъдат изключени от тази проверка би означавало да се позволи на най-лошите грешници да останат ненаказани. Трябва ли тези мръсни същества да избягат, защото са си купили мълчанието с богатството си? Аз казвам тържествено: „Бог забранява!“ (Рим. 3:6). И Той наистина забранява това. **Това, което тези хора са правили тайно, ще бъде обявено от покрива на къщата.**

Нещо повече, тайните неща на хората влизат в самата същност на техните деяния. Едно деяние, в края на краищата, независимо от това, дали е добро или лошо, в голяма степен е в хармония с мотивите за извършването на това деяние. То може да изглежда добро, но мотивите на сърцето могат да го опетнят. Следователно, ако Бог не осъди тайната част на деянието, Той няма да отсъди праведно. Той ще претегли нашите деяния, ще открие плановете, които са довели до тях и ще разкрие мотивите, с които те са извършени.

Не е ли потвърдена истина, че тайното нещо е най-доброто доказателство за състоянието на човека? Много хора не биха направили нещо, което би ги посрамило, не защото те не са достатъчно порочни, а защото са твърде страхливи. Това, което човек прави, когато е сам и си мисли, че никой не го вижда, е най-доброто доказателство за истинската същност на човека. Това, което вие няма да направите, защото ако го направите, то ще бъде разгласено, е лош показател за вашият истински характер. Това, което ще направите, защото ще бъдете хвален, че сте постъпили добре, е също толкова лош показател за състоянието на вашето сърце. Такива достойнства са егоистични или са признак на посредствен дух и на сервилност към хората, с които общувате. Но това, което правите от уважение не към властта, а поради собствената си съвест и поради вашия Бог, това което правите, когато никой не ви вижда, без да се съобразявате какво ще кажат хората за това нещо – такива действия разкриват същността ви и откриват истинската ви душа. Следователно, Бог поставя специално ударение и подчертаване тук върху факта, че в този ден Той „*ще съди тайните на хората чрез Исус Христос.*“

О, приятели, ако това не ви накара да потреперите и да се замислите за тези неща, вие трябва да се замислите. Усещам дълбоката отговорност за подчертаването на тези неща и се моля Бог в Неговата безгранична милост да вложи тези истини в сърцата ни, за да бъдат те убедителни в живота ни. **Тези истини трябва да ни стряскат, но се страхувам, че ние влизаме в контакт с тях, но от това почти няма резултат. Ние ги научихме, но те не проникнаха в нас така, както те трябваше да проникнат.**

Възлюбени, ние си имаме работа с един всезнаещ Бог, с Бог, който никога не забравя това, което знае, с Бог за който всички неща са в настоящето (*Коментар: За Бога няма минало и бъдеще време. Пред Неговия поглед е цялата история на вселената, от началото до вечността. Той от нищо не се изненадва и за никъде не бърза. Той всичко е обмислил и всичко, което прави е свършено и безгрешно. Д.Пр.*), с Бог, който нищо няма да скрие поради страх или поради благоразположението си към някой човек, с Бог, който скоро ще донесе великолепието на Своето всезнание и безпристрастността на своята присъда да бъдат разкрити в живота на всички хора. **Бог ни помага, когато ние се скитаме или когато почиваме, да помним, че**

всяка наша мисъл, дума или деяние във всеки миг се намира в тази пламтяща светлина, която огрява всички неща от Божия трон.

Съдени от Исус Христос

Друго тържествено откровение на нашия текст се съдържа във факта, че „Бог ще съди тайните на хората чрез Исус Христос.“ Този, който ще седи на трона като Вицегубернатор на Бога и като Съдията, действащ от името на Бога, ще е Исус Христос. Какво име за съдия – Помазан – Спасител, Исус Христос! Той ще бъде Съдията на цялото човечество. **Нашият Спасител ще определи нашата съдба.**

На първо място, аз не се съмнявам, че този съд има за цел да демонстрира Неговата слава. Колко голяма ще е разликата тогава между бебето в яслата във Витлеем, което е било преследвано от Ирод и е било отнесено през нощта в Египет, за да бъде на сигурно място и Царят на Царете и Господарят на Господарите, пред когото всяко коляно на земята ще трябва да коленичи! Колко огромна е разликата между умореният мъж, пълен със скърби и Този, който в Съдния Ден ще бъде облечен в слава и ще седи на трона, заобиколен от небесна дъга! **От подигравките на хората - до тронът, който съди вселената – какво възнесение!**

Не съм способен да ви опиша усещането в собственото ми сърце за контраста между Човешкият Син, който „беше презрян и отхвърлен от хората“ (Ис. 53:3) и всеобщо признатият Господ, пред когото Цезарите и папите ще коленичат в прахта. Този, който беше осъден от Пилат, ще събере всички хора пред Своя съд. Каква промяна – от срамът и оплюването, от гвоздеите и раните, от подигравките и жаждата, и от предсмъртните страдания – до славата, в която ще дойде Онзи, чийто очи са като пламтящ огън и от чиято уста излиза двуострият меч (Откр.1:14, 16)! „И Той ще съди между народите и ще укори много хора“ (Ис 2:4 – мой превод), **даже Онзи, от когото народите се отвращаваха.** Той ще ги счупи като грънчарски съд, даже онези, които Го изхвърлиха навън като недостоен да живее сред тях.

О, как трябва ние да се покланяме пред Него сега, когато Той разкрива Себе си в Своето нежно съчувствие и в Своето щедро унижение! Нека „целунем Синът, за да не се разгневи“ (Пс.2:12 – мой превод). **Нека отстъпим пред Неговата милост, за да не бъдем смазани от Неговия гняв.** Вие, грешници, поклонете се пред Неговите пронизани крака, защото иначе те ще се отнесат с вас така, както се отнасят към гроздовете, които са стъпквани във винарската преса. Погледнете с насълзени очи към Него, признайте вашата забрава за Него и повярвайте в Него, за да не погледне Той надолу към вас с негодувание. Помнете, че един ден Той ще каже: „Онези Мой неприятели, които не искаха аз да царувам над тях, доведете ги тук и ги посечете пред Мен“ (Лука 19:27).

Извършването на съда от Исус Христос ще увеличи Неговата слава. Този съд най-накрая ще сложи край на един спор, който все още се води от някои грешащи хора: в Съдния Ден няма да остане никакво съмнение относно божествеността на нашият Господ – **няма да има никакво съмнение, че „този същият Исус“ (Деян.1:11), който беше разпънат на кръста, е Господ и Бог.** Самият Бог ще съди, но ще извърши този съд в личността на Неговия Син Исус Христос, наистина човек, но въпреки това, още по-наистина – Бог. И понеже е Бог, Той е божествено способен да „съди света справедливо и хората – с Неговата истина“ (Пс. 96:13 – мой превод).

Вие отново питате: „Защо Божият Син е избран на бъде окончателният Съдия?“ Като допълнителен отговор ще ви кажа, че Той е получил този висш пост не само като награда за всичките Му страдания и като демонстрация на Неговата слава, но и защото хората са под Неговото посредническо влияние и Той е техният Управител и Цар. В сегашният момент ние сме под влиянието на Принц Емануил, Бог с нас. Чрез един акт на божествено снизхождение ние бяхме поставени не под незабавното управление на един обиден Бог, а под примиряващото управление на Принцът на Мира. Исус е казал: „Дадена Ми е цялата власт на небето и на земята“ (Мат.28:18 – мой превод). „Защото Отец не съди нито един човек, а е поверил целият съд на Сина, за да почитат всички Сина, даже както почитат Отца“ (Йоан 5:22-23 – мой превод). На нас ни е заповядано „да проповядваме на хората и да свидетелстваме, че Той е определеният от Бога Съдия на живите и на умрелите“ (Деян.10:42). Исус е нашият Господ и Цар и е правилно, че Той ще завърши Своята посредническа суеверност, чрез награждаване на поданиците Си според делата им.

Имам да ви кажа нещо, което трябва да стигне до сърцата ви, даже ако другите мисли не са стигнали до там. **Мисля, че Бог е избрал Христос, човекът Христос Исус да съди света, с цел никога да няма извъртане и шикалкавене относно този съд.** Така хората няма да могат да казват: „Ние бяхме съдени от едно висше същество, което не знаеше нашите слабости и изкушения и поради това Той ни осъди сурово и без великодушно съобразяване с нашето състояние.“ Не, „Бог ще съди тайните на хората чрез Исус Христос,“ който „е бил изкушаван по всякакъв начин като нас, без обаче да

съгреши“ (Евр. 4:15). Той е наш брат, кост от нашата кост и плът от нашата плът, е участник в нашето унижение и поради това разбира и знае какво има в човека. Той е показал Себе си, че е опитен във всички операции на милостта през вековете. И накрая, ще бъде установено, че Той е също толкова опитен в разкриването на мотивите и в откриването на мислите и намеренията на сърцето. Никой няма да е в състояние да погледне назад към този величествен съд и да каже, че Съдията е бил твърде неумолим, защото не е знаел нищо за човешката слабост. Това ще бъде любящият Христос, чийто сълзи, кървава пот и открити рани са доказателство за Неговото братство с човечеството. Ще бъде ясно на всеки разум, че колкото и страшни да са Неговите присъди, Той не може да е безмилостен. **„Бог ще [ни] съди чрез Исус Христос,“ с цел присъдата да бъде неоспорима.**

Но обърнете внимание, че аз пиша това с огромна тежест върху душата ми. Това съдено „чрез Христос“ лишава от всякакъв шанс всяка надежда за последваща намеса. Ако Спасителят осъжда, кой ще се застъпи за нас? В една притча в Лука 13 Исус разказал за собственик на лозе, който щял да отсече една безплодна смокиня, когато лозарят, който се грижел за лозето, го помолил: „Остави я и още една година.“ Но какво ще се случи с това дърво, когато самият лозар каже на собственика: „Тя трябва да бъде премахната. Позволяваш ли ми самият аз да я отсека?“ **Когато вашият Спасител стане ваш Съдия, тогава вие наистина ще бъдете осъдени.** Ако Той каже: „Идете си от Мен, вие, проклетите“ (Мат. 25:41), кой ще ви върне обратно? **Ако Този, който проля кръвта си, за да спаси хората, най-накрая стига до заключението, че нищо повече не може да бъде направено и че те трябва да бъдат изгонени от Неговото присъствие – тогава кажете сбогом на всички надежди.** За виновните, Съдният Ден наистина ще бъде

Велик ден на страх, на решение и на отчаяние.
Безкраен ужас ще сграбчи духовете им,
когато думите на любящият Христос
замразят самият костен мозък на костите им
и ги превърне в ледът на вечното отчаяние.

Според мен има кулминация в официалността на факта, че **„Бог ще съди тайните на хората чрез Исус Христос.“**

Това не показва ли освен това колко сигурна ще е присъдата? Този Божий Христос е твърде честен, за да заблуждава хората. Ако Той казва: „Елате вие, благословени от Моя Отец“ (Мат. 25:34), Той няма да пропусне да ги доведе в тяхното наследство. Ако Той е принуден да каже: „Идете си от Мен, вие, проклетите,“ Той ще се погрижи това да бъде направено и те ще отидат във вечното наказание. Даже когато трябваше да заплати за това с живота Си, Той не се въздържа, а изпълни волята на Своя Отец, нито ще се отдръпне в Съдният Ден, когато обявява присъдата за унищожението. **О, колко зъл трябва да е грехът, след като Той принуждава нежния Спасител да произнесе присъда за вечна скръб!**

Аз съм сигурен, че мнозина от нас напоследък са били тласкани към една нарастваща омраза към греха и душите ни се ужасяват вътре в нас от порочността сред която живеем. Тази порочност ни прави да считаме, че с радост бихме приели гръмотевиците на Всевишния, с които Той ще поразии несправедливостта. Такова бързане от наша страна не може да е подobaващо, тъй като то предполага, че ние се оплакваме против Божието дълготърпение. Но справянето на Христос със злото ще е спокойно и хладнокръвно, и ще е още по-съкрушително. Исус, със Своята пронизана ръка, която свидетелства за Неговата върховна обич към хората, ще отхвърли надалече непокаяните се.

Тези устни, които канеха уморените да си починат в Него, ще каже тържествено на порочните хора: „Идете си от Мен, вие, проклетите, във вечния огън, подготвен за дявола и неговите ангели“ (Мат. 25:41) Да бъдете стъпкан под кракът, който беше прикован на кръста, наистина ще означава, че ще бъдете унищожен. Но това е смисълът на казаното, че **„Бог ще съди тайните на хората чрез Исус Христос.“**

В това, че Бог ще съди хората „чрез Исус Христос,“ на мен ми се струва, че Бог е имал намерението да извади на показ единството на цялото Негово съвършенство. В същият този човек, Христос Исус, Божият Син, вие виждате справедливост и любов, милост и праведност, комбинирани в еднакви пропорции. Исус се обръща надясно и казва: „Елате вие, благословени“ (Мат. 25:34) с безкрайна милост; със същите устни, когато се обръща наляво, Той казва: „Идете си от Мен, вие, проклетите.“

Тогава хората с едно поглеждане ще видят как любовта и праведността са едно цяло и как те се срещат в еднакво великолепие в личността на Възлюбеният Син и „Той е определеният от Бога Съдия на живите и на умрелите“ (Деян. 10:42).

Според Евангелието

Искам да завърша тази тема с моята последна точка, която е, че всичко това е според Евангелието. Това, което се опитвах да кажа е, че в текста на Евангелието няма нито едно нещо, което на противоречи на това важно учение. Хората се събират при нас, за да чуят, че ние проповядваме за безкрайната милост и говорим за любовта, която почиства греха. *(Коментар: Всъщност, тази книга е съставена от няколко проповеди, произнесени от Спърджън. Всека глава е една проповед. Той е написал около 6000 такива проповеди и всяка от тях е с дължина по около 10-тина страници формат А4. Преди около 150 години хиляди хора в Лондон са се стичали в неговата църква, за да слушат проповеди, които са поне 3-4 пъти по-дълги от проповедите, които сме готови да слушаме сега и то – доста разсеяно. Изводите оставям на всеки от вас. Д.Пр.)* Задачата е пълна с радост, когато сме призвани да произнасяме такава проповед. Но, запомнете, че нищо в тава послание не оправдава греха. **Евангелието не ви предлага какъвто и да е шанс да продължавате да извършвате грех и за избягате от наказанието.** Неговият призив е: „*Но ако не се покаете, всички така ще загинете*“ (Лука 13:3, 5). Исус не е дошъл на земята, за да направи греха по-малко ужасен. Нищо в Евангелието не извинява греха; нищо в него не позволява да сме толерантни към похотта или гнева, към нечестността, лицемерието и фалшивостта. Евангелието е наистина двустър меч против греха така, както винаги законът може да бъде. Има милост за хората, които се разкайват заради своя грех, но има съд и гняв за всеки човек, който върши зло. „*Ако [ти] не се обърнеш, Той ще изостри меча Си, огънал е и е приготвил лъкът Си*“ (Пс. 7:12 – мой превод).

Евангелието е цялата нежност към хората, които се разкайват, но е и целият ужас към твърдоглавия нарушител. То има извинение за самите главатари на грешниците за най-безобразната низост, ако те престанат да вършат греховете си; но е в хармония с нашето Евангелие, че онзи, който продължава да извършва прегрешенията си, ще бъде хвърлен в ада и „*който не повярва, ще бъде осъден*“ (Марк 16:16). **Със силна обич към душите на хората аз свидетелствам за истината, че който не промени посоката на живота си с покаяние и който не вярва в Христос, ще отиде в наказание, което е толкова вечно, колкото е вечен животът на праведните.** Това е според Евангелието. Наистина, ние не бихме имали нужда от такова Евангелие, ако нямаше такъв съд. **Декорът на Кръста е съдът на Христос.** Ние нямаше да имаме толкова голяма нужда от жертвоприношението, от толкова огромна жертва, ако не беше върховната греховност в греха, ако нямаше всеобщ обхват на справедливостта в Съдния Ден и един несравним с нищо ужас в сигурната награда на престъплението.

Павел казал: „*Според моето евангелие*“; той имал предвид, че съдът е съществена част от учението на Евангелието. **Ако трябва да обобща Евангелието, аз бих ви казал сигурните факти: Исус, Божият Син, станал човек; Той бил роден от девицата Мария; Той живял безгрешен живот; бил фалшиво обвинен от хората; Той бил разпънат на кръста, умрял и бил погребан; на третия ден Той възкръснал от смъртта; възнесъл се на небето и седи отлясно на Бога, откъдето Той ще дойде, за да съди живите и мъртвите. Това са вечните истини на нашето Евангелие. Ние вярваме във възкресението на мъртвите, в окончателния съд и във вечния живот.**

Съдът е според Евангелието. Във времена на праведно възмущение, неговото ужасно значение изглежда да е, че самото Евангелие е предназначено за хората с чисто сърце. Имам предвид следното: Тъй като четох информация за потисничеството, за робството, за потъпкването на бедните и за проливането на кръв, аз се зарадвах, че има праведен Съдия. Четох за тайни пороци сред богатите хора в този град и си казах: „Благодаря Ти, Боже, че ще има Съден Ден.“ Хиляди хора са били обесвани за по-малки престъпления от тези, които са извършвани сега от джентълмени, чиито имена са наредени сред високопоставените и красивите. А аз самият, колко е натъжено сърцето ми, когато си мисля за това! Евангелието дойде при мен и ми каза, че Господ ще бъде открит „*в пламтящ огън, даващ възмездие на онези, които не познават Бога и не се подчиняват на евангелието на нашия Господ Исус Христос*“ (2Сол. 1:8 – мой превод). Тайните пороци в Лондон не могат вечно да продължават. Даже онези, които искрено обичат хората и най-много искат спасение за тях, не могат да се въздържат и викат: „Колко дълго? Колко дълго, о, Боже? Вечно ли ще понасяш това?“ Бог е определил ден, когато Той ще съди света; ние въздишаме и плачем, докато дойде краят на управлението на порочните и се даде почивка на потиснатите.

Възлюбени, **ние трябва да проповядваме идването на Господа и да проповядваме това повече, отколкото го правим, защото то е движещата сила на Евангелието.** Твърде много бяхме мълчали за тези истини и поради това костта на ръката беше излязла извън ставата на Евангелието. Неговият връх беше счупен; краищата бяха затъпени. **Учението за идващия Съден Ден е сила, чрез която хората трябва да бъдат събудени.** Има друг живот, Господ ще дойде втори път, съдът ще дойде и ще бъде открит Божият гняв. **Там, където това не е проповядвано, аз се осмелявам да кажа, че Евангелието не е проповядвано.** Абсолютно необходимо е да се проповядва Евангелието на Христос, че хората трябва да бъдат предупредени за това, което ще се случи, ако те продължават да извършват греховете си.

Хирург, ти дали си достатъчно деликатен и поради това не казваш на човека, че той е болен? Ти надяваш ли се да излекуваш болестта без болният да знае за нея? Ако поради това ти ласкаеш болните, какво става? Те ти се присмиват, те танцуват върху собствените си гробовете и накрая умират! Твоята деликатност е жестока; твоите ласкателства са отрова; ти си убиец. **Трябва ли ние, свещениците, да държим хората в един фалшив рай? Трябва ли да ги приспиваме в сладък сън, от който те ще се събудят в ада?** Ще станем ли ние помощници за тяхното опропаствяване чрез нашето ласкаво говорене? В името на Бога, не трябва да се осмеляваме да правим това. По-правилно е всеки истински свещеник на Бога да вика високо и да не пести силите си, защото Бог е определил ден, в който Той ще *„ще съди тайните на хората чрез Исус Христос, според моето евангелие.“*

Толкова сигурна, колкото е истина на евангелието на Павел, е сигурно, че ще дойде Съдният Ден. Поради това, бягайте при Исус още днес, о, грешни хора, елате и се скрийте отново под кървавият балдахин на изкупителното жертвоприношение, за да бъдете готови да посрещнете радушно вашият идващ Господ и да го придружите до неговия Съдийски стол. О, възлюбени мой, нека Бог да ви благослови, в името на Исус, Амин.

Глава 5

Двете появявания и възпитанието на милостта

„Защото Божията милост, която носи спасение, се появи на всички хора. Тя ни учи, че отричайки се от безбожието и от светските страсти, ние трябва да живеем разумно, праведно и набожно в този сегашен свят; в очакване на тази благословена надежда и на славното появяване на великият Бог и наш Спасител Исус Христос; който отдаде Себе Си за нас, за да ни откупи от всяка греховност и да очисти в Себе Си собствен народ, ревностни за добри дела.“ (Тит 2:11-14 – мой превод)

Четейки този текст, ние виждаме веднага, че Павел е вярвал в божествеността на нашият Спасител. **Той не е проповядвал спасител, който е обикновен човек.** Той е вярвал, че Господ Исус Христос наистина е бил човек, но освен това е вярвал, че Той е Бог над всичко и поради това е използвал забележителните думи *„славното появяване на великият Бог и наш Спасител Исус Христос.“*

Няма никакво появяване на Бог Отец; никъде в Библията няма такъв израз. Това появяване е появяването на втората личност в благословената Троица, която вече се е появила веднъж и която в последните дни ще се *„появи втори път, без грях, за спасението“* (Евр. 9:28).

Павел е вярвал, че Исус е *„великият Бог и наш Спасител.“* Висша наслада за Павел е била да величае Господа, който веднъж е бил разпънат на кръста. Тук той Го нарича *„великият Бог,“* като специално подчертана Неговата власт, господство и слава. Това е още по-забележително, защото веднага след това Павел продължава и казва: *“който отдаде Себе Си за нас, за да ни откупи от всяка греховност.“* Този, който отдаде Себе си, Този, който се отказа от живота си върху проклетото дърво, Който беше лишен от цялата почит и слава, и влезе в максималните дълбочини на унижението – без никакво съмнение Той е великият Бог, въпреки всичко това. О, възлюбени, **ако премахнете божествеността на Христос, какво ще остане в Евангелието, което си заслужава да бъде проповядвано?** Нищо, но *„великият Бог“* е способен да бъде наш Спасител.

Освен това, от пръв поглед научаваме, че Павел е вярвал във великото изкупление. *„Който отдаде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяка греховност.“* Думата „изкупление“ звучи като сребърно звънче в ушите ми. **Ние сме откупени, купени сме обратно от робството и това е станало на една неизмеримо висока цена – не просто чрез подчинението на Христос, не чрез страданието на Христос, даже не чрез смъртта на Христос, а чрез саможертвата на Самият Христос заради нас.** Всичко, което е във великият Бог и Спасител, е било оставено като залог, с цел Той *„да ни откупи от всяка греховност.“*

Великолепието на Евангелието се намира в изкупителната саможертва на Божият Син. **Исус Христос е съкровището на всички евангелски съкровища.** Каквато е луната сред звездите, такава е това великото учение сред всичко по-малки светлини, които Бог е запалил, за да развесели нощта на падналия човек. Павел никога не се е колебал, той е имал божествен Спасител и божествено

изкупление и той е проповядвал тези неща с непоколебима увереност. О, да бяха всички проповедници като него!

Ясно е, че Павел е очаквал появяването на Спасителят и Изкупителят от всяка греховност, като изваждане на показ на Божията милост. Той казал: „*Защото Божията милост, която носи спасение, се появи на всички хора.*“ Божията милост се е разкрила така в личността на Христос, както когато слънцето изгръва и радва цялата земя. Това не е лично видение на Бога пред някои харесван от Него пророк на самотен планински връх, а е открито оповестяване на Божията милост пред всички очи, които са отворени да я видят.

Когато Господ Исус Христос дошъл във Витлеем и когато завършил Своя безгрешен живот чрез смърт на Голгота, Той демонстрирал Божията милост по-прославящо, отколкото това е било направено чрез сътворението или провидението. **Това е най-ясното откриване на вечната милост на живия Бог.** В Изкупителят ние виждаме откриването на Божието лице или, бих могъл да кажа, оголването на Божието сърце. Това е „*зората отгоре [която] ни посети*“ (Лука 1:78 – мой превод), „*Слънцето на праведността [което ще изгрее] с изцеление в крилата си*“ (Мал. 4:2 – мой превод).

Божията милост светеше очевидно и направи себе си видима за хората от всеки ранг в личността и работата на Господ Исус. **Това не ни беше дадено заради някаква наша заслуга; това беше демонстрация на безплатна и незаслужена милост и при това милост в цялата ѝ пълнота.** Божията милост беше демонстрирана пред цялата вселена в появяването на Исус Христос, нашия Господ.

Великата цел на демонстрацията на Божествената милост в Исус Христос, е да освободи хората от господството на злото. По времето на Павел светът е бил потопен в неморалност, разврат, безбожие, кръвопролитие и жестокост от всякакъв вид. Тук няма място да пиша на тази тема, за да ви дам даже съвсем бегла представа за римския свят, когато Павел написал писмото си до Тит. Сегашното ни положение е достатъчно лошо, но маниерите и навиците в онзи период са били просто ужасни.

Разпространението на Евангелието донесло промяна към по-добро в нашия свят. В дните на апостолите, предпочитаните представления през почивните дни в края на седмицата са били убиването на хора. Така е било общото ниво на поквареността, че пороци, за които сега не се осмеляваме даже да споменем, тогава са били защитавани и прославяни.

В полунощ на историята на света нашият Господ се появил, за да погребее злото. Господ Исус Христос, който е манифестацията на Божията милост към хората, дойде в света, за да сложи край на неописуемата тирания на злото. Работата и учението на Исус Христос имат за цел да издигнат нагоре човечеството, да освободят Неговите хора от всички грехове и да ги осветят за Самия Него като Негово лично наследство.

Павел считал, че възстановяването от греха е чудно потвърждение на Божествената милост. Той не говори за такъв вид милост, която ще остави хората в греха и в същото време ще ги спаси от своето наказание. Той не говори за безплатна милост, която си затваря очите за греха и не реагира на прегрешението; точно обратното, **той говори за много по-голяма милост, която отхвърля греха, осъжда прегрешението и след това освобождава неговата жертвата от навикът, който го отвежда в робството.**

Павел обявява, че Божията милост е огряла света в работата на Исус, с цел тъмнината на неговия грях и невежество да изчезнат и светлината на светостта, праведността и мира да могат да управляват през деня. Дано Бог ни дари да виждаме тези блестящи резултати във всяка част на света! Дано Бог ни направи да виждаме тези резултати вътре в себе си! **Дано самите ние да усетим, че Божията милост се е появила лично на всеки от нас!**

Павел искал Тит да знае, че тази милост е предназначена за всички видове хора: за критяните, които били „*винаги лъжци, зли зверове, лениви търбуси*“ (Тит 1:12) **и даже за най-презираните роби (Тит 2:9), които в римската империя са били третиране по-зле от кучетата.** Евангелието е дошло за всеки един от нас, независимо дали е богат или беден, дали е изтъкнат или е неизвестен. То е планирано така, че ние да можем да бъдем освободени чрез него от всичката греховност и от всички похоти на света. Ето, това е общият смисъл на разглеждания текст, а сега ви предлагам да го изследваме по-детайлно, докато аз се опитам да покажа как апостол Павел ни подтиква да се стремим към светостта и ни призовава да побеждаваме всички видове зло. Дано Светият дух да благослови нашите размисления!

Нашата позиция: междуременно

Преди всичко друго, ние намираме в този текст описание на нашата позиция. **Хората на Бога стоят между две появявания.** В ст.13 четем: „*Божията милост, която носи спасение, се появи на всички хора.*“ По-нататък, в ст. 13 се казва: „*в очакване на тази благословена надежда и на славното появяване на великия Бог и наш Спасител Исус Христос.*“ Ние живеем в епоха, която се намира в

интервала между двете появявания от небето на Господа. **Чрез първото появяване на нашия Господ, вярващите в Исус са изключени от старата система на вършене на нещата.** „Бог, без да държи сметка за времената на невежеството, сега заповядва на всички хора навсякъде да се покаят“ (Деян.17:30).

Ние сме отделени от старото чрез стена на светлина, а някой от камъните, с които е изградена тази стена, са Витлеем, Гетсиманската градина и Голгота. Сегашното ни летоброене започва от датата на раждането на Синът на Дева Мария: на латински Anno Domini – в годината на нашия Господ. Цялото останало време е „преди Христос“ и е изключено от Християнската епоха.

Нашето начало е яслата във Витлеем. Главният синор за цялото време за нас е чудният живот на Онзи, който е светлината на света. Ние гледаме към появяването на Божията милост във формата на скромният Назарянин, защото нашата вяра е там. Ние се доверяваме в „Словото (което) стана плът и живя между нас и ние видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с милост и истина“ (Йоан 1:14 – мой превод). Гъстата тъмнина на непросветените векове започва да бъде прогонвана, когато стигаме до първото появяване и започва изгревът на славен нов ден.

Възлюбени, сега ние очакваме Второто Идване. Нашето схващане за края на настоящата епоха е друго появяване – **появяването на слава, а не на милост.** След като нашият Учител се възнесе от върха на Планината на маслините, Неговите ученици останали там за известно време в безмълвно изумление; но скоро двама ангелски пратеници им припомнили едно пророчество и им дали едно обещание, като казали: „Галилеяни, защо стоите и се взирате към небето? Този същият Исус, който се възнесе от вас в небето, ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето.“ (Деян.1:11 – мой превод).

Ние вярваме, че при настъпване на определеното време, нашият Господ „ще слезе от небето с вик, с глас на архангел и със звук на Божията тръба“ (1 Сол. 4: 16 - мой превод).

Господ ще дойде! Земята ще се разтресе.

Планините ще се разклатят до центъра си.

А на свода на нощното небе,

немощната светлина на звездите ще избледнее.

Това е край на настоящата епоха. Ние гледаме от това величаво Anno Domini, в което Той дойде първия път, към по-великото Anno Domini, в което Той ще дойде втори път в цялото великолепие на Неговата сила, за да царува в праведност **и да разтроши силите на злото с железен прът.**

Тогава, вижте къде сме ние: ние сме **заобиколени отвсякъде - и отзад, и отпред – от появяванията на нашия Господ.** Отзад е нашата вяра, отпред е нашата надежда. Отзад е Божият Син в унижение; пред нас е великият Бог, нашият Спасител в Неговата слава. Да използваме един църковен термин: ние стоим между две Богоявления: първото е изява на Божият Син в човешка плът в слабост и унижение; второто е изява на същият Божий Син в пълната Му сила и слава. Тогава, в каква позиция се намираме ние, светиите? **Ние живеем в епоха, в която сме сами, която започва и свършва с появяванията на Господа.**

Тази сегашна епоха

Ако погледнем към разглеждания текст, по-нататък нашата позиция е описана като намиращи се в настоящият свят или епоха. Ние живеем в епоха, която лежи между двата ярки маяка на появяванията на Господа **и сме призвани да се движим бързо от единия към другия маяк.** Множеството, което участва в Господната Трапеза на избраните от Бога, се придвижва с бързи крачки от едното към другото появяване. Ние имаме всичко необходимо, за да се надяваме за второто появяване, така както имаме и всичко необходимо, за да вярваме в първото появяване. А сега трябва да чакаме с търпелива надежда през изтощителния промеждутък между тях. Павел нарича това състояние с израза „този сегашен свят.“ Това е отличителен белег на неговата пъргава натура. Сега е настояще, но бъдещето е много близо, защото Господ може да дойде много скоро и да сложи край на настоящето. Сега е настояще, но това състояние няма да продължи дълго. Това е кратък период от време и Този, който ще дойде, ще дойде и няма да се бави. Сега е „този сегашен свят.“ **О, колко сегашен е той! Колко тъжно ни е заобиколил!**

Но чрез вяра ние считаме, че тези сегашни неща са призрачни като сън. Ние гледаме на нещата, които са невидими и не са сегашни, и считаме, че те са реални и вечни. **Ние преминаваме през този свят като хора, отиващи на поклонение.** Ние пътуваме през вражеска държава. Вървейки от едното изявяване към другото, ние сме като птици, които прелитат, мигрирайки от един район към друг район: **по време на пътуването за нас няма никаква почивка.** Ние трябва да бъдем колкото можем по-необвързани към територията, през която правим нашето поклонническо пътуване, защото ние сме чужденци и странници и тук нямаме никакъв постоянен град. Ние преминаваме на бегом през този

„Панаир на суетата“: пред нас се намира Звездният Град и идването на Господа, където Той е цар. Така както пътниците прекосяват Атлантическия океан и пътуват от единия бряг до другия, така и ние ще пътуваме бързо над вълните на вечно променящият се свят към славната страна на блестящото появяване на нашият Господ и Спасител Исус Христос.

В описанието на нашата позиция вече ви дадох най-добрата причина за да живеем свят живот. Възлюбени, **истина е, че вие не сте от света, така както и Исус не е от света. А ако е така – тогава пред вас блести свръхестественото великолепие на Второто Идване, а зад вас гори вечната светлина на Първото Идване на Спасителят – ето такъв вид хора трябва да бъдете вие!**

Ако наистина пътувате през този сегашен свят, не позволявайте на сърцата си да бъдат опетнявани от неговите грехове; не научавайте начинът на говорене на тези чужденци, през чиято държава преминавате. Не е ли написано: „*Народът ще живее усамотен и няма да бъде считан, че живее сред народите*“ (Чис. 23:9 – мой превод“? „*Затова: „Излезте изсред тях и бъдете отделени,“ каза Господ, „и не се докосвайте до нечисто нещо; и аз ще ви приема и ще ви бъда Отец, а вие ще бъдете Мои синове и дъщери,“ каза Всемогъщият Господ*“ (2Кор. 6:17-18 – мой превод).

Онези, които са живели преди идването на Христос, са имали отговорности, но те не са били същите, като отговорностите, които са възложени на вас, които сте видели лицето на Бога в Исус Христос и които очакват да видят отново това лице. Вие живеете в светлина, в сравнение с която тяхното най-добро познание е като тъмнина, поради това, „*живейте като деца на светлината*“ (Еф. 5:8). **Вие стоите между две сутрини, между които няма нито една вечер.** Славата на Господ изгря над вас веднъж в превъплъщението и в изкуплението на Христос Исус: тази светлина свети все по-ярко и по-ярко. Скоро ще дойде съвършеният ден, който ще бъде възвестен чрез Второто Идване. Слънцето вече никога няма да залезе, а ще разкрие себе си и ще излъчва неописуемо великолепие върху всички сърца, които го очакват.

„*И така...нека се облечем с доспехите на светлината*“ (Рим. 13:12 – мой превод). Колко велика е тази изразителност! Шлем от светлина, ризница от светлина, обувки от светлина – всичко от светлина. Какъв рицар трябва да е този, който е облечен не в стомана, а в светлина - светлина, чийто блясъци обръкват неговите врагове! **О, човече, който вярваш в Исус, около теб има свята светлина, защото има появяването на милостта зад теб и появяване на светлина пред теб.** Две изявявания на Бога светят върху теб. Подобно на огнена стена, появяванията на Господа са те заобиколили отвсякъде; в средата трябва да има специална слава на светостта. „*Нека свети вашата светлина пред хората, за да виждат те вашите добри дела и да прославят вашия Отец, Който е на небето*“ (Мат. 5:16). Според разглеждания текст, това е позицията на праведните и тя предоставя гръмогласен призив към святост.

Второ, трябва да привлече вашето внимание към инструкцията, която ни е дадена чрез Божията милост, която се появи пред всички хора. В преводът на Библията – вариант King James, е казано следното: „*Защото Божията милост, която носи спасение, се появи на всички хора. Тя ни учи, че отричайки се от безбожието и от светските страсти, ние трябва да живеем разумно, праведно и набожно в този сегашен свят*“ (Тит 2:11-12 – мой превод).

По-добрият превод на тези два стиха може да е така: „*Милостта на Бога, която носи спасение, се появи на всички хора, възпитавайки ни, с цел ние да можем да отхвърляме безбожието и светските похоти.*“ Онези от вас, които знаят малко гръцки език ще забележат, че гръцката дума, която във версията King James е преведена като „учи,“ във този по-добър превод е преведена с думата „възпитание,“ която се използва за процеса на обучение на децата и включва в себе си не само ученето, но и упражняването и възпитанието им. **Милостта на Бога е дошла да бъде наш учител, за да ни учи, да ни тренира и да ни подготвя за по-усъвършенстван етап.** Христос е изявил в Своята собствена личност чудната Божия милост, която трябва да се занимава с нас като със синове, да ни обучава в светостта и така да ни подготвя за пълното притежание на нашето небесно наследство. **Ние сме многото синове, които трябва да бъдат отведени при славата чрез възпитанието на милостта.**

Милостта притежава възпитание

Преди всичко, милостта притежава възпитание. Най-общо, ние си представяме законът, когато говорим за учителите и възпитанието, но самата милост притежава възпитание, както и чудесна тренираща сила. **Изявата на милостта ни подготвя за изявата на славата.** Това, което законът не може да направи, милостта е способна да го направи и го прави. Безплатното благоразположение на Бога влива в нас капка по капка нови принципи, предлага ни нови мисли и създава в нас любов към Бога и омраза към онова, което се противопоставя на Бога, изпълвайки ни с благодарност. **Щастливи са тези, които посещават училището на Божията милост!**

Тази Божия милост, която влиза вътре в нас, ни показва какво беше злото даже още по-ясно,

отколкото прави това заповедта. Ние получаваме жизнено важен принцип, чрез който проверяваме и чрез който правим разлика между доброто и злото. Божията милост ни снабдява с инструкция, но освен това и с наказание, така както е написано: „*Онези, които обичам, аз ги изобличавам и наказвам*“ (Откр. 3:19). Веднага щом дойдем под влиянието на съзнателната наслада от безплатната Божия милост, ние установяваме, че тя е свящото управление, че тя е бащинско управление и че тя ни подготвя за живота на небето. Ние не намираме самоугаждане, а още по-малко – безнравствена разпуснатост. Точно обратното, милостта на Бога едновременно ни въздържа и ни ограничава. Тя ни прави свободни за светостта и ни освобождава от закона на греха и смъртта, чрез „*законът на животворящият Дух... в Христос Исус*“ (Рим. 8:2).

Избрани ученици на милостта

Освен че милостта има свое възпитание, **тя има и свои избрани ученици**. Вие не може да не забележите, че докато в Тит 2:11 се казва, че „*Божията милост, която носи спасение, се появи на всички хора,*“ **все пак е ясно, че Божията милост не извършва своето свято възпитание върху всички хора**. Поради това текстът променя своето „*всички хора*“ и в ст.12 то става „*ние*“. **Обикновено в Библията, когато срещнете нещо, което се отнася до всички хора, скоро след това следва нещо лично**. Този текст се придържа към такъв образец: „*Тя ни учи, че отричайки се от безбожието и от светските страсти, ние трябва да живеем разумно, праведно и набожно в този сегашен свят*“ (Тит 2:12 – мой превод). По този начин, милостта си има своите собствени ученици.

Защото учениците на милостта се стремят да обичат много нейното възпитание. Според предишните стихове, даже робът може да прави това. **Робът може да бъде украшение на Божията милост**. Позволявайте на милостта да оказва такова влияние във вашия живот и характер, че всички хора да могат да кажат: „*Вижте какво може да направи милостта! Вижте как Божията милост произвежда светост във вярващите хора!*“ Навсякъде и по всяко време аз искам да ви призовавам към същото, към което ви призовава Павел: **ние трябва да бъдем святи, защото милостта упражнява изчистващо възпитание върху нас и защото ние сме ученици на тази милост**.

Резултатите от възпитанието на милостта

Според апостол Павел, ученикът на милостта има три резултати: отричане, живеене и очакване. Вие виждате трите думи пред вас; първата е „отричане.“ Когато млад мъж отиде в продължи образованието си в колежа, обикновено той притежава много неща, от които трябва да се **отучи**. Ако образованието му е било занемарено, един вид инстинктивно невежество покрива разума му с тръни и капини. Ако е посещавал някакво дефектно училище, в което обучението е било повърхностно, преди всичко друго, неговият учител в колежа трябва да изскубне от него това, което е било лошо научено. **Най-трудната част от възпитанието на младите мъже не е те да бъдат научени на правилните неща, а да бъдат изтръгнати от тях погрешно научените неща**. Един човек предлага научаването на чужд език за 6 месеца; в края на този период най-важното нещо е постигнато, ако един от учениците му е способен да забрави всички свои глупости, които е научил в продължение на 6 години.

Възпитаване на отричането

Когато Светият Дух влезе в сърцето, Той намира там много неща, които ние вече знаем за онова, което щеше да е добре, ако изобщо не бяхме го научавали: ние сме фокусирани в себе си и сме горди; научили сме уроци от светската мъдрост и плътската политика. **Ние трябва да се отучим от тези неща и да се отречем от тях**. Чрез възпитанието на милостта, Светият Дух изработва това отричане вътре в нас.

Какво трябва да направим ние, за да отричаме? Първо, трябва да отречем безбожието. Мнозина от вас имат голяма нужда да научат този урок. Чуйте какво казват хората, които изпълняват физическа работа. Те казват: „О, ние трябва да работим тежка работа; не можем да мислим за Бог или за религия.“ Това е безбожие! Божията милост ни учи да отричаме това и ние започваме да ненавиждаме такъв атеизъм. Други хора, които се занимават с търговия, се оправдават по следния начин: „Ако ти имаше толкова много работа, за която да се грижиш, колкото имам аз, ти нямаше са имаш никакво време да мислиш за душата си или за другия свят. Тъй като се опитвам да се сражавам със сегашната конкуренция и това не ми оставя никакъв шанс да се моля или да чета Библията; имам предостатъчно работа за вършене с моите графици и със счетоводната ми книга.“ Това също е безбожие! Божията милост ни води да отричаме това; ние ненавиждаме такова забравяне на Бога.

Велика работа на Светия Дух е да направи един човек да обича Бога и да му се подчинява, да го направи да мисли за Бога, **да го накара да чувства, че този сегашен живот не е всичко и да осъзнае, че има съд, който предстои, пред когото ние ще трябва „да дадем отчет за себе си на Бога**“ (Рим. 14:12 – мой превод). Бог не може да бъде забравен и това да остане ненаказано. **Ако се отнасяме към Него така, все едно че Той е нищо и да не Го вземем предвид, когато правим сметките за живота си,**

ние правим съдбоносна грешка. О, приятелю мой, има Бог и колкото е сигурно, че ти живееш, толкова е сигурно, че ти ще дадеш отчет на Бога. Когато Божият Дух идва с милостта на Евангелието, Той премахва нашата вродена безбожност и ни кара да я отричаме с радостна искреност.

След това ние отричаме „светските похоти,“ похотите на сегашния свят или епоха, която описах за вас преди малко, като намираща се между две появявания. Сегашната ера е пълна със зли похоти, същите като тези, за които Павел е писал относно критяните. „*Всичко, което е в света, похотта на плътта и пожеланието на очите, и гордостта на живота*“ (1Йоан 2:16), всички тези неща все още са с нас. Там където Божията милост дойде действително, тя прави човека, който живее свободно, да отрича желанията на плътта: тя кара човекът, който се е стремил към златото, да побеждава своята лакомия; тя отвежда гордият човек надалече от неговите амбиции; тя тренира безделника и го учи да работи усърдно; тя отрезвява разпуснатият ум, който се грижи само за лекомислията на живота. **Ние не само изоставяме тези похоти, но и се отричаме от тях.** Ние ненавиждаме нещата, в които по-рано намирахме наслада. Нашият вик е: „*Какво още трябва да направя с идолите?*“ (Ос. 14:8 – мой превод).

Ние казвам на светските хора: „Тези неща може да принадлежат на вас, но що се отнася до нас – ние не можем да ги притежаваме: „*Грехът няма да има власт над (нас)*“ (Рим. 6:14). Ние не сме от света, поради това неговите начини на живот и неговите моди не са наши.“

Възпитание на живеенето

Възлюбени, вие не можете да бъдете завършени ученици, ако притежавате само негативна религия; вие трябва да имате и нещо позитивно. Поради това, следващата от трите думи думи е за „живеенето“: „*Ние трябва да живеем разумно, праведно и набожно в този сегашен свят.*“ Скъпи приятели, обърнете внимание, че **Светият Дух очаква ние да живеем в сегашния свят и поради това ние не трябва да се самоизключваме от него.** Тази епоха е бойното поле, в което войникът на Христос трябва да се сражава. Обществото е мястото, в което християнството трябва да извади на показ Божията милост. **Ако някои добри сестри решат да се уединят в някоя голяма къща и да живеят отделени от света, те избягват от своя дълг, вместо да го изпълняват. Ако всички добри и верни мъже сформират отделна колония и не правят нищо друго, освен да се молят и да слушат проповеди, те всъщност отказват да служат на Бога по определеният от Него начин.** Не, вие трябва да живеете разумно, набожно и праведно в този свят, такъв, какъвто той е сега. Няма никаква полза за вас, ако планирате да избягате от това. Вие сте длъжни да се противопоставяте на този бурен поток и да издържите на всички негови вълни. **Ако Божията милост е вътре във вас, тази милост ви е дадена, за да бъде извадена на показ, не да бъде държана в избрано и уединено убежище, а да бъде показвана в сегашния свят.** Вие трябва да светите в тъмнината като лампа.

Този стил на живот е описан по начин, който с състои от три части. Първо, Вие трябва да живеете „разумно,“ което означава разумно във всичките си прояви. Трябва да живеете разумно във вашето ядене и във вашето пиене, и в угаждането на всичките си телесни апетити – това се подразбира без да се казва. Пияниците и лакомниците, развратниците и изневеряващите не могат да наследят Божието царство (1Кор. 6:9-10). **Вие трябва да живеете разумно в цялото си мислене, в цялото си говорене и във всичките си действия.** Трябва да има здравомислие в преследването на всичките ви земни цели. Вие трябва сам за се ръководите и сам да се самоограничавате.

Познавам някои братя, които не винаги са разумни. Не ги обвинявам, че се напиват с вино. Обратното, те да умствено опиянени: липсва им здрав разум, липсва им въздържаност, липсва им способността да преценяват. Те са пълни само с импулси, но нямат никакъв контрол. Със всички средства – правилни и неправилни, те искат да имат това, към което се стремят сърцата им. Те никога не се оглеждат, за да схванат цялата същност на проблема. Те никога не преценяват спокойно, а със затворени очи се втурват напред като бикове. **Уви, жалко за тези неразумни хора! Никога не трябва да ставаме зависими от тях; при тях всичко е временно и нищо не е дълготрайно.** Човекът, който е възпитаван от Божията милост става мислещ, внимателен и самостоятелен. Той никога вече няма да бъде зависим от страсти или от предразсъдъци.

Има само едно опиянение в което се моля да се намирам. Искрено казано, това е най-истинското опиянение. За него в Библията се казва: „*Не се опивайте с вино, от което произлиза непорядъчен живот, а се изпълвайте с Духа*“ (Еф. 5:18 – мой превод). Когато Божият Дух започне напълно да ни владее, тогава ние биваме раждани отново чрез Неговата свята енергия и биваме изпълвани с божествен ентузиазъм, който не се нуждае от обуздаване. **Но, когато бъдем изложени на всички други влияния, ние задължително трябва да се пазим, за да не станем твърде зависими от нещо, с цел да можем да живеем „разумно.“**

Вярващият трябва да живее „праведно,“ т.е. справедливо в отношенията си с другите хора. Не

мога да разбере как е възможно християнин да извърши нещо мръсно или нечестно в работата си. Хитростта, коварството, измамата, лъжата и умишленото заблуждаване **не са инструменти** за ръцете на вярващите хора. Казвали са ми, че този мой принцип е твърде ангелски за сферата на бизнеса и че човек не може да бъде партньор в търговията, ако е твърде стриктен пуритан. Другите участници в бизнеса използват тези инструменти и човек ще бъде съсипан, ако и той не може да ги излъже на свой ред.

О, мои скъпи вярващи хора, не говорете по този начин. **Ако имате намерение да вървите по пътя на Дявола, кажете това и поемете последствията.** Но ако изповядвате, че сте слуги на Бога, отхвърлете изцяло вървенето по пътя на неправедността. **Лъжата и измамата са противоположности на светостта. Християнинът може да е беден, но той задължително трябва да живее праведно; може да не е интелигентен, но трябва да е почтен.** Изповядането на човек, че е християнин е лъжа, ако той не е почтен. Милостта задължително трябва да ви възпита, за да живеете праведно.

В разглежданият текст ни се казва, че ние трябва да живеем, подчинявайки се на Бога. Всеки човек, които наистина притежава Божията милост в себе си, ще мисли много за Бога и „*първо търсете Неговото царство и Неговата праведност*“ (Мат. 6:33). Бог ще влезе във всички планове на човека, Божиято присъствие ще бъде неговата радост, Божията сила ще бъде неговата увереност, Божията предвидливост ще бъде неговото наследство, Божията прослава ще бъде основната цел на неговото съществуване и Божият закон ще бъде водачът в неговото говорене. Ако Божията милост, която се е появила толкова ясно пред всички хора, наистина е дошла със своето свято възпитание върху нас, тя ни учи, че трябва живеем с отричане, живеене и очакване.

Възпитанието на очакването

Освен отричане и живеене, има и очакване. Една от работите на Божията милост е да ни накара да живеем „*в очакване на тази благословена надежда и на славното появяване на великият Бог и наш Спасител Исус Христос.*“ Каква е тази благословена надежда? **Първо, че когато Той дойде, ние ще бъдем възкресени от смъртта, ако сме умрели; и че, ако сме живи, ние ще бъдем променени при Неговото появяване.** (Виж 1 Сол. 4:15-16; 1Кор. 15:51-53). Нашата надежда е, че ние ще бъдем одобрени от Него и че ние ще Го чуем да казва: „*Хубаво, добър и верен слуга!*“ (Мат. 25:26). **Това е надежда не че ние ще бъдем оценени, че сме изпълнили своя дълг, а е надежда за милост; защото, въпреки че нашият Господ ще ни даде награда, тя няма да бъде според изискванията на закона за работата.**

„*Но ние знаем, че когато (Исус) се появи, ние ще станем като Него; защото ще Го видим такъв, какъвто Той е*“ (1Йоан 3:2 – мой превод). Когато Исус блесне като слънцето „*тогава праведните ще блестят като слънцето в царството на своя Отец*“ (Мат. 13:43). Нашата придобивка чрез светостта няма да може да се побере в дланта на ръката; тя се намира в славното бъдеще. Въпреки това, за този, който вярва, тя е толкова близо, че даже в този момент аз мога да чуж каретата на Идващият Господ. Господ идва и в Неговото идване се намира огромната надежда на вярващият – това идване е неговия велик стимул да побеждава злото, то е неговия основен подтик към съвършена светост в страх от Господа. О, дано да бъда намерен, че съм невинен в денят на изявяването на нашия Господ! Дано Бог да ни дари с това! **Възлюбени, виждане ли как възпитанието на учението на милостта ни насочва към отделянето ни от греха и ни прави живи в Бога?**

Думи на окуражение

Накрая, нашият текст ни представя някои окуражения. Аз само накратко ще ги разгледам, въпреки че този текст е извънредно много препълнен с надежда за бъдещето.

В тази велика битка за праведността, истината и светостта, какво можем да направим ние, приятели мои, ако бъдем оставени сами? Първото ни окуражение е, че милостта ще дойде за да ни спаси. В денят, когато Господ Исус Христос се появи сред хората, Той ни донесе Божията милост за да ни помогне да победим всички беззакония. Този вярващ, който сега се бори срещу вроден грях, има Светия Дух вътре в него да му помага. Този, който отива да се сражава против злото в други хора, чрез проповядване на Евангелието притежава същият Свет дух, който върви с истината, за да я направи „*като огън...и като чук*“ (Йер.23:29). Аз бих хвърлил оръжията си на земята и бих избягал от толкова безнадеждна битка, ако ги нямаше думите: „*Господ на Силите е с нас; прибежище за нас е Якововият Бог*“ (Пс. 46:7). Милостта на Бога, която носи спасение от греха заблестя очевидно като светкавица, която е видима на небето от единия до другия му край и нашата победа над тъмнината е гарантирана. Колкото и тежка да е битката със злото, тя не е отчаяна. Можем да се надяваме и то винаги. **(Коментар: Даже невярващите римляни са имат поговорката: *Dum spiro spero* - “Докато дишам – надявам се.” Ако човек загуби надеждата си – той губи всичко. Истинският християнин никога не губи надежда. Безнадежден християнин – това е оксиморон, т.е. две взаимно несъвместими неща. Д.Пр.)**

Някакъв войник бил заварен от царя, че се моли и когато царят му се присмял, войникът

отговорил, че той отправял молитва към най-силният съюзник на своя цар. (Аз се съмнявам, дали Бог е съюзник на някой, който отива да се сражава с оръжие и меч.) Но когато използваме „*оръжията, с които воюваме*, (които) *не са плътски, но чрез Бога са могъщи за събаряне на крепости*“ (2Кор. 10:4 – мой превод), ние можем наистина да разчитаме на нашият благороден Съюзник. **Мъжо, говори истината, защото Бог говори с теб! Жено, работи, защото Бог „работи и в двама ви да желаете и да работите за Негова наслада“** (Фил. 2:13 – мой превод).

Появяването на Божията милост в личността на Христос е окуражение, което е достатъчно за тези, които се намират в най-трудни условия и трябва да се сражават за праведността при най-смъртоносните преимущества на противника. **Милостта се е появила; следователно - нека да не губим кураж!**

Неговото обещание да се върне

Второто окуражение е, че идва друго появяване. **Този, който сведе главата Си в слабостта и умря в момента на победата, идва в цялата слава на Своя безкраен живот.** Не се съмнявайте в това. Светът няма да потъне в мрака на безкрайна нощ; утрото идва така, както идва нощта. Въпреки грехът и покварата около нас и че „*любовта на мнозинството ще охладнее*“ (Мат. 24:12), това са признаци за скорошното идване на Онзи, Който е казал, че тези неща ще се случат преди Неговото появяване. **Правото е на страната на силния и силата е на страната на правия: така както е сигурно, че Бог е жив, така ще бъде.** Ние не се сражаваме в изгубено сражение. Господ ще победи.

Ако Той пожертва живота си и жестоката смърт беше Неговото единствено появяване, ние можехме да се страхуваме. Но не е така: това беше първата и подготвителна част от Неговото извяване. Той идва! Всеки момент го довежда по-близо; нищо не може да забави Неговата слава. Когато удари часът, Той ще се появи във величието на Бог, за да сложи край на господството на греха и да донесе безкраен мир. Сатаната ще бъде стъпкан скоро под краката ни. „*Поради това, насърчавайте се един друг с тези думи*“ (1Сол. 4:18), и после се подгответе за следваща битка. **Изострайте мечовете си и бъдете готови за близък бой! Вярвайте в Бога и пазете сух барута си. Нека винаги вашият боен вик да бъде: „Той трябва да царува!“** Ние очакваме „*славното появяване на великият Бог и наш Спасител Исус Христос.*“

Ние служим на жив Господар

Друго окуражение е, че ние служим на славен Господар. **Христос, след когото вървим не е мъртъв пророк като Мохамед. Да, наистина ние проповядваме, че Христос е бил разпънат на кръста; но освен това ние вярваме в Христос, който е възкръснал от смъртта, в Христос който се е възнесъл на небето, в Христос който скоро ще дойде за втори път. Той е живял и Той живее като великият Бог и наш Спасител.**

Ако вие сте наистина войници на такъв Капитан, хвърлете страха си на вятъра. Можете ли да бъдете страхливци, когато Господът на Силите ви води? Осмелявате ли се да треперите, когато над главата ви е Чудесният, Утешителят, могъщият Бог, вечният Отец, Принцът на Мира (Ис.9:6)? Тръбата вече е поставена на устните на архангела; кой няма да действа като мъж? Великият барабан, който прави вселената да тупти, ви събира да действате.

Станете, станете за Исус,
Вие войни на кръста;
Издигнете високо Неговото царско знаме;
То не може да допусне загуба.

Неговият кръст все още е старият кръст и никой не може да го победи. Алилуя в името на Исус!

Скъпи спомени

Тогава идват нежните мисли, с които аз свършвам, спомените за това, което Господ е направил за нас, за да ни направи свети: „*Който даде Себе си за нас.*“ Ние имаме специално откупуване, откупуване направено на удивителна цена: „*Който даде Себе си за нас.*“ Махнете тръбата и този барабан; вземете арфата и нежно докоснете нейните сладки струни. Разкажете как Господ Исус ни обикна и даде Себе си заради нас. **Възлюбени, ако нищо друго не може да докосне сърцата ви, това трябва да ги докосне: „Вие не принадлежите на себе си, защото вие сте купени с цена“** (1Кор. 6:19-20 – мой превод).

Христос даде Себе си за нас заради две цели. Първата е спасението – за да може Той да ни освободи от всички злодеяния и по този начин да може да разкъса веригите на греха и да може да хвърли въжетата на покварата далече от нас. Той умря – не забравяйте това – умря, за да могат да умрат вашите грехове, умря, за да може всяка похот да бъде извлечена в плен под колелетата на Неговата колесница. **Той даде Себе си за вас, за да можете вие да дадете себе си на Него.**

Втората цел, заради която Той е умрял е, за да може Той да ни очисти – да ни очисти в Себе си.

Колко чисти трябва да бъдем, за да се налага да бъдем очиствани в Него! Светият Исус ще общува единствено с хората, които Той е почистил според Своята собствена природа и те са очистени вътре в Него Самият. Той ни очиства, за да бъдем изцяло Негови. Нито една човешка ръка не може да използва златната чаша; никакъв човешки тамян не може да гори в осветената кадилница. Ние сме очиствани в Него така, според смисъла на еврейската дума *segullah* – святи и без недостатък, за да бъдем Негово уникално притежание. Преводът на израза “*peculiar people*” е неуместен, защото смисълът на думата *peculiar* се променил и сега означава „странен, особен, чудат, ексцентричен. А всъщност изразът означава, че вярващите са собствени хора на Христос, Негов избор и Негова избран дяд. Светиите са скъпоценните камъни на короната на Христос; те са Неговата кутия за диамантите; те Неговата най-лична собственост. Той носи хората Си като агънца в пазвата Си; Той е гравирал техните имена в сърцето Си. Те са наследство, на което Той е наследникът и Той ги цени повече от всичко друго във вселената. Той би загубил по-скоро всичко друго, отколкото да загуби даже един от тях. Той иска вие, които сте възпитани от Неговата милост, да знаете, че вие сте изцяло Негови. Вие принадлежите на Христос. Аз съм отделен настрани от Него, за да бъда само Негов и аз Ще бъда Негов. Среброто и златото са Негови, и домашните животни по хиляда хълмове са Негови; но Той малко мисли за тях. „*Дялт на Господа са Неговите хора*“ (Втор. 32:9 – мой превод).

Да служим ревностно чрез добри дела

Апостол Павел завършва, казвайки, че ние трябва да сме хора „*ревностни за добри дела*.“ Аз искам пред Бога всички мъже и жени, които са християни, да бъдат възпитавани от Божията милост, докато станат ревностни за добри дела! **В светостта, ревността е трезвеност и здравомислие. Ние не само трябва да одобряваме добрите дела и да говорим за тях – ние трябва да горим от желание да ги вършим.** Трябва да подкрепяме и да участваме във всяко нещо, което е правилно и е истина. Не трябва да се задоволяваме да стоим тихо и пасивно, а трябва да бъдем „*ревностни за добри дела*.“ Дано Божията милост да ни разпали по този начин.

В църквата има изобилие от гориво; липсва огънят. Огромно мнозинство от хора, всичките много уважавани, в дремещото си състояние, правят колкото се може по-малко за която и да е добра кауза. **Никога не трябва да е така. Ние трябва да се събудим!**

Количеството спешна помощ, която войните на Христос трябва да вършат е съкрушително! Едната половина от армията на Христос трябва да носи другата половина. **Дано нашите светии да отпаднат от списъка на болните!** О, ако всички ние бяхме горещи, жарки, ревности и енергични! Ела, Свети Дух и ни разпали! Ние не можем да направим това със собствените си усилия и енергия, но Бог ще изработи това чрез Своята милост. Милостта, която ни е дадена в Христос, е източникът на целия свят импулс. О, небесна милост, ела като наводнение сега и ни отнеси далече!

Дано тези от вас, които никога не са усетили Божията милост, да бъдат направени способни да повярват в Господ Исус Христос, какъвто е Той в Неговото първо появяване! Тогава, вярвайки в Неговата смърт на кръста, вие ще се научите да очаквате Неговото Второ Идване, яздещ Своя бял кон и тогава ще се зарадвате. На Неговото велико име да бъде славата завинаги. Амин.

Глава 6

Подготовка за идването на Господа

„И сега, дечица, пребъдвайте в Него, така че, когато Той ще се появи, ние да имаме увереност и да не бъдем посрамени пред Него при идването Му“ (1 Йоан 2:28 – мой превод).

Моето първо и най-страстно желание е, моите читатели да дойдат при Христос. Протягам се, за да Го издигна нагоре точно така „*както Моисей издигна змията в пустинята*“ (Йоан 3:14) и да призова хората да гледат към Него, и да живеят. **Няма друг начин за спасение, освен чрез вяра в Господ Исус Христос.** Той казал: „*Към Мен погледнете и спасени бъдете, всички земни краища; защото Аз съм Бог – и няма друг*“ (Ис.45:22).

Когато погледнете към Исус, следващата ми грижа е вие да можете да бъдете намерени в Христос, Градът на убежище. Бленувам да говоря за вас като за „хора в Христос Исус.“ Възлюбени мои, **вие трябва да бъдете в жив, изпълнен с любов и траен съюз с Божият Син,** или иначе не сте в спасено състояние. Това, което започна с идването на Христос, продължава във вашето израстване в

Него и в получаването на Неговия живот, така както присаденото клонче е привързано към лозата. Вие трябва да бъдете в Христос така, както камъкът трябва да е вграден в сградата и както ръката или кракът са вградени в тялото на човека.

Когато имам добрата надежда, че читателите ми са отишли при Христос и че те са в Христос, в сърцето ми се появява следваща грижа: те да „пребъдват в Него.“ **Копнежът ми е, че въпреки изкушенията да излезете от Него, вие ще можете винаги да оставате в краката Му, че въпреки злото във вашата природа, вие никога няма да предадете вашия Господар, а ще можете вярно да се държите здраво за Него.** Искане ми се да помните това предписание: „Така, както сте приели Христос Исус, Господа, така и ходете в Него“ (Кол.2:6). **О, дано да се вкорените в Него, да се вградите в Него и винаги да бъдете в съюз с Него!** Тогава може би аз ще бъда способен да ви представя на нашия Господ в денят на Неговото появяване „с извънредно голяма радост“ (Мат. 2:10 – мой превод).

Искане да обърнете внимание на този товар, който носят всички, които служат на Христос. Йоан е казал: „дечица, **Пребъдвайте в Него.**“ Колко сладко тези думи са излизали от устните и от перото на толкова достолепен светец! Мисля си, че казвайки тези думи, любимият ученик е повтарял като ехо думите на Господ Исус, които Той казал на учениците Си: „**Пребъдвайте в Мен и аз във вас. Така както клонката не може да даде плод от само себе си, освен ако не пребъдва в лозата, така и вие не можете, ако не пребъдвате в Мен....Ако пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото желаете и то ще ви се сбъдне**“ (Йоан 15:4, 7 – мой превод).

Думата „abide“ е много харесвана от Господ Исус и е станала също скъпа за този ученик, когото Исус е обичал. В нашия превод на Библията, версия King James, преводачите понякога са превели оригиналната гръцка дума с думата „оставам,“ а понякога като „продължавам,“ но не е било много мъдро от тяхна страна постоянно да сменят едната дума с другата. Едно от достойнствата на другия превод на Библията – Revised Version е, **че по правило той превежда оригиналната гръцка дума с една и съща английска дума.** Това може да не е абсолютно изискване, защото малко разнообразие може да бъде допустимо, но то е във висша степен поучително, защото ни позволява да разберем на собствения си език, къде Светия Дух използва същата дума. Ако преводът е правилен в един случай, ние естествено можем да стигнем до заключението, че той няма да бъде неправилен в друг случай. **„Пребъдвай“** е една от специалните думи на Йоан.

Дано Господ на ни помага да разсъждаваме над тези благословени думи! Още по-добре е, да можем да ги напишем в сърцата си и да прилагаме изцяло в живота си тяхното учение!

Първо, обърнете внимание, че Йоан призовава читателите си „**Пребъдвайте в Него.**“ Второ, обърнете внимание, как ги нарича Йоан: „дечица.“ Накрая, размишлявайте какъв мотив им е дал той: „**така че, когато Той ще се появи, ние да имаме увереност и да не бъдем посрамени пред Него при идването Му.**“

Да пребъдваме в Христос

Първо, вижте към какво Йоан призовава читателите си - „**Пребъдвайте в Него.**“ Чрез това той иска да каже едно нещо, но това нещо е толкова обширно, всестранно и изчерпателно, че ние ще го разберем най-добре, като го разгледаме от много страни.

Тук Йоан говори за предаността към истината, на която ни учи Господ. Ние сме сигурни, че Йоан има предвид точно това, защото малко преди това той е казал: „**ако това, което сте чули отначалото, трябва да остане във вас, вие също трябва да продължавате да пребъдвате в Сина и в Отца**“ (1Йоан 2:24 – мой превод). *(Коментар: От нашият избор като християни зависи дали ще останем верни на Христос. Нашата роля в този процес е активна, а не пасивна. Да не се подвеждаме - ние носим отговорността за нашия избор, дали да останем верни на учението на Христос. Д.Пр.)* Възлюбени, вие вярвахте в Господ Исус Христос за спасението на душите си. Вие вярвахте, че Той е Божият Син, определеният Посредник и е действителното жертвоприношение заради вашия грях. **Вашата надежда дойде от вярата ви в Христос, когото Бог роди, за да свидетелства за Него.** Пребъдвайте в истината, която получихте в началото, защото в предишните дни тя изработи спасение във вас. **Фундаментът на вашата вяра не е променящо се учение: вие уповавате в сигурното слово на свидетелството. В самата си същност истината е утвърдена и непроменима.** Сега вие знаете повече за тази истина, отколкото знаехте за нея преди, но самата истина продължава да е една и съща, **и задължително трябва да е същата.** **Внимавайте да пребъдвате в нея. Вие ще установите, че е трудно да правите това, защото във вас самите вас има елемент на променливост, който задължително трябва да побеждавате чрез милостта.**

Ще откриете много елементи на съблазън в заобикалящия ви свят. Има хора, чиято работа е да разклащат вярата на другите и по този начин да си спечелват репутацията, че са умни и мислещи задълбочено. Някои хора изглежда считат, че това е амбиция, която е достойна за християнина – винаги да задава въпроси или както е казал Павел: „**винаги се учат, а никога не могат да стигнат до**

познанието на истината“ (2Тим. 3:7). Избраната от тях кариера е да всаждат съмнение в умовете, които са били благословени чрез милостива увереност. Следователно, често пъти ще бъдете подтиквани да поставяте на изпитание фундамента на вашата вяра и понякога ще потръпвате, когато се придържате към този коварен съвет.

Обърнете внимание на тези думи от устата на вашия Господ: „Пребъдвайте в Мен.“ Продължавайте да бъдете там, където бяхте – в истината, в която вярвате. **Това, което ви оправда, то и ще ви освети. Това, което с мярка ви е осветило, то ще ви усъвършенства. Не правете никакви промени във вечните истини, които са фундамента на вашата надежда.** Като камък, вие сте поставен върху фундамента. Пребъдвайте там. Като клонче, вие бяхте присадени към стъблото – пребъдвайте там. Като съставна част, вие сте в тялото – пребъдвайте там. **Свършено е с вас, ако не правите това.** Пребъдвайте в тази свята матрица на учението, в което в началото повярвахте. Не позволявайте на никой човек да ви измамва с безплодни думи, въпреки се сега има изобилие от хора, които „ако е възможно (ще) измамат и самите избрани“ (Мат. 24:24 – мой превод). Пребъдвайте в Исус, като позволявате на Неговите думи да пребъдват вътре във вас. Вярвайте в това, които сте установили, че е средството за вашето съживяване. Вярвайте в Него с по-голяма сила и с по-голяма практичност. „Следователно, не изхвърляйте вашата увереност, която притежава огромна обезщетяваща награда“ (Евр. 10:35 – мой превод).

Постоянство в упованието

Йоан счита, че „Пребъдвайте в Него“ е свързано с верността на вашето упование. Когато за пръв път се наслаждавахте на надеждата, вие уповахте единствено на Христос. Мисля, че чух първото бърборене на вашата бебешка вяра, когато тя каза: „Аз съм жалък грешник и нищо повече, но Исус Христос е моето всичко във всичко.“ (Коментар: За „всичко във всичко“ - виж 1Кор.15:28. Д.Пр.)

В началото вие нямате опит, върху който да упоавате и нямате никаква вътрешна милост, от която да можехте да бъдете зависим; вие упоавате изцяло на Христос и на Неговата свършена работа. Вие изобщо не упоавате на работите на закона, на вашите чувства, на вашето знание или даже на вашата собствена способност да вземате решение. **Христос беше всичко за вас.** Не си ли спомняте, как обичахте да казвате на другите хора, че рецептата на Евангелието беше „Само вярвай“ (Марк 5:36)? Вие им казвахте: „Упоавайте в Исус. Излезте от самите себе си. Открийте, че всичките ви нужди са задоволявани в Него.“

Сега, възлюбени, вие имате опит - благодарете на Бога за това. Сега вие имате милостта на Светия Дух – благодарете на Бога за това. Сега вие имате знание за Бога чрез учението на Светия Дух – бъдете благодарни за това знание. **Но сега не се навирайте в лицето на вашия Спасител, поставяйки вашият опит, вашата милост и вашето знание там, където Той и само Той трябва да бъде.** Бъдете днес зависим от Бога така, както бяхте зависим тогава. **Ако имате някаква идея, че самият вие ускорено се движите към съвършенството – погрижете се да не оставате в плен на такива лъжовна представа за себе си.** Но даже и ако това е истина, не бъркайте вашето съвършенство с Неговото съвършенство или вашето напредване в милостта с фундамента, който Той е поставил за вас в Неговата кръв и праведност. „Пребъдвайте в Него.“

Исус е добрият кораб, в който влязохте, за да ви отнесе безопасно до желаното небе. Пребъдвайте в кораба. Никога не рискувайте да вървите по водата като Петър, нито да плувате със собствената си сила; вместо да правите това, „Пребъдвайте в Него“ и вие ще устоите на всяка буря. **Само когато се придържате към първата ви проста увереност в свършената работа на Господ Исус, вие ще имате мир и спасение.** Така както е написано: „Ти ще опазии в свършен мир онзи, чийто ум остава в Теб: защото той упоава в Теб“ (Ис. 26:3 – мой превод).

Христос, нашата постоянна цел

Пребъдвайте в Господ Исус Христос, като Го правите постоянна цел на живота си. **Както живеете чрез Христос, така живеете и за Христос.** Още откакто повярвахте, че Христос е умрял заради вас, вие почувствахте, че ако Той е умрял заради вас, тогава и вие сте умрели в Него и че оттук нататък вашият живот може да бъде осветен за Него. **Сега вие не принадлежите на себе си, а принадлежите на Христос и само на Христос.** Първата цел на живота ви е да отдавате почит и да служите на Онзи, който ви е обикнал и е пожертвал Себе си за вас (Гал. 2:20). **Вие не вървите след богатството, почитта или самоугаждането, а вървите след Исус.** Старайте се да „пребъдвате в Него“, като продължавате да Му служите.

„Не обичайте света, нито нещата, които са в света. Ако някой човек обича света, Божията любов не е в него. Защото всичко, което е в света: похотта на плътта и похотта на очите, и гордостта на живота, не е от Отца, а е от света. А светът преминава и неговата похот, но този, който върши Божията воля, пребъдва вечно.“ (1Йоан 2:15-17 – мой превод).

Вие можете мъдро да продължите да стоите там, където сте, защото избрахте да вървите към правилната цел и тръгнахте по правилният път. **Короната, която блести в очите ви в края на надбягването, си заслужава цялото ви тичане.** Вие не можете да имате по-благородна мотивираща сила от принуждаващата любов на Христос. **Да живеем за Христос е най-висшият стил на живот; все повече и повече продължавайте да правите това.** Ако Господ промени обстоятелствата, в които живеете, вие все пак продължавайте да живеете в Христос. Ако отивате нагоре, вземете Христос със себе си. Ако отивате надолу, Христос ще слезе долу заедно с вас. Ако сте здрав, живеете искрено за Христос. Ако се болен, живеете търпеливо за Христос. **Отивайте да вършите работата си и пейте за Исус;** или ако Той ви е наредил да стоите у дома и да кашляте мъчително, тогава правете това заради Исус. Просто позволявайте на всяко нещо да бъде вършено за Него. За вас, издигането нагоре означава по-висше осветяване и повече небесно живеене.

Упорстване в подчинението

Със сигурност ние трябва да разбираме, че чрез пребиваването в Него, **ние трябва да упорстваме в нашето подчинение към нашия Господ.** Следващият стих е: „Ако знаете, че Той е праведен, вие знаете, че всеки, който върши праведност, е роден от Него“ (1 Йоан 2:29 – мой превод). **Каквото и да ви заповяда вашия Господ да правите, продължавайте да го правите.** Не наричайте нито един човек „Господар,“ а **във всичко подчинявайте мислите си, думите си и действията си на управлението на Господ Исус.** Подчинявайте се на Онзи, чрез чието подчинение вие бяхте оправдани. **Бъдете точни и бързи в изпълнението на Неговите заповеди.** Ако другите считат, че вие сте болезнено съзнателен, **не се съобразявайте с тяхното мнение,** а „*пребъдвайте в Него.*“ Управлението на Господаря винаги е задължително за всички Негови ученици и те Му изменят в сърцето си, когато се отклоняват от Неговото управление.

Подчинението на правилата и заповедите е до такава степен включено в почитта ни към Христос, до каквато степен е включена и вярата в учението. Ако вие сте били праведни в поведението си, бъдете праведни сега; бъдете точни до стотинката във всяко ваше плащане. **Ако сте изпълнен с обич и щедрост, обичайте и бъдете щедър сега; любовта е законът на вашия Господ, продължавайте да Му подражавате още по-точно и изчерпателно.** **Не търсете нов модел, на който да подражавате;** молете се Светия Дух да изработва същото нещо във вас. Тъй като сте войник, думата на вашият Капитан е закон.

Не е ваша работа да разсъждавате защо, вашата работа е да правите и да умрете.

„*Пребъдвайте в Него.*“ Знам, че вие бихте могъл да станете богат, извършвайки нещо, подобно на Христос: **презирайте спечелването на богатство по този начин.** Знам, че може да подложите себе си на преследване, ако вървите близо след вашия Господ. Приемете такова преследване с готовност и се радвайте в него заради Неговото име. Знам, че много хора ще кажат, че заради благотворителността вие трябва да правите компромиси и да се приспособявате към учения на злото и към практиките на света, **но вие знаете, че може да постъпваме и по-добре.** Вашето задължение е да вървите след Агнето, където и да отиде То. Това е имал предвид неговият любим апостол, когато е казал „*пребъдвайте в Него.*“

Съдбоносно съединени с Христос

Аз все още не съм завършил пълното описание на смисълът на израза „*пребъдвайте в Него.*“ Поради повърхностното ми познание и слабата ми памет, аз се страхувам се, че не съм способен да свърша. Продължавайте да бъдете съдбоносно съединени с вашия Господ. **Целият живот който имате е живот, който произтича от Него; не търсете друг живот.** Вие не сте християнин, ако Исус не е Божият Христос за вас. **Вие не сте жив в Бога, ако не сте едно с възкресеният Господ.** Вие не сте спасен, ако Той не е вашият Спасител, нито пък сте праведен, ако Той не е вашата праведност. Вие нямате нито един пулс на небесно желание и нито една глътка въздух божествен живот в себе си, ако това не ви е било дадено в началото от Него и ако ежедневно не ви е давано от Него.

Пребъдвайте в този съдбоносен съюз. Не се опитвайте да живеете независим живот. Всеки ден „*пребъдвайте в Него*“ в пълна зависимост от живота, който е запазен в Него за вас.

Бъдете насочвани от Него

Позволявайте на живота ви да „*пребъдва в Него,*“ т.е. да бъде насочван от Него. Главата насочва всички части на тялото. Заповедта, която повдига ръката, разтваря дланта, затваря юмрука или сваля долу ръката, идва от мозъка, който е командният център на душата. Пребъдвайте във вашия Господ, като безрезервно се подчинявате на Неговото ръководство. Нека всяко правило в живота ви да идва от Този, който е главата (Еф.4:15) и нека да се подчиняваме на това толкова естествено, както всяка част на тялото се подчинява на желанията на разума, идващи от ума.

Няма никаква война между ръката и кракът, защото те пребивават в главата. Поради това те са управлявани без сила и са направлявани без насилие. Ако кракът си беше създал някаква независима власт над себе си, вместо да се подчинява на главата, каква странна походка щяхме да наблюдаваме! Някога срещали ли сте увредени хора, чиито нерви за загубили своята функция и изглежда, че мускулите им се свиват по случаен начин, като изхвърлят напред крак или ръка без никаква причина? Болезнено е да наблюдаваме такива движения и ние разбираме, че такъв човек е болен. Не искайте да бъдете без закона на Христос. *„Имайте в себе си същото съзнание, което беше и в Христос Исус“* (Фил. 2:5). Поради това, *„пребъдвайте в Него.“*

Христос, нашата част от живота

„Пребъдвайте в Него“ като съставна част от живота ви. Позволявайте Му да ви обкръжава отвсякъде така, както въздухът ви обкръжава от всички страни. Така като рибата, независимо дали е малка хамсия или е най-големият кит, пребивава в морето, така и вие трябва да пребивавате в Христос. Рибата не се стреми към небето или към брега; тя не може да живее извън водата. Призовавам ви точно така **да не се стремите да живеете в света и в неговите грехове, защото като християнин вие не можете да живеете там – Христос е вашият живот.** Има достатъчно място за вас в Господ Исус Христос, защото Той е необятен Бог. Не излизайте извън Него заради каквото и да е. **Не се стремете към удоволствие или богатство извън Христос, защото такова удоволствие или богатство ще ви унищожи.** Нямайте нито нужда, нито воля, нито желание извън вашия Господ. **Позволете Му Той да начертае кръг около вас и пребивавайте вътре в него.**

У дома в Него

„Пребъдвайте в Него“ в смисъла да бъдете у дома в Него. Това е смисълът, който вложих в израза „бъдете у дома в Христос.“ Да, това е значението на *„Пребъдвайте в Него.“* Разговарях с един приятел, който наскоро си беше купил прекрасна къща с голяма градина. Той ми каза: „Сега усещам, че имам дом. Дълги години бях живял в Лондон и се бях премествал да живея от една къща в друга с малко съжаление, както човек се чувства, когато сменя автобус. Но винаги съм мечтаел за дом, усещане, което имах в къщата на баща ми в провинцията. В бащиния ми дом обичахме уютните стаи, гледките през малките прозорци и вълговият шкаф в кухнята. А градината и поляната – те ни предоставяха постоянна наслада, защото имаше един храст в градината, където червеношпийката си беше направила гнездо и едно дърво, на което имаше гнездо на кос. Знаехме къде се крие шуката в езерото, къде се заравяше костенурката за зимата и къде ще намерим игликата през пролетта. **Има огромна разлика между къщата и дома.“** *Това е имал предвид Йоан, когато говори за Исус: ние не просто трябва да се отбиваме в Него, а трябва да „пребъдваме в Него.“*

Не един ден да отиваме при Исус, а на следващия ден да отиваме при света. **Не бъдете случаен квартирант в Него, а „пребъдвайте в Него.“** Моят приятел говореше за слизането от един автобус и за качването в друг автобус и аз се страхувам, че някои хора правят същата смяна, излизайки от Христос и отивайки в света, когато свършва неделния ден и идва понеделника; **но не трябва да бъде така.**

Кажете заедно с Моисей: *„Господи, Ти си бил наше обиталище през всички поколения“* (Пс.90:1 – мой превод). Господи, Твоят кръст е грубо одяланата греда на семейството на любовта. Целият ни имот е заграден с трънената ограда на Твоята страдаща любов. Твоето име е името на нашето обиталище. **Ние не сме квартиранти, които живеят под наем в Теб, а имаме пълноправна собственост в Теб.** Господи Исусе, сега ние нямаме друг дом, освен Теб; ние пребиваваме в Теб. Каквото и друго нещо да имаме, ние го изгубваме или го изоставяме; но Ти си все същият и Ти не се променяш.“ Ние можем наистина да кажем и да пеем:

Тук ще се заселя за постоянно,
макар че другите хора идват и си отиват;
Никога вече като чужденец или гост,
а като дете у дома.

Какво утешение е да имаме нашият Господ и Той да е нашето избрано обиталище сега и завинаги!

Мисля, че сега стигнахме по-близо до пълният смисъл на фразата *„Пребъдвайте в Него.“* Това означава да се държим здраво за Него, да живеем в Него, да позволим всички наши най-благородни сили да бъдат свързани с Него, така както човек, който си е у дома, възстановява силата си. Чувствайте се удобно в общуването си с Него. Кажете: *„Върни се, душо моя, в успокоението си, защото Господ постъпи щедро към теб“* (Пс.116:7).

Оставайте с Него

Защо Йоан ни подтиква да пребъдваме в Христос? Има ли някаква възможност ние да си заминем от Него? Да, защото в същата тази глава Йоан споменава **за изменници, които се изродили и**

от ученици са се превърнали в антихристи. За тях той казал: „*Те излязоха от нас, но не бяха от нас; защото ако бяха от нас, те без никакво съмнение щяха да продължат с нас*“ (1Йоан 2:19 – мой превод). **Тогавата, „*пребъдвайте в Него*“ и не се отбивайте встрани по измамните пътища, като мнозина, които изповядваха, че са християни, но станаха изменници.** Веднъж Спасителят попитал учениците си: „*Да не искате и вие да си отидете?*“ (Йоан 6:67) и те Му отговорили с друг въпрос: „*Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот.*“ (Йоан 6:68). Надявам се, че сърцето ви е осъзнало добре, че Той има думите на вечния живот и вие няма да мечтаете да отидете на друго място.

Някой може да попита: „Но сигурно в тези предупреждения се подразбира, че светиите наистина напускат своя Господ и загиват?“ Аз отговарям: „Не.“ Внимателно разгледайте осигуровката, която е направена против тази фатална крачка – осигуровка, която ще ни направи способни да изпълним предписанието на текста. Просто погледнете стихът, който предхожда нашия текст 1Йоан 2:28. Какво виждате? „*Вие трябва да пребъдвате в Него*“ (1Йоан 2:27 – мой превод). После текстът продължава: „*И сега, дечица, пребъдвайте в Него*“ (1Йоан 2:28). Има обещание, направено към тези, които са християни и те „*трябва да пребъдват в Него.*“

Но това обещание не прави ненужно предписанието на текста, защото Господ се отнася към нас като разумни и мислещи същества, е не чрез употребата на тояги и камъни. Той гарантира изпълнението на собственото Си обещание, че ние „ще пребиваваме в Него,“ като е записал в сърцата ни Своето свято предписание, чрез което Той ни заповядва да „*пребиваваме в Него.*“ **Силата, която Той използва, за да постигне изпълнението на Своята цел е инструктиране, спечелване на сърцето и убеждаване.** Ние пребиваваме в Христос не чрез физически закон, така както купчина желязо пребивава на земята, а чрез умствен и духовен закон, чрез който величието на божествената любов и добротата ни привързва здраво към Господа. **Вие имате гаранцията, че ще пребивавате в Христос според договорно споразумение.** „*Аз ще вложя в сърцата им страх от Мен, за да не заминат от Мен*“ (Йер. 32:40 – мой превод). Колко благословено е това обещание! Вие трябва да внимавате, за да пребивавате в Христос, все едно че всичко това зависи от вас; **но въпреки това вие можете да гледате към обещанието на завета и да виждате, че истинската причина за вашето пребиваване в Христос се намира в действието на Неговата непроменяема любов и на милостта Му.**

Светият дух, живеещият в нас Помощник

Възлюбени, ако сте в Христос Исус, вие имате Светия Дух, който ви е даден, за да ви направи способни „*да пребъдвате в Него.*“ Прочетете целият стих, който предхожда нашия текст: „*а помазанието, което получихте от Него пребъдва у вас и и нямате нужда да ви учи някой; понеже самото помазване ви учи на всичко и е истинно и не е лъжовно. Затова трябва да пребъдвате в Него, както то ви е научило*“ (1Йоан 2:27 – мой превод). Светият Дух донася истината в сърцето ви с аромат и елей, правейки я скъпа за вашата най-съкровена душа. **Истината така се просмуква във вас чрез помазанието, че вие не можете да се откажете от нея.** Вашият Господ не е ли казал: „*Водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот*“ (Йоан 4:14)?

Следователно вие виждате, че това, което е заповядано в един стих от Библията, е обещано и ни е предоставено в друг стих. **Хората на Бога са правени способни да изпълняват Божиите заповеди.** Когато Той ви казва да пребивавате в Него, Той става причината вие да пребивавате в Него за Негова възхвала и прослава чрез същото това призоваване.

Дечица

Забележете как Йоан се обръща към тези вярващи хора. Той казва: „*А сега, дечица.*“ Това е израз на обичта на апостола към тях. **Йоан е доживял до преклонна възраст.** Според сведенията от онова време, той е бил занасян в събранието на църквата и когато не можел да прави нищо друго, той само **повдигал ръката си и просто казвал: „Дечица...обичайте се един друг“** (1Йоан 4:4, 7). Тук, за да покаже нежната си загриженост за тези, на които е писал, той ги нарича „*дечица.*“ От дълбочината на сърдечната си привързаност, той не можел да им пожелае по-голяма благословия от това, те с вяра да пребивават в Христос.

В правилно взаимоотношение с Господа

Чрез обръщението „дечица,“ Йоан им напомня за тяхното близко и скъпо взаимоотношение с техния Отец на небето. Вие сте деца на Бога, но все още сте дечица; следователно, не напускайте дома на Отца и не бягайте от любовта на вашия По-стар Брат. Тъй като сте дечица, вие нямате опит в пътуването; поради това, стойте си у дома и пребивавайте във вашия Господ. **Дали той не загатва и нещо друго в тяхната благословия?** Даже, ако сте пораснали и сте силни, няма да е разумно да се съберете всички заедно и да отидете да се скитате в някоя далечна страна, а понеже сте толкова млади и толкова зависими, и толкова немощни, е от решаващо значение „*да пребъдвате в Него.*“ Бебето би

ли забравило майка си? Какво можете да направите вие, ако сте отделени от Бога? Той не е ли вашият живот и всичко за вас?

Не намеква ли апостолът нежно за тяхното непостоянство? Вие сте толкова променливи, като малките бебета. В продължение само на половин час на вас ту ви е топло, ту ви е студено. Вие сте и това и онова, и още 50 други неща, само докато луната направи една обиколка на земята. Но, понеже сте дечица, бъдете верни в едно нещо – пребъдвайте във вашия Спасител. Не променяйте взаимоотношението си към вашия Изкупител. Протегайте ръцете си, прегръщайте Го и викайте:

Мой Исус, обичам Те,
знам, че Ти си мой,
заради Теб се отказвам
от цялата глупост на греха.

Предайте себе си на Него чрез вечен договор, който никога не може да бъде отменен. Завинаги бъдете Негови.

Ежедневна зависимост

Това не им ли е напомняло за тяхната ежедневна зависимост от грижите на Господа, точно така, както малките деца зависят от родителите си? Възлюбени, Господ трябва да се грижи за вас. Той ви храни с неподправеното мляко на Божието Слово. Той ви утешава така, както майката утешава детето си. Той ви държи в пазвата си. Той ви носи през всичките ви дни. Вашият нов живот е както слаб, така и пълен с трудности; не го изнасяйте в студената атмосфера на отдалечеността от Исус. „Дечица,“ понеже вие извличате всичко от Исус, „пребъдвате в Него.“ Да отидете на друго място ще означава да се лутате в пустиня. Светът е празен; само в Христос има пълнота. Далече от Исус, вие ще бъдете като дете, което е изоставено от майка му, оставено до бора, умиращо от глад или като малко агне на хълма без пастир, преследвано от вълк, чийто зъби скоро ще източат кръвта от сърцето му. Дете, пребивавай с своята майка. Агне, пребивавай с твоя Пастир!

Всички вярващи са включени

Сега всички ние може да подхождаме на описанието на Йоан. Йоан, любимият ученик на Исус, ни говори като на малки деца, защото никой от нас не е нещо повече. Ние не сме толкова прекрасно знаещи хора, за каквито се считат някои от ближните ни. Ние не сме такива знаещи учени или проникателни мъдреци, каквито са те. Нито пък имаме тяхното удивително морално съзнание, което е по-възвишено от самото вдъхновение. Следователно, ние сме принудени от самата ни слабост да рискуваме по-малко, отколкото рискуват те. Нека светските хора да избират да вървят по който и да е път; ние сме принудени да пребиваваме в Христос, защото не знаем друго безопасно място. Те могат да навлизат в морето на предположенията; нашите малки лодки трябва да плават близо до брега на сигурността. Но за нас не е малко утешение, че Господ е открил на бебетата нещата, които са скрити за мъдрите и разсъдливите (виж Мат. 11:25). Тези, които станат като малките деца, влизат в небесното царство.

Дръжте се здраво за Господ Исус във вашата немощ, във вашето непостоянство и във вашата нищожност. Покорно приемайте Той да бъде всичко за вас. „*Дивите зайци са немощен народ, но въпреки това си правят жилищата в скалите*“ (Пр. 30:26 – мой превод); „дечица,“ вземайте пример от тях. Преподобявайте в пукнатините на Вековната Скала и не позволявайте на нищо да ви изкушава да напускате крепостта си. Вие не сте лъв, който е способен да се победи враговете ви и да се освободи чрез груба сила; вие сте само малък заек и ще бъде разумно да се криете, а не да се биете. „*Дечица, пребъдвайте в Него.*“

Правилен мотив

Сега стигам до моята последна точка, която е най-важна, защото тя е парата, която задвижва парната машина. Ще разсъждаваме за мотива, който Йоан ни дава за този приятен и нужен дълг - да пребиваваме в Христос.

Умолявам ви да погледнете разглеждания от нас текст, защото в него има една малка дума, която трябва да бъде забелязана. Апостолът ни призовава чрез мотив, в който той също участва. Нека да го прочета. Дали в него се казва: „*И сега, дечица, пребъдвайте в Него, така че когато Той ще се появи, (вие) да имате увереност*“? Не, не. Виджте тази малка дума „ние.“ В текстът всъщност се казва: „ние да имаме увереност.“ Любимият ученик Йоан трябва да има увереност при появяването на Господа – увереност, получавана от същия източник, към който той насочва своите малки дечица. Те трябва да пребъдват в Христос, за да имат увереност и даже най-любимият от всички апостоли трябва да практикува същото пребиваване. *(Коментар: Колко мъдър е нашият Господ! Той прекрасно знае нашата склонност да се възползваме понякога от близостта ни с Него и от „заслугите“ си, за да извършим някои прегрешения, надявайки се, че Господ ще „си затвори очите“ за тях. Колко измамна е тази склонност и колко категоричен е Господ в Своята*

справедливост! Пред Него всички сме равни! Д.Пр.) **Колко разумно и същевременно колко сладко Йоан е поставил себе си на нашето ниво в това отношение.**

Привличани от Исус

Обърнете внимание, че мотивът е извлечен от Исус. Йоан не задвижва вярващите с бичът на закона, а ги привлича с връзките на любовта (виж Осия 11:3). Никога не харесвам да виждам, че децата на Бога са удряни с тояги, отсечени от трънливите склонове на Синай. Ние не идваме при планината Синея, а при хълма Сион. **Когато човек се опитва да ме призове да изпълня моя дълг чрез тоягата на закона, аз ритам като вол, който не е привикнал да бъде впряган в ярема. И аз съм прав да правя това, „защото ние не сме под закона, а под милостта“** (Рим. 6:15 – мой превод). **Мотивът, който има власт над свободно роденият наследник на небето произлиза от милостта, а не от закона, от Исус, а не от Моисей.** Христос е нашият пример за подражание, а и нашия мотив. Благословено да е Неговото име!

Две гледни точки за идването на Христос

Мотивът е извлечен от очакваното идване на нашия Господ. Забележете как Йоан го е изрекъл. Той е използвал две фрази за едно и също нещо: „когато Той ще се появи“ и „при Неговото идване.“ Второто Идване може да бъде разглеждано от две гледни точки: първо, като появяването на Един, **който вече е тук, но е скрит**, и второ, като идването **на Един, който не е тук**. В първият смисъл ние знаем, че нашият Господ Исус Христос пребивава в децата Си, защото в Библията пише: „Ето, аз съм с вас до края на света“ (Мат. 28:20 – мой превод). Но въпреки, че духовно е тук, Той е невидим. Внезапно, нашият Господ ще се „яви,“ както е преведен стих 1Йоан 2:28. Духовното и тайно присъствие на Христос ще стане видимо и явно присъствие в денят на Неговото появяване.

Освен това, Йоан използва изразът „при Неговото идване“ или „Неговото присъствие.“ Това е същото нещо, разглеждано от друга гледна точка. В определен очевиден смисъл, нашият Господ не е тук: „**Няма Го тук; защото Той е възкресен, както Той каза**“ (Мат. 28:6 – мой превод). Той отиде по Своя път при Отца. В този смисъл Той „**ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасението**“ (Евр.9:28). „**Този същият Исус, който се възнесе от вас в небето, ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето**“ (Деян.1:11 – мой превод). Това е различието в гледните точки между описанието на Второто идване като „Неговото явяване“ и „Неговото идване.“ Йоан защитава каузата за славното явяване на нашия Господ и според двете гледни точки, като причина да пребиваваме в Него.

Доверието и увереността – това е наградата за пребиваването

Относно появяването на нашия Господ, Йоан ни призовава да пребиваваме в Христос, за да имаме доверие, когато Той се появи. Доверието в Неговото появяване е висшата награда за постоянното пребиваване в Христос. **Апостол Йоан подкрепя, че Второто Идване на Христос е най-важно като мотивация.** Хиляда неща ще трябва да се случат при появата на нашия Господ, но Йоан не споменава нито едно от тях. Той не издига нито едно нещо над останалите като нещо, което ние трябва да желаем, за да имаме доверие сред разпадането на материята и сред сгромолясането на световите; когато звездите ще падат като есенни листа; когато слънцето бъде превърнато в тъмнина, а луната – в кръв; когато гробовете ще бъдат отворени и мъртвите възкръснат; когато небето, обхванато от пламък, ще бъде разложено на съставните си части и елементите ще се разтопят от ужасната горещина; или когато земята и всичко върху нея ще бъде изгорено. Това ще бъдат зловещи времена, дни на ужас и изумление. Но Йоан не споменава конкретно нито едно от тези неща, защото е гледал на всички тези явления като на съставни части на единственият велик факт – фактът на „**славното явяване на нашият велик Бог и спасител Исус Христос**“ (Тит 2:13).

Неговото желание е било ние да можем да имаме доверие, ако Христос се яви внезапно. Какво казва Йоан, когато говори, че ние трябва да имаме доверие, „**когато Той ще се яви**“? С други думи той казва: **ако вие пребъждате в Него, когато не Го виждате, вие ще бъдете много смел, ако Той внезапно открие Себе си.** Преди да се появи, вие сте пребивавали в Него и Той е пребивавал във вас; какъв страх би ви причинило Неговото появяване? Вярата ви дотолкова ще Го е осъзнала, че ако Той внезапно се появи и стане видим за вашите сетива, това няма да бъде изненада за вас **и със сигурност това ще ви накара да се радвате, а не да се изумявате.** Вие ще чувствате, че най-после можете да се радвате на това, което толкова дълго сте очаквали и ще можете да видите по някакъв начин по-отблизо вашият Приятел, с когото толкова дълго сте се познавали. Възлюбени, аз вярвам, че някои от нас живеят по такъв начин, че ако нашият Господ се появи внезапно, това изобщо няма да ни разтревожи. Ние вярвахме, че Той е тук, въпреки че е невидим и това няма да повлияе на поведението ни, когато Той излезе иззад завесата и застане в откритата светлина.

Ако сега Господ Исус беше застанал близо до нас, ние щяхме да помним, че Той присъстваше

преди и беше живял в света, а сега ние щяхме да сме само по-убедени в това, което преди знаехме чрез вярата. Щяхме да виждаме нашия Господ с доверие, свобода, сигурност и наслада, чувствайки се напълно у дома с Него. Вярващият, който пребъдва в своя Господ, ще бъде само малко сепнат от Неговото внезапно появяване. Ако служи сега на своя Господ, той ще продължи да Му служи. Той Го обича сега и ще продължи да Го обича. **Когато вижда по-ясно Христос, той само ще се чувства по-силно посветен на Него.**

Гръцката дума *parrhesia*, която тук е преведена като „доверие“, означава свобода на говорене или откровеност. Ако нашият небесен Господ се появи моментално, **ние не трябва да онемяваме от страх, а трябва да Го посрещнем с радостно одобрение.** Ако изоставим нашия Господ, това ще ни ограби от тази лекота на ума, която се демонстрира чрез свободата на говорене, но ако се държим здраво за Него, това ще гарантира нашата увереност.

Сега ние говорим с Него тайно и Той ни говори така. Ние няма да престанем да се обръщаме към Него с почитателна обич, когато Той се появи. Аз съм проповядвал истините за моя Господ, въпреки че Той е невидим, за които аз няма да се червя, когато застана пред Него. Ако моят Господ и Господар в този момент се появи в Своята слава, аз ще се осмеля да му връча книгите с моите проповеди като доказателство, че аз не съм се отделил от Неговата истина, а с цялото си сърце съм се придържал да живея в Него. Аз трябва да се усъвършенствам в много неща, но не бих могъл да се усъвършенствам в Евангелието, което съм проповядвал. Подготвен съм да живея за Евангелието, да умра за Евангелието или да посрещна моя Господ според Евангелието, ако Той се появи сега.

О, възлюбен приятелю, ако ти си в Христос, старай се и ти „да пребъдваш в Него.“ така че ако Той внезапно се появи, ти да гледаш към Него с доверие. Ако пребъдваме в Христос и ако Той открие величественото Си лице, ние можем да бъдем обхванати от възторг; но нашето доверие в Него ще стане още по-силно, нашата свобода в Него ще стане още по-голяма и нашата радост в Него ще стане съвършена. Той не се ли е молил за нас, за да можем ние да бъдем в Него и да видим Неговата слава (Йоан 17:24)? Как можем да се страхуваме от отговора на Неговата любяща молитва? Ако ти пребъдваш в Христос, явяването на Христос ще бъде и твое явяване, което ще бъде повод за наслада, а не за страх.

Возлюбени, ако вие не „*пребъдвате в Него*“, вие няма да имате увереност. Ако аз направя компромис с истината и след това моя Господ се появи, бих ли могъл да го срещна с увереност? Ако, за да запазя репутацията си или за да бъда считан, че съм човек с либерално мислене, аз се молах бързо и без да се съобразявам с Евангелието, как бих могъл да гледам лицето на моя Господ с увереност? Ако някои от вас не са успели да служат на своя Господар, ако сте предпочели печалбата пред набожността и удоволствието пред светостта, ако Той внезапно заблести в Своята слава, каква увереност ще да имате, когато се срещнете с Него?

Да не сме посрамени при Неговото Връщане

Веднъж един вярващ човек бил попитан: „Ако сега Господ се появи, ти как ще се почувстваш?“ Той отговорил: „**Брате, аз няма да се страхувам, но си мисля, че ще бъда засрамен.**“ **Той имал предвид, че не се страхувал, че ще бъде осъден, но се изчервил при мисълта колко малко е служил на своя Господ.** В неговия случай това е искрено смирение. Аз се моля вие да отидете отвъд това да сте изплашени, а Господ да ви направи да „*пребивавате в Него*“, така че да не бъдете „*посрамени пред Него при идването Му*.“

Друг аспект на „*да не бъдем посрамени пред Него при идването Му*“ е, че когато считате, че Той не е тук, вие не трябва да живеете така, че да се срамувате заради вашето минало, ако Той внезапно се появи лично. **Представяте ли си какво ще означава да бъдете прогонен от Неговото присъствие със срам и във вечно презрение?** Разглежданият текст може да има и такова загатване.

Какво правите вие, докато Той не е тук? Това е въпрос, на който слугата трябва да отговори при пристигането на неговия Господар. Вие сте оставен в Неговия дом, за да се грижите за дома, докато Той е в далечна страна. Ако вие биете Неговите слуги и ядете, и пиете с пианиците, вие ще бъдете ужасно посрамен, когато Той се върне. Само по себе си, Неговото идване е осъждане. „*И кой ще издържи деня на идването Му, и кой ще устои, когато Той се яви?*“ (Мал. 3:2). **Благословен е този човек, който с всичките си грешки, е бил толкова осветен от милостта, че няма да бъде посрамен при идването на неговия Господ.** Кой е този човек? Това е човекът, който се е научил да пребъдва в Христос.

Подгответе се

Какъв е начинът да се подготвим за идването на Христос? Чрез изучаване книгите на пророците? Да, ако сте достатъчно подготвен, за да сте способен да ги разбирате. Някои ентусиасти могат да попитат: „Дали „да бъдем подготвени за идването на Господа“ означава, че аз трябва да си

взема отпуск за един месец и да изляза през това време от този порочен свят?“ Вие можете, ако ви харесва, и специално вие ще направите това, ако сте мързелив. Но единственото духовно указание за подготовка за Неговото идване е „да пребъдваме в Него.“ Ако с вяра пребъдвате в Него, ако се държите за Неговата истина, ако подражавате на Неговия пример, ако Го превръщате във ваше обиталище, тогава вашият Господ може да дойде във всеки момент и вие ще Го посрещнете радушно. Облакът, Великият Бял Трон, звукът на тръбите, присъствието на ангелите в залата на последния съд, трепетът на сътворението и рухването на вселената като износени дрехи **няма да ви разтревожат, защото вие няма да бъдете посрамен при Неговото идване.**

Винаги бъдете готов

Датата на връщането на Христос е скрита. (Виж Мат. 24:36.) Никой човек не може да каже кога ще дойде Той. Гледайте за Него и винаги бъдете готов, за да можете да не бъдете посрамен при Неговото Идване. Трябва ли християнинът да посещава светски събрания и забавления? Той няма ли да бъде посрамен, ако неговия Господ дойде и го намери сред враговете на кръста? Аз не се осмелявам да ходя там, където ще бъда посрамен да бъде намерен, ако моят Господ дойде внезапно. Трябва ли християнинът някога да бъде разгневен? Да предположим, че неговият Господ дойде точно тогава и там – човекът няма ли да бъде засрамен при Неговото идване? Друг човек казва за една нарушителка: „Аз никога няма да ѝ простя; тя никога отново няма да опетни вратите ми.“ този човек няма ли да бъде посрамен, ако Господ Исус дойде и намери, че на нея не ѝ е било простено? **О, да можем „да пребъдваме в Него“ и никога да не бъдем в такова състояние, че Неговото идване да е нежелано от нас!**

Възлюбени, поради това ежедневно живеете нащрек и с разбирането, че вашия Господ ще дойде в определеното време. Ежедневно вършете работата си и „*пребъдвайте в Него.*“ Тогава Неговото идване ще е славна наслада за вас. **Ние никога не сме в по-добро състояние за среща с нашия Господар, отколкото когато вярно извършваме Неговата работа.** Няма никаква нужда от набожно издокарване. Този, който пребъдва в Христос, винаги носи дрехи на слава и красота. Той винаги може да отиде със своя Господ на сватбеното празненство, когато посред нощ се чуе вик „пребъдвайте в Него,“ и тогава никой няма да може да ви засрами. „*Кой ще обвини Божиите избраници?*“ (Рим. 8:33).

Той ще дойде. Възлюбени, Той идва даже сега. Не чувате ли звукът от колелата на Неговата колесница? Той може да дойде преди слънцето да залезе. „*Затова бъдете и вие готови; защото в час, в който мислите, че няма да дойде, Човешкият Син ще дойде*“ (Мат. 24:44 – мой превод). **Когато светът яде и пие, весели се и прави сватба, Той ще донесе унищожение на невярващите. Поради това, ежедневно изпълнявайте задълженията си, за да не бъдете хванати неочаквано.**

А какво ще бъде да бъдем отнесени със светиите в облаците, за да Го посрещнем във въздуха! Какво ще бъде да Го видим да идва в славата на Отца и всички Негови свети ангели с Него! Какво ще бъде да гледаме Неговото славно царуване на земята с Неговите древни хора! Можете ли да си представите хилядолетното великолепиe, епохата на златото, спокойните дни на мир? А относно съденето на света в 1 Кор. 6:2-3 се казва: „*Не знаете ли, че светите ще съдят света... (и) ангели?*“ Ние ще се появим като оценители в Христос и „*Богът на мира скоро ще смаже Сатана под краката ви*“ (Рим. 16:20).

Очаква ни слава и нищо друго освен слава, ако пребъдваме в Христос. Следователно, пазете неопетнени дрехите си, затягайте здраво колана си, подгответе лампите си, запалете светилниците си и бъдете като хора, които очакват своя Господ, **с цел, когато Той дойде, вие да имате увереност, а не срам.**

Нека Светият Дух, без който това не може да се случи, да ни бъде даден безплатно днес, за да можем да пребъдваме в Господа! А вие, които никога не сте вярвали в Христос за спасение, дано още сега да идете при Него и после „да пребъдвате в Него!“ Нека да се прославя Неговото име! Амин.

Глава 7

Да бдим за идването на Господа

„*Благословени са онези слуги, чийто господар ги намери, че бдят, когато си дойде. Истината ви казвам: той ще се препаше, ще ги сложи да седнат да се хранят и ще пристъпи да им прислужва. И ако дойде по време на втора стража или на трета стража и ги намери, че бдят, блажени са тези*

слуги“ (Лука 12:37-38 – мой превод).

(Коментар: Пояснение за „втора“ и за „трета“ стража: В древността денят на юдеите е завършвал при залаза на слънцето – в 18:00 и тогава е започвал следващият ден. Поради това всички събития от Последната Вечера на Господа с учениците му до разпъването Му на кръста и Неговата смърт са се случили в един и същи ден – в петък. Нощно време градската стража се започвала да работи от 18:00 и се е сменяла през 3 часа. Първа „стража“ (смяна, вахта) от 18:00 до 21:00; втора – от 21:00 до 24:00; трета – от 0:00 до 3:00; и четвърта: от 3:00 до 6:00 сутринта. Има и тънка разлика между значенията на думите „буден“ и „бдя.“ Господ иска от нас не само да сме будни, но и да бдим, което предполага по-високо ниво на наблюдателност и концентрация на вниманието. Д.Пр.)

Тъй като ще говоря за друга черта на Второто идване на Христос, аз вярвам че вие, скъпи читатели, сте да слушате за тази тема сега и че ще направите напрегнете силно ума си, за да се гмурнете в дълбокото и да бъдете отнесени от силното течение на мисленето за Второто идване на Спасителят.

Много подходящо е да размишляваме за Господната Трапеза, защото тя не само гледа назад и е припомняне за Неговите страдания, но тя гледа и напред, и е очакване за Неговата слава. Павел писал до църквата в Коринт: „Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете от тази чаша, вие възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде“ (1Кор. 11:26). Чрез очакването с правилно състояние на сърцето на това Второ идване на Христос, което е радостта на Неговата църква, вие ще бъдете с праведно състояние на сърцето, когато идвате при масата на причастието. Дано Светия Дух да направи това да бъде така!

Според примерът на нашия Господ, позата край масата на причастието не е коленичене, а е подпиране. Най-лесната поза, която можете да приемете, е най-подходяща за Господната Трапеза. Но си спомнете, че веднага щом свършила Вечерята, учениците, „изпяха химн и излязоха на Елеонския хълм“ (Марк 14:26), вървейки към мъките на Исус в Гетсиманската градина.

Често пъти ми се струва, даже и сега, след като намерихме почивка край Господната Трапеза, чрез вкусването от Христос (чието истинско присъствие ние имаме, не в материален, а в духовен смисъл) е, че можем да изпеем химн и после да излезем навън, за да срещнем нашия Господ при Неговото Второ Идване. Не за да отидем до Елеонския хълм, за да Го видим в окървавени дрехи, а за да чуем гласът на ангела: „Този същият Исус, който се възнесе от вас в небето, ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето“ (Деян. 1:11 – мой превод). Не мисля, че трябва изобщо да бъдем изненадани, ако се наложи да излезем от масата на Господната Трапеза следващият път, когато участваме в нея и веднага да срещнем нашия Господ.

Трябва винаги да очакваме Неговото появяване, понеже не знаем в кой час Господарят на дома ще си дойде (Марк 13:35). Светът не го очаква; светът продължава да яде и да пие, да се жени и да се омъжва (виж Мат. 24:38-39). Но Неговото собствено семейство трябва да Го очаква. Когато се върне, аз вярвам, че Той няма да намери вратата затворена за Него, а ние ще бъдем готови веднага да я отворим за нашия Господ, когато Той почука. Целта на тези няколко думи е да ви развълнуват, за да бъдете винаги готови и да бдите за Второто Идване на Христос.

Господ ще се върне

Първо, Господ отново ще дойде. Този, който дойде веднъж, ще дойде отново; Той ще дойде втори път. Можем да бъдем уверени, че Господ ще дойде отново, защото Той е обещал да се върне. Ние разполагаме с Неговото обещание, че това ще стане. Това е нашата първа причина да Го очакваме. Сред последните думи, които той казал на Своя слуга Йоан, са следните: „Наистина идвам скоро“ (Откр. 22:20). С други думи, Той казва: „Аз идвам скоро. Даже сега пътувам. Пътувам толкова бързо, колкото мъдростта позволява. Аз винаги идвам и скоро ще дойда.“ Нашият Господ е обещал да дойде и то – да дойде лично.

Някои хора се опитват да обясняват Второто Идване така, все едно, че то се отнася за времето, когато вярващият човек умира. Ако ви харесва, вие можете да считате, че Христос идва при светиите Си, когато те умират. В известен смисъл, Той идва; но този смисъл никога няма да донесе пълното значение на учението за Второто Идване, с което е пълна Библията. Вижете: „Самият Господ ще слезе от небето с повелителен вик, с гласът на архангел и със звук на Божия тръба“ (1Сол. 4:16). Този, който отиде на небето, ще слезе долу оттам и „Той ще застане в последният ден на земята“ (Йов 19:25 – мой превод).

Всяка спасена душа може да каже заедно с Йов: „Въпреки че, след (като унищожат) кожата ми, червеите ще унищожат това тяло, но все пак в моята плът аз ще видя Господа. Когато аз ще видя за себе си и моите очите ще видят, а не (очите на) друг“ (Йов 19:26-27 – мой превод). Връщането на Христос отново тук в слава е толкова сигурно, колкото това, че веднъж Той вече беше тук в срам, защото Той е обещал, че ще се върне.

Изкуплението изисква връщането на Исус

Великият план за изкуплението изисква връщането на Исус. Част от планът е, че както веднъж Той дойде като жертвоприношение за грех, Той трябва да „се яви втори път, без да има работа с грех, за спасението“ (Евр. 9:28). **Иначе казано, както дойде веднъж за да изкупи, Той трябва да дойде втори път, за да изиска наследството, което Той купи на толкова скъпа цена. Веднъж Той дойде, за да Му бъде наранена петата; Той ще дойде отново, за да счупи главата на змията (Бит. 3:15) и да раздружи на парчета враговете си като грънчарски съдове с желязна тояга (Пс. 2:9).** Той дойде веднъж, за да носи трънения венец; Той трябва да дойде отново, за да носи короната на Господарят на вселената. Той идва за своята сватбена вечеря; Той идва, за да събере заедно светиите Си; Той идва, за да ги прослави със Себе си на същата тази земя, където веднъж Той и те бяха „презрени и отхвърлени от хората“ (Ис. 53:3).

Бъдете сигурни в това: цялата драма на изкуплението не може да бъде съвършена, ако липсва това последно действие на идването на Царят. Завършената история на „Възстановеният Рай“ изисква Новият Йерусалим да слезе долу от Бога и от небето, подготвен като невеста, украсена за нейния съпруг. Това изисква небесният Младоженец дойде, яздейки Своя бял кон, завладяващ и за да завладее, Царят на царете и Господарят на господарите, пребиваващ сред вечните викове „Алилуя“ на светиите и ангелите. Това трябва да стане така. Назарянинът ще дойде отново. Този път никой няма да плуе в лицето Му, а всяко коляно ще коленичи пред Него. Разпънатият на кръста ще дойде отново и въпреки, че белезите от гвоздеите все още ще бъдат видими, никакви гвоздеи няма да заковават ръцете Му към дървото. Вместо това, **Той ще държи здраво скиптъра на владетелят на вселената и ще царува завинаги.** Алилуя!

В определеното от Него време

Кога ще дойде Той? Да, ето това е най-важният въпрос! Той ще дойде в определеното от Него време. Той ще дойде навреме.

Докато седяхме заедно, един брат-пастор ми каза: „Бих искал да ви задам много въпроси относно бъдещето?“ „О, добре“ – отговорих аз, „но аз не мога да ви отговоря, защото не знам нищо повече от това, което знаете и вие.“ Той каза: „**Но какво знаете за Второто Идване? Няма ли да има Хилядолетие преди това?**“

Аз казах: „Не мога да кажа със сигурност дали ще има Хилядолетието преди Второто Идване, но знам следното: Библията ни е оставила всичко по тази тема в преднамерена неяснота, **с цел ние винаги да очакваме идването на Христос и да бдим непрекъснато за това идване.** **Считам, че Хилядолетието ще продължи след Неговото идване, а не преди това.** Не мога да си представя царство, в което Царят липсва. Струва ми се, че съществената част от славата на Хилядолетието ще е славата, в която Царят ще бъде разкрит. Същевременно, не мога да кажа нищо определено по тази тема. **Той може да не дойде и след 1000 години; или може да дойде тази нощ.** Библията казва следното: „*Затова бдете...защото в час, в който не очаквате, Човешкият Син идва*“ (Мат. 24:44 – мой превод). Ясно е, че ако е беше разкрито, че ще трябва да изминат 1000 години преди Неговото връщане, ние нямаше да имаме причина да очакваме, че Той ще дойде тогава, когато Библията ни е казала, че Той няма да дойде.“

Моят приятел ми отговори: „Добре, но когато Христос дойде, тогава ще бъде съдени всички хора, нали?“ Тогава аз цитирах следните два стиха: „...**мъртвите в Христос** ще възкръснат *по-напред*“ (1Сол. 4:16) и „**Другите мъртви не оживяха,** *докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение*“ (Откр. 20:5).

После казах: „**Има възкръсване от смъртта, до което апостол Павел е полагал усилия да достигне** (виж Фил.3:11). **Всички ние ще възкръснем, но праведните ще възкръснат 1000 години преди невярващите.** Ще има този интервал между възкръсването на едните и на другите; дали това е хилядолетието на славата или не, аз няма да кажа, **въпреки че, според мен, то ще е.** **Но най-важното е следното: Господ ще дойде.** Ние не знаем кога ще дойде, поради което трябва да очакваме идването Му. Не трябва да лежим, както абсолютно точното и конкретно предсказание или условие би ни позволило да отидем да спим, докато се изпълни това предсказание или наличието на това условие стане очевидно.

Моят приятел ме попита: „**Евреите няма ли да станат християни и да бъдат възстановени на тяхната земя?**“

Аз отговорих: „Да, мисля, че така ще стане. „*Те ще погледнат към (Онзи), когато прободоха и ще плачат за Него, така както плаче някой за единствения си син*“ (Зах. 12:10 – мой превод). **Бог ще им даде царството и славата, защото те са Негови хора, които Той не е отхвърлил завинаги** (виж Рим. 11:1-2). Евреите, които са природните маслиненни клонки, отново ще бъдат присадени към тяхното собствено маслинено дърво (виж Рим. 11:23-24) и тогава ще бъде пълнотата на езичниците.

Моят приятел ме попита: „Това дали стане преди или след идването на Христос?“ Аз отговорих: „Мисля, че ще стане след Неговото идване; но дали ще стане така или не, аз не мога да дам точен отговор на този въпрос.“

Скъпи приятели, призовавам ви за четете и изучавате Библията за себе си.

Все пак, има едно нещо, което е на първо място и то е единственото, за което аз настоявам: Господ ще дойде. Той може да дойде сега; Той може да дойде утре; Той може да дойде през периода на „първата стража“ или на „втората,“ или даже на сутринта. Когато и да дойде Той отново, единствената дума, която Той ни дава е: „Бдете! Бдете!“ Следователно, когато и да дойде Той, дано вие да бъдете готови да Му отворите вратата и да кажете, както се казва в химна:

Алилуя! Добре дошъл,
Добре дошъл, небесен Съдия!

За сега аз знам, че ние сме духовно и следователно – свършено в безопасност в нашите твърдения за Второто Идване на Господа.

Идеите за закъснение могат да бъдат опасни

Приятели, в това отношение ще бъде пределно откровен: когато и да стигнете до нея, представата, че идването на Христос ще закъснее винаги е опасна, независимо дали това става чрез изучаване на някакво пророчество или по някакъв друг начин. Ако стигнете до положението да мислите така, както е мислил слугата в следващия текст, вие грешите:

„Ако пък този слуга рече в сърцето си: ‘Господарят ми ще се забави да се върне’, и започне да бие слугите и слугините, да яде и пие, и да се напива, то господарят на този слуга ще дойде в ден, в който той не очаква, и в час, който той не знае; и като го набие тежко, ще определи неговата участ като на неверните.“ (Лука 12:45-46 – мой превод).

Следователно, не възприемайте представата, че Господ забавя идването Си и че Той все още няма или не може да дойде. Много по-добре ще е за вас да стоите нащрек в очакване и да не мислите разочаровано, че Той няма да дойде. Не искам вие да изпадате в трескава възбуда и да действате фанатично или глупаво, както направиха някои хора в Америка, които отидоха в горите, облечени в специално ушити дрехи за възнесение, все едно че веднага всички ще се издигнат в облаците. Не ставайте жертви на нито една от тези абсурдни идеи, които караха хората да оставят празен стол край масата или да поставят празна чиния на масата за хранене, защото Господ може да дойде и да поиска това.

Опитвайте се да избягвате всички глупави суевория. Да стоите с отворени уста и за гледате в небето според казаното в някакво пророчество е просто неправилно да го правите. Много по-добре е да идете и да работите за вашия Господ, да подготвите себе си и служението си за Неговото появяване и да се радвате, като си казвате: „Докато работя, моят Господар може да дойде. Преди да се изморя, моят Господар може да се появи. Изобщо не ме интересува, дали другите ми се присмиват или ми ръкопляскаат. Аз живея пред великият Надзирател и върша моето служение, знаейки, че Той ме вижда и очаквайки, че малко по малко Той открива Себе си за мен. После Той ще разкрие мен и моето праведно намерение пред погрешно разбиращите ме хора.“

Възлюбени, първата точка е следната: Господ ще дойде. Запомнете това добре. Той ще дойде в определеното от Него време, а ние винаги трябва да очакваме Неговото появяване.

Заповядано ни е да бдим за Него.

Второ, Господ ни е заповядал да бдим за Него. Това е най-важното в разглеждания текст: „Благословени са онези слуги, чийто господар ги намери, че бдят.“

Какво представлява това бдение? Тъй като не искам да използвам мои думи, аз помислих, че бих могъл да привлека вниманието ви към контекста. Първата важна част на бдението е, че ние не трябва бъдем фокусирани в сегашните неща. Спомнете си, че 20-секундният текст говори да не бъдете обсебени от това, което ядете или от онова, което пиете; вие не трябва да бъдете фокусиран в това. Християните не трябва да живеят плътски, мислейки само за себе си и да питат: „Какво ще ям и какво ще пия? Как мога да съхраня моите запаси? Как мога тук да си набавя храна и облекло?“ Вие сте нещо повече от безсловесния добитък, който трябва да мисли за сено и за вода. Вие имате безсмъртни души. Издигнете се до нивото на достойнството на вашата безсмъртност. Започнете да мислите за царството, което вашият Отец ви е дал (виж Лука 12:32) и че, следователно, вие ще трябва да го наследите; царството, което Христос е подготвил за вас, заради което Той ви правил царе и свещеници в Бога (виж Откр. 1:6 – KJV), за да можете да царувате вечно с Него.

Мислете за небето

О, не бъдете привързани към земята! Не хвърляйте котвата си в тези опасни води. Не правете гнездото си на което и да е от тези дървета; всички те са белязани за отсичане и ще бъдат съборени на

земята. Вашето гнездо също ще падне долу, ако е построено тук. „Привързвайте се към горните неща, а не към нещата на земята“ (Кол. 3:2 – мой превод). Гледайте натам,

Горе, където земните неща свършват,
където здравите удоволствия никога не умират
и вечни плодове угощават душата.

Натам насочвайте мислите си и желанията си, и се грижете за света, който ще дойде. Не се тревожете за нещата, които принадлежат на този свят.

„Но преди всичко търсете царството на Бога и Неговата правда, а Той ще ви прибави всички тези неща“ (Мат. 6:33)

Бъдете готови да служите

Четейки по-нататък, вие ще забележите, **че блението предполага ние да поддържаме себе си в служещо състояние**: „Нека слабните ви да са препасани...“ (Лука 12:35 – мой превод) (Коментар: Образно казано, ако е облечен в потури, човек не е готов да служи или да се сражава. Д.Пр.) Вие знаете, че жителите на Ориента са се обличали в широки и отпуснати дрехи, които постоянно били развявани от вятъра. **Те не можели да ходят, без да се препъват**. Следователно, ако човек трябвало да свърши някаква работа с ръцете си, той просто напъхвал висящите краища на дрехите си под колана си, стягал здраво колана си и ставал готов да работи. Ако превърнем ориенталската фигура в западноевропейска, ние ще кажем на английски: „Завърти нагоре ръкавите на ризата си и се подготви за работа.“ **Това е начинът да очакваме идването на Господа, готови да служим, така че Той никога да не ви завари, че стоите без работа, когато дойде.**

Освен това аз ви разказах за една истинска случка, в която аз обезпокоих една християнка, когато тя почистваше чрез стъргане стълбището пред входната врата на дома ѝ, когато се отбих да я видя. Тя енергично изпълняваше дадената ѝ от Бога отговорност на домакиня, която се грижи за своя дом. Тази картина извади на показ желание на сърцето ѝ да бъде намерена от моя Господар, когато Той се върне, че тя изпълнява старателно своя дълг.

Вие трябва да сте заети с тези дейности, които Бог ви е възложил да вършите. Трябва да ги вършите поради обичта ви към Христос и като служение към Него. О, дано да можем да бдим по този начин, с препасани слабини и вършещи всичко за Него (Кол. 3:17)!

Работете, чакайте и бдете! Можете ли да съберете заедно тези три неща? Работете, чакайте и бдете! Това иска вашият Господа от вас. **Работете, чакайте и бдете!**

Бъдете радушно посрещаш светилник

Господ иска ние да чакаме със запалени светилници. Ако Господаря си дойде късно, нека ние да седим будни до късно заради Него. **Не ни е разрешено да лягаме да спим, докато Той не си дойде у дома**. Подгответе всички светилници; нека стаята Му да е добре осветена; подгответе входното помещение за Неговото идване. Когато Царят дойде, нека вашите факли да горят, за да можете да излезете навън, да посрещнете царският Младоженец и да Го придружите до Неговия дом. Ако трябва да бдим за Господа, трябва да правим това със светилници, които горят ярко за радушно посрещане.

Правите ли вашата светлина да свети ярко сред хората? Мислите ли, че вашето поведение и характер са примери, които ще направят ближните ви да са добри и дали вие се опитвате да учите другите на пътя на спасението? Някои хора, които твърдят, че са християни, приличат на загасени светилници или на свещи под шиника (Мат. 5:15). Дано ние никога да не сме такива! Дано ние винаги да сме с подготвени лампи, светилниците ни да горят, и самите ние като хора, които очакват своя Господ – да не вървим в тъмнина, нито да крием нашата светилна, а да ѝ позволяваме да свети ярко!

Това е начинът да бдите за Христос: с вашите здраво стегнати колани, защото сте готови за работа и лампата ви гори ярко, защото вие сте загрижени за осветяването на мрачния свят, в който живеете.

Правете това, което Исус би направил

Ще го кажа съвсем ясно – аз считам, че бденето за Второто Идване на Господа означава вие да действате точно така, както бихте искали да действате, ако Той наистина беше дошъл. Наскоро видях в класната стая на сирачета това малко мото: „**Какво би направил Исус?**“ Това е великолепно мото за цял живот: „**Какво би направил Исус с тази ситуация или в този случай?**“ **И правете точно това.**

Друго добро мото за насочване е следното: „**Какво щеше да си помисли Исус за мен, ако Той дойдеше точно сега?**“ Има места, в които християнинът не би трябвало да ходи, защото не би искал неговия Господар да го намери там. Има някои видове забавления, в които вярващият би трябвало никога да не влиза, защото би се засрамил, ако Господарят му дойде и го намери там. Има някои състояния на гневен темперамент, на гордост, на сприхавост или на духовен мързел, в които вие не бихте искали да бъдете, ако знаехте, че вашият Господар идва. Да си представим, че крилото на ангел

трябва да избърше бузата ви, точно когато вие сте изрекъл някоя нелюбезна дума и един глас каже: „Вашият Господар идва.“ Сигурен съм, че вие бихте се разтреперили, ако Го срещнете в такава състояние.

О, възлюбени, нека всяка сутрин да се опитаме да ставаме от леглото така, все едно че това е сутринта, в която Христос ще дойде. А вечер, когато си лягаме да спим, нека да си лягаме с мисълта: „Може би ще бъде събуден от звукът на сребърните тръби, които съобщават за Неговото Идване. Преди да изгрее слънцето, аз мога да бъда стреснат от моите сънища чрез най-великият от всички викове: „Господ идва! Господ идва!“ Каква проверка, какво поощрение, каква обуздаване, какъв подтик могат да бъдат за нас такива мисли! **Приемете следното като насока за целия ви живот: Постъпвайте така, все едно че Исус ще се върне през времето, през което вие вършите това нещо; ако не искате да бъдете уловен в това деяние при Идването на Господа, престанете да го вършите.**

Бъдете бдителен страж

Вторият стих на нашия текст говори за идването Господарят по време на втората или третата стража. Ние трябва да действаме като тези, които са били на стража по времето на Христос. Тогава в римската армия е имало същия ред, какъвто има сред екипажа на кораба, където винаги има моряци, които са „на вахта.“ Римският войник бил на стража в продължение на 3 часа; когато дежурството му свършвало, друг войник заемал неговото място, а първият войник отивал в казарменото помещение да почива, докато новозастъпилият на стражата войник поемал дежурството през следващия период.

Възлюбени, ние сме наследници на една дълга поредица от пазачи. От дните на нашия Господ, когато Той изпрати избраните 12 да стоят в крепостта и да казват как нощта става по-тъмна или избледнява и как нощните пазачи застъпват на поста или си отиват! **Нашият Бог е сменял пазачите, но е поддържал нощната стража.** Той все още изпраща пазачи на крепостните стени на Сион, които не могат спят нито денем, нито нощем, а са длъжни да бдят за идването на техния Господар, да бдят против злите времена, да бдят за душите на хората. **През цялото това време някои от нас са призвани да бъдат особено бдителни, а можем ли ние да се осмелим да спим?** След като е имало такава поредица от пазачи със зорък поглед като на рис, който не са ценели собствения си живот, а са бдели против врага, ще бъдем ли ние страхливци, ще бъдем ли мързеливци и ще отидем да спим в леглата си? Чрез Онзи, който живее и беше умрял и е жив завинаги (виж Откр. 1:18), ние се молим никога да не бъдем виновни за измяна на Неговото свято име и на Неговата истина. Нека да бдим до последния момент, когато звукът на бойната тръба ще обяви: „Ето, Младоженецът иде! Излизайте да го посрещнете!“ (Мат. 25:6).

Братя и сестри, вие сте поставени да бдите тази нощ, точно така, както са го правели предците ни в славните дни в миналото! Хората на Уайтфийлд (*Коментар: Джордж Уайтфийлд – 1717-1770, английски пастор и евангелист, един от основателите на Методистката църква и на евангелизаторското движение. Бил е наричан „чудото на епохата.“ Притежавал е авторитета да влияе върху умовете и сърцата на хиляди хора в Англия и САЩ чрез силата на ораторското си майсторство. Пресметнато е, че сумарно през целия му живот, проповедите му са били посетени от 10 млн. слушатели. Д.Пр.*) и на Джон Уесли (*Коментар: Джон Уесли: 1703-1791, английски пастор, теолог и евангелист, лидер на движението за обновление на Английската църква, основател на Методистката църква. Д.Пр.*), са били на стража, заедно с онези хора преди тях в дните на Мартин Лутер и на Калвин, и даже още по-рано – до дните на нашия Господ. Те продължавали да бодърстват през нощта и вие трябва да правите същото, докато

Посред нощ се чуе вик:

“Вижте, вашият небесен Младоженец приближава“

и вие излезете навън да посрещнете с радост връщането на вашия Господ.

Бъдете готови да Го посрещнете с радост

Ние трябва да чакаме с една единствена цел – да отворим вратата за Него и да Го посрещнем с радост, така „*че когато Той дойде и почука, ние за можем да Му отворим веднага*“ (Лука 12:36 – мой превод).

Може би знаете какво е да си отидеш у дома при любимата и нежна жена, и при децата, които те очакват. Вие сте пътували, липсвали сте за известно време, писали сте им писма, които те ценят високо; получавали сте информация от тях; но нищо не може да се сравни с личното ви присъствие. Те очакват пристигането ви. Ако, случайно, вашето превозно средство се повреди или закъснее и вие пристигнете в 23:00 или в 24:00 часа, вие не очаквате домът ви да е заключен и никой да не ви чака. Не, вие сте им казал, че ще си дойдете и сте напълно сигурен, че те ще ви очакват.

Понякога аз също се чувствам самоукоряван заради това, че не бдя за моя Господар, особено когато разбере, че кучетата ми седят край вратата в същото това време и че очакват. При първият звук

на колелетата на каретата ми те започват да лаят с радост, защото техният господар си идва у дома. **О, ако обичахме нашия Господ така, както кучетата обичат своите господари, как щяхме да улавяме първият звук от Неговото Идване, докато чакаме, винаги чакаме и никога наистина не сме щастливи, докато най-после ще Го видим!** Простете ми, че използвах куче като пример за това, което вие трябва да бъдете, но когато достигнете до състояние, намиращо се над сегашното, аз ще намеря друга илюстрация, за да опиша това, което искам да кажа.

Благословии и награди за стражите

Най-накрая, има награда за онези, които бдят за връщането на Христос. Тяхната награда е следната: „Благословени са онези слуги, чийто господар ги намери, че бдят, когато си дойде.“

Стражите имат сегашна благословия. Най-благословеното нещо е да си на пост и да бдиш за идването на Христос; това е сегашната ни благословия. **Как това ви прави различни от света!** Вие може да сте беден, без да недоволствате; можете да бъдете богат, без да сте материалист и плътски човек. Може да сте болен, без да се оплаквате; може да сте здрав, без да си мислите, че винаги ще е така. Ако винаги бдите за Идването на Христос, неизказани благословии са опаковани в следната славна надежда: „Всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си даже така, както Той е чист“ (1Йоан 3:3). **Благословиите са скупчени една върху друга в това състояние на сърцето, в което човека винаги очаква своя Господ.**

А каква ще е благословията, когато Исус дойде? Част от тази благословия ще е в бъдещото служение. Учители в Неделното училище, проповедници и пастори, вие не трябва да си мислите, че когато сте свършили служението си тук, Господарят ще ви каже: „Освобождавам ви от Моята служба. Идете, седнете на някой небесен хълм и пейте завинаги оттук нататък.“ **Никога!**

Сега аз само се уча да проповядвам; аз ще бъда способен да проповядвам отново и отново. Вие сега просто се обучавате да преподавате; скоро ще бъдете способен да преподавате. За ангелите, властите и силите, вие ще бъдете направени да знаете многообразната Божия мъдрост. Понякога се издигам до мисълта за църква от ангели и архангели, които седят и се учудват, когато аз им разказвам какво е направил Бог за мен. **За тях аз ще бъда един вечен паметник за милостта на Бога към един недостоеен подлец, към който Той погледна с безкрайно състрадание и ме спаси с чудесно спасение.**

Всички тези звезди, тези светове на светлината, кой знае колко от тях са населени? аз вярвам, че има райони отвъд въображението, за които всяко дете на Бога ще се превърне във вечна илюминация, в жив пример за Божията любов в Христос Исус. Хората в тези далечни земи не са можели да видят Голгота така, както този свят я е видял, но те ще чуят за нея от спасените. Спомнете си как Господ ще каже: „Хубаво си направил, ти, добър и верен слуга! Над няколко неща си бил верен, аз ще те направя управител над много неща“ (Мат. 25:21 – мой превод). **Нали разбирате, че слугата трябва да продължава да върши нещо.** Вместо да върши малката работа, управлявайки едно малко село, той ще бъде направен управител на някоя голяма провинция. Това се казва в този стих.

Четейки по-нататък в Евангелието на Лука, ние намираме: „Истина ви казвам, че Той го направи управител на целия си имот“ (Лука 12:44 – мой превод). Това означава, че човекът, който е бил верен и мъдър служител на Бога тук, на земята, ще бъде назначен от Бога на по-значителна служба на другия свят Ако човек служи добре на своя Господар, когато Той дойде, ще го издигне и назначи на още по-висока служба.

Знаете ли какъв е бил редът в армията на Спарта? Има човек, който се сражава добре и е превъзходен войник. Гърдите му са покрити с белези от рани. Следващият път, когато има война, спартанците казват: „Той е беден приятел, ние ще го наградим! Той ще води войската в първата битка. Той се сражаваше толкова добре преди, когато срещна 100 неприятели с малка група наши войници и ги победи; сега той може да се изправи срещу 10000 неприятели с много по-голяма група наши войници.“ **Вие възразявате: „Но това означава, че на него му се дава още повече работа!“**

Това е начинът, по който Бог награжда хората Си и това е благословено нещо за трудолюбивият слуга. Този слуга си почива, служейки на Бога по най-добрия начин, на който е способен. Това ще бъде нашето небе, ние няма да отиваме там, за да спим, а винаги да сме с разперени криле, да летим вечно и едновременно с това да си почиваме. Те „изпълняват заповедите Му, слушайки гласът на Неговото слово“ (Пс.103:20 – мой превод). „Неговите слуги ще Му служат. И те ще виждат лицето Му“ (Откр. 22:3-4). Смесени заедно, тези две неща създават благороден стремеж за всеки християнин.

Нека Господ винаги да те поддържа да чакаш, да работиш да бдиш, така че когато Той дойде, ти да имаш благословията да влезеш в някаква по-голяма, по-висша и по-благородна служба от тази, която изпълняваш сега, за която ти се подготвяш чрез по-нисшата и по-трудна служба в този свят! Възлюбени брате, Бог да те благослови!

Ако някой от вас не познава моя Господ и поради това не очаква Неговото появяване, нека да помни, че Той ще дойде, независимо от това, дали го очаквате вие или не. Когато Той дойде, ти ще трябва да застанеш пред Неговия съд. **Едно от събитията, които ще последват Неговото Идване ще бъде това, че ти ще бъдеш поставен пред Неговия съд.** Как ще Му отговориш тогава? Как ще му отговориш, че си отказал Неговата любов и си останал глух за поканите на Неговата милост? Ако си отлагал и отлагал, и отлагал, как ще Му отговориш? Как ще Му отговориш в този ден, ако останеш безмълвен? Твоето мълчание ще те осъди и Царят ще каже: „*Вържете му ръцете и краката, изведете го и го хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане на зъби*“ (Мат. 22:13 – мой превод).

Дано Бог да ни дари ние да можем да вярваме във вечния живот в Господ Исус и тогава да чакаме за неговото появяване от небето, в името на Неговата любов. Амин.

Списък на преведените от мен книги или подбрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат

1. Аз бях съвършен – Джордж Найт
2. Аз и моята голяма уста - Джойс Майер
3. Бог ще ви преведе през изпитанията – Макс Лукадо
4. Бракът - не само да оцелява, но и да процъфтява – Суиндъл
5. В окото на бурята – Макс Лукадо
6. Второто идване на Христос – от Чарлз Спържън
7. Въпроси и отговори - 622 въпроси и отговори на библейски теми - Едуард Фюдж
8. Глад за разбиране - Калвин Милър
9. Да обичаме Бога – от Чарлз Колсън
10. Да се срещнем в библиотеката – Суиндъл
11. Давид – Суиндъл
12. Добрата новина за безпокойството - Уилям Бексъ
13. Добрият живот – Чарлз Колсън и Харолд Фикет
14. Естир – Суиндъл
15. Живот, който винаги сте искали - Джон Ортберг
16. Здравото семейство – Суиндъл
17. Изненадани от Библията – проф. Райт
18. Илия – Суиндъл
19. Йов - Суиндъл
20. Йосиф – Суиндъл
21. Как трябва да живеем сега - Чарлз Колсън
22. Когато Бог прошепне твоето име - Макс Лукадо
23. Кой е прав - Бог или Дарвин - Кели Сегрейвс
24. Милост, повече отколкото заслужаваме - Макс Лукадо
25. Мир с Бога - Били Греам
26. Моисей – Суиндъл
27. Молитвата на Явис - Брус Уилкинсън

28. Мъжки разговор – Суиндъл
29. Намиране на мир в житейските бури – Чарлз Спържън
30. Не пропилявайте живота си – Джон Пайпър
31. Нещо повече - Катрин Маршал
32. Обикновено християнство – К. С. Луис
33. Основи на християнството - Джон Стот
34. Отговори на житейските проблеми – Били Греам
35. Павел – Суиндъл
36. Победа в Христос - Чарлз Трюмул
37. Победата на разума – проф. Родни Старк
38. Посланието на Проповедта на планината - Джон Стот
39. Преведени проповеди от различни автори - общо 271 бр.
40. Проповеди от Бил Букнайт - 24 бр.
41. Проповеди от Виктор Шепърд - 255 бр.
42. Проповеди от Кърк Ниили - 178 бр.
43. Проповеди от Макс Лукадо - 20 бр.
44. Проповеди от Спържън - 28 бр.
45. Просто християнин – проф. Райт
46. Религиозна класика – христоматия
47. Роден отново – Чарлз Колсън
48. Свободни в Христос - Сесил Хуук
49. Свършената работа на Христос – Франсис Шейфър
50. Силата на Бога да променя живота ви – Рик Уорън
51. Страданието, успехът и Денят на спасението – Едуард Фюдж
52. Стремеж към почтен характер и християнски живот - подобрани мисли
53. Тайната на щастието – Били Греам
54. Тайните на лозата - Брус Уилкинсън
55. Той е там и Той не мълчи - Франсис Шейфър
56. Управлявайте чувствата си - Джойс Майер
57. Фалшифицирането на Исус – Крейг Еванс
58. Хуманитарна теория на наказанието – К. С. Луис
59. Цар Давид - Дейвид Пиърс
60. Целенасочен живот – Рик Уорън
61. Целенасочената църква - Рик Уорън
62. Цената на ученичеството - Дитрих Бонхофър

